

Công Thật Không Ngại Trước Sau

Contents

Công Thật Không Ngại Trước Sau	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19	66
20. Chương 20	70
21. Chương 21	73
22. Chương 22	76
23. Chương 23	80
24. Chương 24	84
25. Chương 25	88
26. Chương 26	92
27. Chương 27	96
28. Chương 28	100
29. Chương 29	103
30. Chương 30	107
31. Chương 31	110

Công Thật Không Ngại Trước Sau

Giới thiệu

Thể loại : đam mĩ hiện đại, hồ công. Số chương: 31 Editor: nibom18Đây chỉ là một câu chuyện vô cùng đơn giản kể về

1. Chương 1

Trần Thuật là gay, con non của nhân loại y còn không yêu, đã tự giác buông tay sứ mệnh sinh sản truyền thừa, càng đừng nói đến chó con, nhưng mẹ y là nhân sĩ yêu chó, ba con chó trong nhà, hai con trong đó vẫn là hai của nợ EQ IQ đều thấp không rời tay được, ngẫu nhiên ba y không ở nhà, y lại không hay ho trở về, liền không tránh được cũng phải giúp mẹ y dắt chó đi dạo.

Hai con Husky không rời tay được kia y chưa bao giờ dắt đi ra, ba đứa nhìn nhau càng nhìn càng ghét, mẹ y cũng lo lắng sẽ phát sinh trường hợp người chó cắn nhau, chung quy con trai mình đã sắp ba mươi, ở bên ngoài đánh nhau với chó, dù có thắng cũng không tính là chuyện gì sáng rọi.

Vì thế Trần Thuật phụ trách dắt lão đại trong nhà đi dạo, đứa con cả chân chính của mẹ y, Teddy*.

(*Teddy: Giống chó Poodle)

Con Teddy này tên là Bia, đến nhà bọn họ sớm nhất, cũng được mẹ y cưng chiều nhất, ở trước mặt mẹ đại nhân lẩn lộn được còn tốt hơn cả Trần Thuật, áo len mặc trên người nó này đều là mẹ y tự tay đan, lần trước Trần Thuật có dải ngò bạc này, còn là hồi học Tiểu học đâu, sau này đều là mua. Chẳng qua Trần Thuật xem cái áo len thùng lỗ chỗ trên người Bia, cũng không quá hâm mộ, thỉnh thoảng lúc dắt nó đi dạo, cũng tương đối đồng tình nó, cứ luôn cảm giác một thân quần áo này của Bia đứng ở giữa đám chó, có chút ảnh hưởng đến hình tượng cầu sinh...

Bia được mẹ y nuôi hai năm, chỉ số thông minh tương đương với Trần Thuật được mẹ nuôi đến khi mười tuổi, đã tự giác tiến hóa thành một con chó bớt lo, biết người làm mẹ sơ ý không đáng tin, hết thấy đều phải dựa vào chính mình. Lại là con cả trong nhà, muốn làm tấm gương đi đầu cho hai đứa em trai Husky khờ dại, cho nên trên cơ bản Bia vẫn là ngoan, Trần Thuật hôm nay cũng sơ suất, đi hai vòng quanh quảng trường nhỏ ở dưới lầu nhà mẹ y, mất thấy Bia chui vào bụi cỏ ghéech chân sau giải quyết, y cũng liền phi lễ chó nhìn đi tìm chỗ hút thuốc.

Hút xong hai điếu thuốc, móc tờ giấy quảng cáo mẹ y nhặt được gấp thành túi con ra, chấn hưng tinh thần chuẩn bị đi xúc phân, lại đột nhiên phát hiện, không thấy Bia!

Không ở chỗ vừa rồi đi giải quyết!

Trần Thuật lúc đầu còn chẳng vội vàng gì, trước kia cũng từng xảy ra chuyện tương tự, chưa kịp làm gì Bia đã tự mình chạy về nhà, y thậm chí cũng chưa sốt ruột tìm, trước tiên không chút hoang mang xử lý “sản phẩm”, sau đó mới chậm rãi gọi vài tiếng: “Bia, Bia?”

Giọng Trần Thuật rất dễ nghe, tuy rằng vài năm nay làm một quản lý tiêu thụ, bị nhuộm đậm không ít thuốc lá cùng rượu, thế nhưng trong giọng y tự mang một chút lười nhác, ngạo mạn, khiến cho thanh âm cũng có vẻ quý xờ tộc.

Vì thế người đi qua bên cạnh nghe y kêu, ba năm lần liền thỉnh thoảng có vài vị đi lên hỏi: “Bia gì? Bán thế nào?”

Trong lòng Trần Thuật trùng một mũi tên, nghĩ cái tay nghề đặt tên này, mẹ y xem như đã đạt đến đỉnh cao, Bia là lão đại nhà bọn họ, hai con Husky phía sau, phân biệt gọi là Cola cùng Nước Khoáng... Còn may ba con này là tách ra dắt đi dạo, nếu không y kêu thành một chuỗi, không chắc sẽ có người lại đây đối về dưới cho y: Lạc rang hạt dưa cháo bát bảo?

Tìm hai vòng, không thấy bóng dáng Bia, Trần Thuật có điểm hoảng. Tuy rằng y cũng là con ruột, nhưng địa vị ở gia đình rành rành ra đó, trước mắt Bia chính là được sủng ái hơn y nha, giờ nếu là mất, đừng nói mẹ, ba y phỏng chừng cũng sẽ không tha cho y. Giữa trời lạnh, Trần Thuật đổ mồ hôi, lãnh tỉnh suy nghĩ một chút, mau chóng về nhà, chỉ số thông minh của Bia vẫn còn đó, có lẽ đã tự mình trở về!

Quả nhiên đi vòng qua bụi cây trọc bẹp do mùa đông, còn chưa tới cửa tòa nhà, Bia đã vui vẻ nhào về chỗ y, Trần Thuật buông lỏng, không mất là tốt rồi, miệng lại mắng lên: “Mày chạy đi đâu, còn có thể để người bớt lo chút không? Mày nói mày cũng lớn rồi, sao còn như vậy...”

Lời còn chưa dứt, Bia bổ nhào vào dưới chân y, một tên khác cũng bổ nhào tới trước mặt y, hai tay bắt lấy vai y.

Trần Thuật bị dọa nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn, tên này cao không kém y bao nhiêu, có lẽ còn khỏe hơn một chút? Gương mặt rất đẹp trai rất anh khí còn rất kiên cường, tóc phi thường ngắn, khiến khuôn mặt thêm vài phần mạnh mẽ. Gương mặt này hiện tại lộ ra đỏ ửng tỏa ra hơi nóng, cách lại gần, dứt khoát đã sắp dán đến trên mặt Trần Thuật, trong lòng Trần Thuật yên lặng cho bầy điểm, bộ dạng tuy rằng rất đẹp trai, nhưng quá mãnh liệt, đối với khoản này hứng thú của y không lớn, mang theo cũng không đủ chim nhỏ nép vào người...

“Chó anh à chó anh à? Có phải chó anh hay không?” Trần Thuật ở bên kia còn đang nghĩ lung tung, tên này đã đổ ập xuống kêu to một trận, sắp cắn lên rồi.

Trần Thuật nghe cách dùng từ của cậu ta, nhíu nhíu mày, trước tiên cúi đầu nhặt dây thừng của Bia lên, yên lặng lùi về sau một bước, không vui mở miệng: “Nói thế nào đâu, ai chó chứ?”

“Có phải chó, của, anh không?” Người trẻ tuổi kia tức giận đến mức âm thanh cũng không liền mạch.

“Nha, giờ thì đúng rồi, phải mang theo cả chữ ”của” chứ.” Trần Thuật cười, phủ nhận: “Không phải, không phải chó của tôi.”

“Không phải?” Người trẻ tuổi sững sốt, lập tức lại kêu lên: “Không có khả năng! Tôi đã đuổi nó hồi lâu, rõ ràng thấy nó chạy về phía anh, lại nói không phải chó của anh, anh nhặt dây thừng buộc nó làm gì?”

“Cậu kêu cái gì nha.” Trần Thuật thầm nhủ giọng đứa nhỏ này thật đúng là dễ nghe, thật tuổi trẻ thật sáng ngời mà. Y vừa thấy thái độ này của người ta liền biết khẳng định là Bia làm ra chuyện xấu gì, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, vì bảo trì ưu thế khi đàm phán, lúc càng vô lý thì càng phải ngạo mạn, y phi thường bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi: “Xác định không phải chó của tôi, nhưng cậu có chuyện gì có thể nói với tôi, là chó của mẹ tôi.”

“...” Người trẻ tuổi vừa rồi còn khí thế hùng hổ, hiện tại đột nhiên cứng họng, trừng mắt nhìn, một câu cũng không nói ra được!

Trần Thuật cũng kỳ quái, rà rà đa lên lên xuống xuống đánh giá, chủ động hỏi: “Nó cắn cậu?” Đối phương mặc rất kín, nói vô nghĩa, dù sao trời lạnh như vậy, chỉ có mặt cùng tay lộ ở bên ngoài, một chút vết thương cũng không có.

“Nó!” Người trẻ tuổi đỏ mặt trướng đầu.

“Cắn chó nhà cậu?” Trần Thuật lại nhìn phía sau người trẻ tuổi xem, không có đường sự khác hay chó khác mà.

“Nó!” Người trẻ tuổi đầy mặt khuất nhục.

“Tiểu trên xe cậu?” Trần Thuật đành phải lại đoán.

“Còn quá đáng hơn thế!” Người trẻ tuổi đầy mặt bị phần kéo quần bò mình một chút, chỉ ống quần nói với Trần Thuật: “Tự anh xem đi!”

Trần Thuật theo hướng ngón tay hần nhìn nhìn, một mảnh nhỏ chất lỏng cực kỳ không rõ ràng, nếu không nói còn thật không phát hiện được, này mẹ nó không phải là nước tiểu đi – ý tưởng vừa lóe lên một cái, trước khi kịp xấu hổ y đã cười âm lên không thể ức chế: “Ha ha ha ha ha ha, cậu, cậu, nó, nó, nó gì kia cậu? Ha ha ha ha ha...”

Xem Trần Thuật cười tới ngửa tới ngửa lui, người trẻ tuổi cũng thiếu chút nữa banh không trụ, xém chút nữa liền cùng bật cười, may mà cuối cùng nghĩ tới mình chính là người bị hại, mẹ, chuyện này nếu không phải phát sinh trên chính người mình, vậy xác thực là rất buồn cười, chỉ mới nghe người ta mắng qua: “Thật xui xẻo!”, nhưng bị chó không thể miêu tả gì kia, không biết đã có ai từng bị chưa!

(Nguyên văn là : Tất liễu cầu liễu, nghĩa là “Thật xui xẻo!”, cái này word by word ra là bị chó kia gì gì)

“Anh cười cái gì!” Người trẻ tuổi lớn tiếng ồn ào: “Cười cái gì, cười cái gì!”

“Xin lỗi xin lỗi.” Trần Thuật liên thanh giải thích, sau đó không thể nhịn được lại cười, vừa cười vừa nói: “Tôi không nhịn được... Thật sự là... Rất xin lỗi...” Trần Thuật cười không chỉ là một mảnh chất lỏng kia, chủ yếu bởi vì y nhịn không được tưởng tượng ra quá trình hình thành phiến chất lỏng kia, Bia mặc áo len hoa ở trong gió lạnh run run rẩy rẩy bộ lông, một bộ dáng gà bệnh, Trần Thuật vừa nghĩ đến con chó con này dám giương oai trên người một tên đàn ông to con ước chừng đến mét tám, liền không khống chế được thần kinh cười của mình!

“Anh trông chó thế nào, quần chó thế nào, giáo dục chó như thế nào vậy!” Người trẻ tuổi thấy y cười đến bả vai run run, càng phi thường tức giận: “Chó của anh làm ra loại sự tình này, anh là người chịu trách nhiệm chủ yếu!”

Trần Thuật thật vất vả nhịn cười, tiếp tục giải thích: “Thực xin lỗi, xin lỗi.”

“Xin lỗi có ích lợi gì!” Người trẻ tuổi rít gào.

“Kia,” Trần Thuật chỉ về một hướng: “Đi về bên kia có cửa hàng giặt là, tôi đem quần cậu đi giặt...” Y nói chưa xong nhịn không được lại cười, “A ha ha ha, xin lỗi xin lỗi, ha ha ha, tôi không cười, thật không cười... Ha ha ha... Quần... Giặt một chút...”

“Anh người này!” Người trẻ tuổi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn y, tuy rằng cậu vốn giận dữ, nhưng cũng không giận đến mức như vậy, về mặt kia của Trần Thuật mới chính thức chọc giận cậu: “Anh có chút lòng đồng tình nào không vậy? Có chút ý thức trách nhiệm nào không?”

Trần Thuật cố nín cười, thầm nói tôi nửa năm nay còn phải dựa vào chuyện cười này sống, còn muốn lòng đồng tình làm cái gì, chẳng qua ý thức trách nhiệm vẫn là muốn có, y lại xin lỗi thêm một lần, một tay kéo con chó gây chuyện, một tay kéo người bị hại, muốn đi cửa hàng giặt là.

Đi không được hai bước, người bị hại đứng lại, ngại ngùng nói: “Không được...”

“A?” Trần Thuật sửng sốt, không hiểu ra sao.

“Tôi...” Người trẻ tuổi do dự một chút, nhãn mặt nhú mày nói: “Tôi chỉ mặc một cái quần này, đến chỗ đó đi giặt, cởi ra bên trong tôi liền...”

“Trời ạ, giữa mùa đông này cậu ngay cả cái quần ấm cũng không mặc? Trần Thuật chấn kinh.

Người trẻ tuổi lần đầu tiên lộ ra nụ cười, cười đến còn rất có vài phần tự hào: “Người trẻ tuổi ai mặc cái kia.”

Trần Thuật đánh giá cậu ta: “Cậu bao lớn?”

“Hai lăm.”

Trần Thuật gật gật đầu: “Ừm, cậu lại phóng túng năm năm, đến ba mươi tuổi bị đông liền thành thật!” Y thò tay móc ví tiền, đề ra phương án giải quyết thứ hai, “Kia vậy đi, tôi đưa cậu năm mươi... đưa cậu một trăm đi, cậu về nhà đổi cái quần sau đó tự mình đi giặt, cậu xem như vậy được không?”

“Anh người này!” Người trẻ tuổi lại gấp: “Tôi cũng không phải lừa tiền của anh!”

“Tôi cũng đâu nói cậu lừa tôi!” Trần Thuật lại nói: “Cậu nếu là thật lừa tôi khẳng định liền nói quần này của cậu là limited, bắt tôi đền quần.”

“Quần của tôi đúng là limited!” Người trẻ tuổi gào một tiếng, tử thân vô cùng, “Nhưng cái này không phải vấn đề có được không, vấn đề mấu chốt là anh dắt chó đi dạo lại không nghiêm túc trông nó, rất không có trách nhiệm, làm bắn quần là chuyện nhỏ, nếu tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì, anh chịu trách nhiệm được sao!”

Trần Thuật vốn đã hoãn được không sai biệt lắm, nghe lời này lại chạm vào thần kinh cười, cười ha ha: “Này... Ha ha ha ha, cái này nói từ góc độ sinh vật học ấy mà, ha ha ha ha... Nó với cậu là sẽ không tạo thành hậu quả gì... Ha ha ha ha!”

“Khốn kiếp! Mẹ nhà anh!” Người trẻ tuổi tức giận, rớt cuộc không nhìn được mắt chửi người: “Anh nói kiểu gì vậy!”

Trần Thuật vẫn cười đến không kiềm chế được: “Ha ha ha ha... Tôi, tôi đang nói đạo lý với cậu mà... Chuyện này ấy... Ha ha ha ha! Hai bên đều là nam – đực... Ha ha ha.. Chẳng qua tôi sẽ chịu trách nhiệm... Tôi giặt quần cho cậu... Ha ha ha...”

“Anh!” Người trẻ tuổi trừng Trần Thuật: “Con chó con phá sản này tôi thấy quả là giống anh, anh chờ đi!” Nói xong, đặng đặng đặng, nhanh chân chạy, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Trần Thuật sững sốt chốc lát, lại cười thêm năm phút trong gió rét mới nắm Bìa mặc áo len hoa về nhà.

Ngày đó Trần Thuật nghiêm túc phê bình mẹ y, phi thường nghiêm túc, trước đó chưa từng có:

“Mẹ, con Bìa này mẹ phải quản quản, hoặc là làm giải phẫu gì đó cho nó, quá không bớt lo, chớp mắt không thấy liền gây chuyện, hôm nay nếu không phải con phát hiện kịp thời, nó đã lĩnh cả con dâu về nhà cho mẹ rồi!”

2. Chương 2

Quý Cảnh Trạch vào trung tâm triển lãm liền phát hiện sắc mặt đồng nghiệp Trương Đào không tốt lắm, chỉ số phòng vệ của cậu lập tức thăng cấp, tính cách thủ trưởng cậu xem như là khéo đưa đẩy, thế nhưng năng lực rất có hạn, khi công việc không thuận lợi khó tránh khỏi sẽ mang chút cảm xúc đối với cấp dưới, biểu cảm như vậy vừa xuất hiện trên mặt Trương Đào, cậu lập tức đoán là lão đại lại tức giận.

Trương Đào thấy cậu đi tới, nhíu mày hỏi: “Sao giờ cậu mới đến?”

Quý Cảnh Trạch sững sốt: “Tôi không đến muộn mà.”

“Lão đại đang giận dữ đây!”

Hoàn toàn trong dự kiến của Quý Cảnh Trạch: “Làm sao?”

Trong giọng nói của Trương Đào mang theo chút căm tức: “Hôm nay quản lý tiêu thụ của Khang Đạt lại đây.”

“Khang Đạt à.” Quý Cảnh Trạch nghe nói qua. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, tuy rằng cậu làm tiêu thụ chưa bao lâu, nhưng hai công ti chế tạo máy lọc nước lớn nhất thành phố này chính là công ti Ngũ Khánh của cậu cùng đối thủ cũ công ti Khang Đạt.

Quý Cảnh Trạch đảm nhiệm chức vụ ở Ngũ Khánh, tiền thân sớm nhất gọi là nhà máy Ngũ Mã Lộ Đại Khánh, nghe cái tên liền biết là cửa hiệu lâu đời có từ thời đại kinh tế có kế hoạch, trải qua nhiều lần chuyển chế độ, chia tách, chuyển hạng, thành nhà máy chuyên môn sản xuất máy lọc nước này, trên hình thức kinh doanh có chút hơi lạc hậu, ngay cả tên nhãn hiệu cũng lộ ra cảm giác thời đại nồng đậm, nhưng mà đây cũng chính là ưu thế của Ngũ Khánh, là một nhãn hiệu tồn tại lâu đời, nó có danh tiếng cùng danh dự thị trường ổn định.

Khang Đạt so với Ngũ Khánh, xem như là nhân tài mới xuất hiện, nghe nói ông chủ là du học về, vài năm nay phát triển rất nhanh, bỏ xa một đám đối thủ cạnh tranh, dùng lượng chiếm lấy thị trường thẳng áp sát đến một nhà độc đại Ngũ Khánh.

Quý Cảnh Trạch nhếch miệng cười, hỏi Trương Đào: “Quản lý tiêu thụ này của bọn họ rất lợi hại?”

“Ừm...” Trương Đào trầm ngâm một chút, đột nhiên cũng cười: “Bộ dạng hấn đẹp trai, nữ tính trung thành niên đều thích hấn, đây có tính là lợi hại hay không?”

Quý Cảnh Trạch nghĩ, luận đẹp trai tiểu gia sợ thua ai! Lập tức cũng chuyển qua hành lang, xuyên thấu qua tường thủy tinh ngăn cách văn phòng trung tâm triển lãm, cậu lập tức thấy được người “đẹp trai vô cùng” trong miệng Trương Đào kia.

Xác thật rất đẹp trai, khác với loại đẹp trai cường tráng của Quý Cảnh Trạch này, người đàn ông này đẹp trai nhã nhặn hơn một ít, nhưng mà bên trong nhã nhặn mang theo một điểm hư hỏng, nhất là lúc cười, khóe mắt đuôi mày đều mang theo đào hoa, giơ tay nhắc chân đều lộ ra phong lưu, mấu chốt là người đàn ông này cậu từng gặp qua! Một đời cũng không quên được, đây chẳng phải là cha con chó, a không, đây là anh con chó kia mà!

Quản lý tiêu thụ Ngũ Khánh không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh hai người bọn họ, theo ánh mắt của Quý Cảnh Trạch xem qua, nói một câu: “Quản lý tiêu thụ Khang Đạt, Trần Thuật.”

Quý Cảnh Trạch gật gật đầu, yên lặng nhớ kỹ tên này, hỏi lão đại: “Bọn họ trò chuyện cái gì vậy?”

Vương tiểu thư, tổng giám đốc phụ trách hội triển đang nói chuyện với Trần Thuật, Trịnh Quốc Cường hừ lạnh một tiếng: “Bọn họ cũng muốn xuống tầng!”

Thông thường mà nói, ngày hội khuyến mãi đồ điện gia dụng, máy lọc nước là không lấy được vị trí triển lãm ở tầng một, tầng một đều là mấy sản phẩm thường dùng như TV tủ lạnh máy giặt. Sau khi doanh nghiệp tham gia hội triển lấy được vị trí triển lãm, dựa theo vị trí nhà mình bố trí, nhà khác cũng chỉ có thể xem được vị trí mơ hồ, càng đừng nói toàn cục, nhưng là vị tiêu thụ trẻ mới nhập chức Quý Cảnh Trạch này sau khi lấy đến bản đồ vị trí triển lãm, chăm chú nghiên cứu rất lâu, lại đi thực địa nhìn mấy lần, trải qua cậu lập lại xác nhận, tầng một khu triển lãm phía Bắc còn có một vị trí trống, cậu lập tức đi tìm lão đại của bọn họ, để cho sản phẩm của bọn họ xuống tầng!

Sau khi doanh nghiệp dự chi tiền đặt cọc cho vị trí triển lãm xong, liền bị công thương tra xét, sản phẩm chất lượng có vấn đề không thể tham gia triển lãm, vị trí tạm thời bị trống ra ở trên bản đồ được đánh dấu bằng một chữ “hàng”, chuẩn bị đến lúc hội chợ sẽ làm chỗ gửi tạp vật. Trịnh Quốc Cường đương nhiên biết chỗ tốt của việc xuống tầng, ai đi mua đồ gia dụng cũng thế, bớt đi một tầng là một tầng, không cần lên lầu thì sẽ không lên, loại tình huống này đối với tiêu thụ chính là, vị trí tốt xấu quyết định công trạng. Hắn ôm ý tưởng thử xem xem, nói chuyện với tổng giám đốc Vương một chút, vị trí này bị trống ra rất đột nhiên, cho nên cũng không ai phát hiện ra để đến tranh, Vương tiểu thư làm theo nguyên tắc đồng ý cho bọn họ.

Không nghĩ tới ngày hôm qua bọn họ vừa có động tác, hôm nay Trần Thuật của Khang Đạt lại đến đây.

Lúc này Vương tiểu thư đứng lên cười khoát tay với vài vị này của Ngũ Khánh, ý bảo bọn họ tiến vào.

“Giám đốc Trịnh, Tiểu Trần của Khang Đạt mọi người biết chứ.” Vương tiểu thư cười giới thiệu, “Khẳng định quen thuộc hơn tôi!” Tuy lời cô nói như vậy, nhưng trên xưng hô chia thân sơ đã biểu lộ cô cùng Trần Thuật cũng rất quen thuộc.

“Quen biết quen biết.”

Hai người này cười hì hì hư tình giả ý nắm tay.

Trần Thuật bắt tay Trịnh Quốc Cường, ánh mắt từ khi bọn họ tiến vào lại toàn chăm chú vào trên người Quý Cảnh Trạch, sau khi nhìn một lát, ý cười trên trên khuôn mặt vốn dĩ đã hờ hững lại càng đậm, dứt khoát muốn thu cũng thu không nổi!

Quý Cảnh Trạch cắn răng, thôi miên mình: “Không biết anh ta, không biết anh ta, không nhìn thấy anh ta cười, không nhìn thấy anh ta cười.”

Tổng giám đốc Vương nói với Trịnh Quốc Cường: “Giám đốc Trịnh, vừa rồi Tiểu Trần tới tìm tôi, cũng muốn vị trí triển lãm dưới lầu, ngài xem...”

Trịnh Quốc Cường đầy mặt tươi cười, ngoài miệng lại không nhường: “Quản lý Trần cùng chúng tôi quả nhiên là anh hùng cùng chung cái nhìn nha, chẳng qua giám đốc Vương cô đã đáp ứng chúng tôi trước, trong này cũng có thứ tự trước sau mà.”

“Không sai không sai!” Trần Thuật gật đầu, híp mắt cười, Quý Cảnh Trạch nghĩ người này cười lộ lên chính là soái ca trong truyền thuyết sao? Là hư hỏng chứ! Không sai, chính là hư hỏng! “Anh Trịnh nói rất đúng,

là nên có thứ tự trước sau! Nhưng vừa rồi tôi đi xuống cũng thấy, vị trí triển lãm ở tầng một kia quá lớn, gần 200 mét vuông, gấp hai trên lầu, chia chúng tôi một nửa, cả hai nhà chúng ta đều sắp xếp đủ, anh Trịnh giúp đỡ chút đi!”

Tổng giám đốc hội triển Vương tiểu thư cũng khuyên nhủ: “Đúng vậy giám đốc Trịnh, vị trí triển lãm quá lớn, hàng xếp vào cũng không đầy, đến lúc đó lại thoát nhìn có vẻ trống trải lạnh lùng, hai nhà các anh đều là làm máy lọc nước, đặt ở cùng nhau, người xem khẳng định cũng muốn thuận tiện xem hàng của các anh, song thắng!”

Trịnh Quốc Cường thực ra rất hoài nghi lời này là ý của chính Vương tiểu thư hay là Trần Thuật vừa rồi dùng mỹ nam kế đổ vào đầu cho cô, nhưng mà chứng nhận vị trí triển lãm còn chưa lấy tới tay, Vương tiểu thư hiện tại hiển nhiên là hướng về Trần Thuật, mình cũng không có phần thắng gì.

Trần Thuật cười lại thêm một mã: “Các anh lần này xuống lầu, phí vị trí triển lãm khẳng định đắt hơn trên lầu, chúng tôi cũng xuống dưới chia sẻ một nửa, có lợi bao nhiêu!”

Không đợi Trịnh Quốc Cường mở miệng, Quý Cảnh Trạch cười nói với Vương tiểu thư: “Giám đốc Vương, chị vừa đáp ứng chúng em, em liền đi đặt hàng với công ti thiết kế, lúc này không chắc đã làm xong, khả năng không đổi được.”

Trần Thuật cười nói: “Động tác của các anh thật sự là rất nhanh, yên tâm, chỉ là mới sửa sửa bản thiết kế, bọn họ còn chưa làm.”

Quý Cảnh Trạch cũng biết không có khả năng làm xong nhanh như vậy, nhưng ngoài miệng không thể mềm: “Sao anh biết bọn họ chưa làm?”

Trần Thuật xòe tay: “Tôi vừa mới từ bên kia lại đây mà.”

Ba vị này của Ngũ Khánh bưng tỉnh hiểu ra, mỗi năm công ty làm thiết kế vị trí triển lãm cũng chỉ mấy nhà như vậy, mấy cô gái trẻ bên công ti thiết kế cũng đều là fan của Trần Thuật, người này đại khái là từ bên kia phát hiện bọn họ muốn xuống lầu, lúc này mới tới đây chia một ly canh!

Tổng giám đốc Vương giục Trịnh Quốc Cường: “Giám đốc Trịnh, anh xem, nếu là được, vậy thì nể mặt tôi, chúng ta liền chính thức ký hiệp nghị, tôi nhanh chóng làm xong chứng nhận triển lãm là các anh có thể khởi công.”

Trịnh Quốc Cường không để ý việc đắc tội Trần Thuật, nhưng vẫn phải nể mặt Vương tiểu thư, sau này còn phải hợp tác đầu, hần vừa gật đầu đáp ứng, Quý Cảnh Trạch lại nói: “Chúng tôi nể mặt tổng giám đốc Vương,” Nói, cậu lại liếc nhìn Trần Thuật, “Quản lý Trần cũng nể mặt chúng tôi đi, vị trí triển lãm này hai nhà chúng ta chia đều, nhưng chúng tôi muốn nửa dựa vào phía Đông, như vậy thiết kế triển lãm của chúng tôi cũng không cần sửa lại.”

Trần Thuật cúi đầu nhìn lược đồ vị trí triển lãm trên bàn, đầu ngón tay gõ một cái, gật đầu cười nói: “Được. Quyết định như vậy!”

Hai vị quản lý ký hiệp nghị với Vương tiểu thư, cầm chứng nhận vị trí triển lãm, Trần Thuật vừa đi ra ngoài vừa nói với Trịnh Quốc Cường: “Anh Trịnh, tên nhóc này bên anh là mới tới,” Cầm y hất về phía Quý Cảnh Trạch một chút, “Trước kia chưa gặp qua.”

Trịnh Quốc Cường nói: “Mới đến hai tháng, cậu mới gặp lần đầu.” Nói, gọi Quý Cảnh Trạch: “Tiểu Quý cậu lại đây!”

Trời biết, trừ công việc bắt buộc, Quý Cảnh Trạch căn bản không muốn nói bất cứ lời nào với Trần Thuật, cậu kiên trì đi tới.

Trịnh Quốc Cường giới thiệu cho cậu: “Đây là quản lý tiêu thụ của Khang Đạt, cậu gọi anh Trần, cố gắng học hỏi người ta.” Chính hần lười khách sáo với Trần Thuật, mừng rỡ thoát thân, sai bảo: “Tôi còn có chút việc, cậu thay tôi đưa quản lý Trần đi.”

Người bình thường lúc này đều sẽ khách khí một chút “Không cần tiễn.” Nhưng mà Trần Thuật người này lại không bình thường bao nhiêu, cười hì hì gật đầu, một bộ theo lý đương nhiên.

Quý Cảnh Trạch thăm nghĩ trong tay anh cũng chẳng cầm cái rắm gì, còn bày đặt, bắt tôi đưa cái gì mà đưa. Nhưng vẫn phải nghe lão đại sai bảo cùng y đi ra ngoài.

Hai người bọn họ rời khu vực làm công, vừa lên đến thang cuốn, Trần Thuật liền không chú trọng bề ngoài, từ biểu cảm đến thân thể đều hoàn toàn thả lỏng xuống, mặt cười đầy xấu xa nhìn Quý Cảnh Trạch.

Quý Cảnh Trạch ban đầu còn rất giận, nhưng bị y nhìn một lát, chính mình cũng không hiểu ra sao muốn cười, thật vất vả mới nhịn xuống được.

Trần Thuật quan sát vẻ mặt của cậu, nghiền ngẫm gọi: “Tiểu Quý? Nha, tên đầy đủ của cậu gọi là gì nha?”

Bọn họ không chỉ là cùng ngành, lại còn là đối thủ, nhưng giọng điệu Trần Thuật nói chuyện với cậu, hoàn toàn là người lớn hỏi trẻ con. Trong lòng Quý Cảnh Trạch hẳn là nên rất mất hứng, nhưng cậu phát hiện giọng điệu nói chuyện của Trần Thuật người này thật là có độc, cậu có chút minh bạch vì sao Vương tiểu thư lại thích uống thuốc mê của y, bởi vì mặc kệ y nói cái gì, trong giọng nói đều không chút hoang mang, thân thiết thú vị.

Xét thấy cảnh tượng hai người bọn họ gặp mặt lần trước thật sự rất không nghiêm túc, rất nghĩ lại mà kinh, Quý Cảnh Trạch quyết định mình tất yếu phải đoan trang lên, khiến Trần Thuật từ trong nội tâm cảm nhận được bản thân y đáng khinh! Cậu cầm từ trong túi áo ra một tấm danh thiếp, trình trọng lạ thường dùng hai tay đưa cho Trần Thuật.

Trần Thuật bị bộ dáng đứng đắn của cậu chọc cho càng muốn cười, nhận lấy liếc nhìn: “Quý, Cảnh, Trạch.” Y gật đầu cười, “Tên hay, vật cạnh thiên trạch*...”

(*chọn lọc tự nhiên, thích nghi để tồn tại, gần giống câu “Khôn sống, mống chết” bên mình)

Y chỉ lo nhìn Quý Cảnh Trạch nói chuyện, thang cuốn đến thềm nghỉ tầng ba, chữ “Trạch” còn chưa nói xong, thiếu chút nữa bị quán tính ném đi, Quý Cảnh Trạch thò tay kéo y một chút, y mới dừng lại.

Chút thất thố nho nhỏ này, khiến Quý Cảnh Trạch có chút cao hứng, phảng phất như là giảm bớt một chút dọa người của việc cậu bị chó nhà người ta tiểu vào người vậy, trên mặt không nghiêm túc như lúc này, cũng có ý cười nhàn nhạt.

Phong độ của Trần Thuật phi thường tốt, cũng không xấu hổ, cười tủm tỉm lại đứng lên bậc thang cuốn tiếp theo, tiếp tục nói chuyện cùng Quý Cảnh Trạch: “Tôi nghe người công ty thiết kế nói, là cậu phát hiện dưới lầu có vị trí triển lãm trống?”

Quý Cảnh Trạch ừ một tiếng.

Trần Thuật rất có dáng vẻ tiên bối khen: “Thật thông minh!” Câu tiếp theo trắng trợn đục khoét nền tảng: “Làm ở Ngũ Khánh không phải thật đáng tiếc nha, đến chỗ tôi đi?”

Quý Cảnh Trạch nhìn y một cái, không thể xác định y nói thật hay giả, pha trò: “Quản lý Trần thật biết pha trò.”

Trần Thuật cũng không nói lại gì nữa, nhưng khuôn mặt vẫn cười, móc ví ra, bỏ danh thiếp Quý Cảnh Trạch vào bên trong, sau đó chần chờ suy nghĩ lấy tiền ra, một bên kéo ra một tờ chủ tịch Mao một bên ngược mắt nhìn Quý Cảnh Trạch, cười hỏi: “Quần kia của cậu...”

Quý Cảnh Trạch hơi kém mẫn ra tiếng: Anh mẹ nó không được nhắc chuyện này! Vừa khéo đến tầng một, Trần Thuật căn bản không nhìn thang cuốn, chỉ lo nhìn cậu cười, Quý Cảnh Trạch sợ y ngã, đành phải thò một bàn tay lại đỡ y một chút, một tay kia đẩy bàn tay muốn cầm tiền kia của y, miệng nói: “Cẩn thận!” Lúc này mới bình an đến mặt đất.

Trần Thuật nghĩ nghĩ, đặt ví tiền về trong túi, chào tạm biệt Quý Cảnh Trạch: “Vậy ngày sau gặp, Tiểu Quý!”

Quý Cảnh Trạch cũng khách khí nói: “Quản lý Trần đi thông thả.”

Nói, lại bước ra ngoài vài bước.

Đến cửa chính đại sảnh, Trần Thuật quay đầu nói với cậu: “Được rồi đừng đưa nữa, bên ngoài rất lạnh, cậu không thích mặc quần ấm.”

3. Chương 3

Trần Thuật thực thích Quý Cảnh Trạch.

Cũng không thể nói hoàn toàn không có kiểu thích giữa đàn ông với đàn ông, nhưng chủ yếu vẫn là cái thích giữa tiền bối và đồng nghiệp.

Trần Thuật thích người thông minh, Quý Cảnh Trạch lại rất thông minh. Người thông minh phần lớn đều không quá chịu khó, cố tình Quý Cảnh Trạch lại không lười, này liền rất khiến người ta thích, mạnh hơn đại đa số thủ hạ của y nhiều. Tiêu thụ trẻ tuổi y phải đi xem cái sân kia nếu là đầu óc thông minh tay chân lại không lười mà nói, vị trí triển lãm trông dưới lầu một, liền sẽ không bị Ngũ Khánh lấy xuống trước. Quý Cảnh Trạch hẳn là còn đang thử việc, làm cùng Trịnh Quốc Cường thật đáng tiếc, nếu ở được y điều giáo hai năm, khẳng định sẽ có tiền đồ lớn!

Sau khi cầm được chứng nhận vị trí triển lãm, Trần Thuật liền không đi qua đó nữa, phái Tống Lệ Văn, một vị nữ tiêu thụ có khả năng nhất dưới tay y ở bên kia nhìn chăm chăm. Mất thấy sắp cuối năm, y bận rộn đủ loại tục sự trước cuối năm, đơn giản mà nói chính là tặng quà cho hộ khách hàng, liên lạc cảm tình. Đợi đến khi Tống Lệ Văn gọi điện thoại cho y nói công ty thiết kế sắp đưa nguyên liệu đến, y mới rút thời gian qua liếc nhìn xem.

Khi Trần Thuật đến vị trí triển lãm của công ty bọn họ, nhìn thấy tiêu thụ trẻ Tiểu Lý ngồi ở chỗ kia chơi di động, bị y gọi tên mới phát hiện y đến, khẩn trương đứng lên kêu một tiếng “Lão đại”. Trần Thuật cũng không giận, còn chưa bắt đầu bày hàng, ở chỗ này cũng chỉ là trông đồ, không chơi di động thì làm gì, hỏi cậu ta: “Tiểu Văn Nhi đâu?”

Tiểu Lý đáp: “Hôm nay nguyên liệu đến, chị Văn đi kho đón xe.”

Trần Thuật lúc này mới mất hứng, Tống Lệ Văn là một trong số những tiêu thụ có khả năng nhất dưới tay y, tuy rằng là phụ nữ, nhưng trên cơ bản là xem như đàn ông mà dùng. Nhưng phụ nữ là phụ nữ, đi kho đón người cùng ở chỗ này trông đồ, hai việc này đặt ai cũng không nên để người nam ở lại, người nữ đi chạy việc. Trần Thuật không vui hỏi: “Sao cậu không đi?”

Y tự nhận là khắc chế, nhưng một người bình thường trên mặt lúc nào cũng mang theo tươi cười tự nhiên banh mặt nói chuyện như vậy, nộ khí ẩn mà chưa phát kia Tiểu Lý vẫn cảm giác được, vì thế còn khẩn trương hơn cả khi bị y phát hiện chơi di động, lắp bắp trả lời: “Thang máy khu Bắc hỏng, chỉ có thể đi vòng từ bên khu Đông sang, em, em lần đầu ở chỗ này bày hàng, sợ tìm không thấy, chị Văn nói chị ấy đi đón.”

Trần Thuật nghe cậu ta nói như vậy, thần thái mới dịu xuống, thuận miệng nói: “Thang máy sao lại hỏng?” “Không rõ lắm.” Tiểu Lý cũng thả lỏng chút, “Buổi sáng gặp trục trặc, nghe nói có một cô gái còn ngã gãy thất lưng.”

Hai người bọn họ tám chưa được vài câu, Tống Lệ Văn mang theo công nhân đưa nguyên liệu vội vàng hấp tấp trở lại, ngoại trừ trong tay công nhân không thiếu đẩy đẩy ôm ôm, Tống Lệ Văn cũng cầm không ít, lúc này không cần Trần Thuật chỉ huy, Tiểu Lý nhanh chóng chạy qua đón lấy đồ trong tay Tống Lệ Văn. Tống Lệ Văn tránh tay cậu ta, nói: “Không cần để ý đến chị, em đỡ cho Tiểu Quý!” Trần Thuật theo lời của cô, quả nhiên nhìn thấy tay Quý Cảnh Trạch bưng một đồng vật liệu đi theo phía sau.

Trần Thuật nghĩ, nhất định là sau lần đầu tiên mình thấy cậu ta lưu lại di chứng gì đó, nếu không vì sao vừa thấy cậu ta liền muốn cười đâu?

Nhưng mà ở trong mắt người khác, không phải y “muốn” cười, mà là đã đang cười.

Đều nói Trần Thuật cười, tất cả trung thanh niên nữ tính đều thích. Người này cười lộ lên, môi mỏng hơi mím, mắt mang đào hoa, trung thanh niên nữ tính cảm giác y cười có bao nhiêu soái, Quý Cảnh Trạch liền cảm giác y cười có bấy nhiêu hư hỏng, không có cách nào, cậu cũng bị cuộc gặp mặt đầu tiên của bọn họ lưu lại di chứng.

Trần Thuật chủ động đi qua cười nói với Quý Cảnh Trạch: “Vất vả nha Tiểu Quý.”

Quý Cảnh Trạch khách khí nói: “Công nhắc tay thôi.”

Tổng Lệ Văn xoay người nói: “Hai ngày nay Tiểu Quý giúp em không ít đâu.”

Quý Cảnh Trạch cười cười: “Nên mà.” Nói, gạt đầu với Trần Thuật, xoay người liền về bên Ngũ Khánh kia đi.

Trần Thuật cảm giác Quý Cảnh Trạch giống như có chút trốn tránh mình, y vốn hẳn là không quá cao hứng, nhưng vừa nghĩ đến Quý Cảnh Trạch khẳng định là vì chuyện quần kia mà ngượng ngùng, liền lại vui vẻ. Y nhìn bóng dáng của Quý Cảnh Trạch cười xấu xa, Tổng Lệ Văn đi tới ghé vào lỗ tai y nói nhỏ: “Lão đại, Tiểu Quý này của Ngũ Khánh đủ thông minh!”

Trần Thuật cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Tổng Lệ Văn quét qua khu vực triển lãm của Ngũ Khánh: “Khó trách lúc ấy cậu ta muốn nửa dựa vào phía Đông này, anh xem, chỗ này vừa lúc là cửa Đông, đến lúc đó người tiến vào từ cửa này, trong đám vị trí triển lãm chúng ta, nhìn thấy đầu tiên, là nhà bọn họ.”

Lúc Trần Thuật xem lược đồ vị trí triển lãm đã đoán được tính toán nhỏ nhất của Quý Cảnh Trạch là như thế nào, mặt không đổi sắc nói với Tổng Lệ Văn: “Em yên tâm đi, cửa này đến lúc đó sẽ không mở.”

“A?” Tổng Lệ Văn sững sờ.

“Em quên, cửa Đông là cửa chuyên dụng phòng cháy chữa cháy, mỗi lần triển lãm đều sẽ có người chuyên môn trực bên này, sẽ không để người đi qua, mọi người chỉ có thể từ đối diện lại đây, từ đối diện đếm lại, bọn họ liền thành nhà cuối cùng.”

Tổng Lệ Văn bừng tỉnh hiểu ra, nhìn không được cười: “Ai nha, vài năm nay chúng ta đều bày triển lãm ở trên tầng hai, em quên mất việc này! Tiểu Quý phỏng chừng cũng là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm thực địa.”

Tổng Lệ Văn nói tới nói lui đối với Khang Đạt, đối với Trần Thuật, rõ ràng đều là trung thành và tận tâm, nhưng mà Trần Thuật nghe ý tứ của cô, nghe thế nào cũng thấy cô giống như y vậy, rất có hảo cảm với Quý Cảnh Trạch. Tổng Lệ Văn vừa tốt nghiệp, công việc đầu tiên chính là ở Khang Đạt, từ lúc ấy đã làm cùng Trần Thuật, quan hệ cá nhân của hai người bọn họ không tồi, Trần Thuật nhìn không được đùa cô: “Ấn tượng của em đối với cậu ta rất tốt?”

“Tốt chứ. Đứa nhỏ này thật không kém!” Tổng Lệ Văn không để ý đến trêu chọc trong lời của y, thoải mái khen Tiểu Quý: “Thông minh còn chịu khó, hơn nữa phong cách xử sự không giống lão Trịnh bên bọn họ chút nào, lão Trịnh nào có thể gọi đàn ông? Tính toán chi ly! Tiểu Quý lại không như vậy, tuy nói hai nhà chúng ta là đối thủ nhưng xem thấy bên chỗ chúng ta em bận rộn không ngơi, thường xuyên chủ động giúp một tay, người rất phóng khoáng.”

Trần Thuật cười nói: “Đương nhiên rồi, đây đều là sách lược của anh, phái em ra chính là vì đến chỗ nào cũng đều có công nhân viên ngoài biên chế, ai thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, đều sẽ đến hỗ trợ.”

Tổng Lệ Văn lập tức nói: “Thì ra em còn là một cô gái cơ đấy, em còn tưởng anh sớm đã quên đâu!”

“Bình thường là cô gái,” Trần Thuật cười, “Khi làm việc thì coi như đàn ông mà dùng, anh cũng đâu phải người kỳ thị giới tính nha!”

“Kỳ thị giới tính là giải thích như vậy sao!”

Hai người bọn họ nói đùa vài câu, Trần Thuật nhìn đại khái tiến độ bày triển lãm, cũng liền đến thời gian ăn cơm trưa, y bảo Tiểu Lý trông hàng, mang Tổng Lệ Văn đi ăn cơm, lúc đi qua vị trí triển lãm của Ngũ

Khánh, vừa lúc nghe thấy bên kia cũng thu xếp đi ăn cơm, bảo Quý Cảnh Trạch trông bãi. Quý Cảnh Trạch về mặt hiền hòa đáp ứng, còn thuận tiện gặt gặt đầu cùng Trần Thuật và Tống Lệ Văn.

Trần Thuật cùng Tống Lệ Văn ăn một bữa cơm đơn giản ở gần đó, y hỏi Tống Lệ Văn mang cái gì về cho Tiểu Lý, Tống Lệ Văn nói tùy tiện cái gì cũng được, Trần Thuật cúi đầu nhìn nhìn menu, nói với phục vụ viên: “Vây liền lấy pizza đi... Ừm, hai cái.” Y ngẩng đầu nói với Tống Lệ Văn: “Nếu Tiểu Quý người ta hỗ trợ không ít, vậy cũng mang cho cậu ta ít đồ ăn.”

Tống Lệ Văn nghe lập tức gặt đầu, nói với phục vụ viên: “Salami.” Nói xong cười giải thích với Trần Thuật: “Tiểu Quý thích ăn salami.”

Trần Thuật cười cười chưa nói cái gì, lại gọi thêm hai đồ uống tính tiền, nghĩ anh thích ăn cái gì em chưa chắc đã nhớ rõ đâu, lúc này mới quen biết mấy ngày đã nhớ kỹ cậu ta thích ăn cái gì, xem ra địa vị của anh giữa bạn bè trung thanh niên nữ tính sắp không đảm bảo rồi nha!

Cơm nước xong hai người bọn họ đi thông đạo ngầm dưới đất về trung tâm triển lãm, chỗ này đột nhiên có thêm một người đàn ông ăn xin, trông có vẻ hơn bốn mươi tuổi, trên mặt đất dùng phấn viết hai hàng “Mất chứng minh thư, không có tiền về nhà”, bên cạnh đặt một cái cà mèn đã có một ít tiền lẻ.

Tống Lệ Văn nhìn thoáng qua, mở túi ra tìm tiền lẻ, bị Trần Thuật đẩy cả tay cả tiền về trong túi. Tống Lệ Văn vội nói: “Để em cho!”

Trần Thuật cười nói: “Anh không định tranh với em, hai ta ai cũng đừng cho.”

Tống Lệ Văn sững sốt, nhỏ giọng nói: “Đáng thương mà...” Nói còn chưa dứt lời đã bị Trần Thuật kéo đi.

Trần Thuật nói: “Em vẫn là còn trẻ, chờ đến khi em lớn tuổi như anh rồi...”

Tống Lệ Văn cười: “Anh lớn tuổi bao nhiêu?”

Trần Thuật nói: “Dù sao anh đã qua cái tuổi dùng cho ăn xin tiền để biểu hiện thiện lương.”

Tống Lệ Văn không đồng ý: “Này không liên quan đến tuổi, là tính cách từng người. Có vài người chính là tương đối mềm lòng. Em cũng biết trong số này có lừa đảo, thế nhưng lỡ như là thật thì sao.”

Trần Thuật nói lời thâm thúy: “Tiểu Văn Nhi, hạt giống tà ác không phải vô duyên vô cớ liền nảy mầm, nó cần thổ nhưỡng. Có đôi khi ấy mà, thiện lương bất kể thật giả chính là thổ nhưỡng của nó, nhân gian tiểu thiện tẩm bổ nhân gian đại ác nha. Em cho những người này tiền, chính là dung túng những người thao túng phía sau bọn họ. Lui một vịn bước mà nói, cho dù không phải lừa đảo mà là thật, anh cũng xem thường mấy người có tay có chân không chịu vất vả mà muốn có thu hoạch này. Em xem, anh em mình đều bận việc một buổi sáng, hẳn thì cả xin cơm cũng không chuyên nghiệp như vậy, giữa trưa mới vào cương vị, điều này công bằng với những người cố gắng làm việc sao?”

Tống Lệ Văn cười: “Lão đại anh đạo lý lớn đến hù chết người! Em không cho còn không được sao?”

Trần Thuật thuận miệng đùa: “Không cho là được rồi, có tiền này còn không bằng cho Tiểu Quý...” Y thấy mặt Tống Lệ Văn đỏ lên, lại bổ thêm một câu, “Cho Tiểu Quý, Tiểu Lý bọn họ mua pizza.”

Lại gặp lại Quý Cảnh Trạch chính là ngày khai mạc hội triển lãm. Trần Thuật đi trước an bài chút chuyện, thời điểm đến đã có chút muộn, tầng một trung tâm triển lãm toàn là đầu người chuyển động, các vị trí đồ điện gia dụng hàng hiệu càng là nước cũng không ngấm qua được. Tối gần tết âm lịch, khuyến mãi của thương gia vẫn là rất hấp dẫn người. Trần Thuật vốn đang nghĩ, so với mấy sản phẩm này, e rằng vị trí triển lãm sản phẩm máy lọc nước sẽ lạnh lùng hơn rất nhiều, thế nhưng y từ xa xa đi tới, liền cảm giác bọn họ bên kia cũng là náo nhiệt phi phàm. Đi vào liền thấy, bên Ngũ Khánh có ba cô gái mặc áo ngắn quần cụt đang nhảy múa theo nhạc, mời chào không ít người vây xem, kéo cho bọn họ bên này một hàng khu vực triển lãm người đều không ít!

Ánh mắt Trần Thuật vô ý thức tìm Quý Cảnh Trạch ở bên Ngũ Khánh, còn chưa tìm được, Tống Lệ Văn liền nhìn thấy y đi tới, cười chào hỏi: “Lão đại anh đến rồi.”

“Ừm.” Trần Thuật gặt gặt đầu: “Náo nhiệt thật nha.”

“Còn không phải sao.” Tổng Lê Văn cũng xem mấy cô gái đang nhảy: “Ngũ Khánh rất có ý tưởng nha, tiền xuống lầu này liền không phí phạm, xem dạng này, gạch đặt thành giao dịch sẽ không kém.” Sau đó nhanh chóng nịnh nọt: “Chúng ta cũng kém không được, lão đại anh đều đã an bài xong rồi phải không?”

“Ừm.” Trần Thuật gật đầu, “Một lát liền lại đây.” Y nói, đi vào vị trí triển lãm của bọn họ, nhìn thấy vài vị nhân viên công tác đều đang bận rộn, rất yên tâm quay đầu nói chuyện phiếm với Tổng Lê Văn: “Tiểu Văn Nhi, em đoán chủ ý xấu này của Ngũ Khánh là của ai?”

“Dù sao khẳng định không phải là lão Trịnh!” Tổng Lê Văn cười nói: “Trịnh Quốc Cường nếu có nhiều mưu ma chước quỷ như vậy, chất lượng tốt như Ngũ Khánh còn sẽ bị chúng ta đè xuống mà đánh?”

Trong miệng Trần Thuật phát ra tiếng “chặc chặc” cảnh cáo: “Nói chuyện tử tế! Chất lượng của chúng ta cũng không kém!”

Tổng Lê Văn lè lưỡi: “Đương nhiên đương nhiên.”

“Được rồi, mấy đứa bận rộn đi, anh đi hút thuốc.”

Tổng Lê Văn nói: “Vậy anh chỉ sợ phải ra ngoài kia hút, mấy ngày hôm trước trong thang máy có cô bé bị ngã, nghe nói bị tê liệt, năm nay trong sân cái gì cũng nghiêm, không cho hút thuốc, sợ ra sự cố.”

Trần Thuật quan sát bốn phía một phen, lấy một thẻ chứng nhận nhân viên công tác từ chỗ phòng nhân viên cửa Đông, từ chỗ đó đi ra ngoài tìm một chỗ dựa vào tường căn gió, vừa đến góc liền phát hiện chỗ đó đã có người, nhìn thân ảnh vị không thích mặc quần ẩm trong gió rét này, Trần Thuật lập tức cười, rất vui vẻ chào hỏi: “Ày, Tiểu Quý!”

4. Chương 4

Quý Cảnh Trạch đang cúi đầu hút thuốc nghe Trần Thuật gọi mình, cũng khách khí chào hỏi: “Quản lý Trần.”

Trần Thuật cười đi đến bên cạnh cậu: “Vừa lúc, mượn chút lửa.”

Quý Cảnh Trạch nghĩ người này khẳng định có mang bật lửa theo, nhưng lại thật sự không thể bỏ được mặt mũi nói: “Tôi không muốn!” đành phải móc bật lửa từ trong túi ra châm thuốc cho cha nội này.

Tựa như Trần Thuật đã cảm giác được, trước đó Quý Cảnh Trạch xác thật trốn tránh y, cũng không phải lòng dạ cậu hẹp hòi, mà là do nụ cười của Trần Thuật rất có tính ám chỉ, rất thiếu đạo đức, tổng cứ luôn gọi lên từng đoạn từng đoạn hồi ức mất mặt của cậu, cảm xúc căm tức cứ một chuỗi một chuỗi... Nhưng Trần Thuật tên bại hoại này càng cảm giác Quý Cảnh Trạch trốn tránh mình, y càng phải dán lại đùa cậu, người ta càng tránh không kịp, tâm tình y càng dương quang xán lạn.

Thế nhưng hôm nay Quý Cảnh Trạch hút xong thuốc cũng không trốn ngay đi, mà chủ động hàn huyên cùng Trần Thuật, bởi vì trong lòng cậu có một nghi vấn nhỏ, muốn hỏi.

“Quản lý Trần, tôi có thể hỏi anh một vấn đề sao?”

“Hỏi đi.”

Quý Cảnh Trạch nhìn thoáng qua nhân viên giữ cửa, hỏi: “Ngày xem lược đồ vị trí triển lãm đó, khi tôi muốn một nửa dựa vào phía Đông, anh có phải đã biết cửa này là chuyên dùng cho phòng cháy chữa cháy không cho người ra vào không?”

Trần Thuật trả lời: “Phải.”

Quý Cảnh Trạch cũng đoán thế, gật đầu nói: “Quả nhiên là như vậy.”

Trần Thuật cười trêu cậu: “Là thế nào?”

Quý Cảnh Trạch không cười chút nào, rất nghiêm túc rất chăm chú nói: “Quả nhiên là thực lực, không phải vận may, quản lý Trần làm việc chăm chú hơn tôi, còn có kinh nghiệm hơn tôi.”

Cậu chứng chạc đang hoành khen đối thủ như vậy, khiến tâm tình Trần Thuật không khỏi càng thích, cảm giác tên nhóc này hào phóng quang minh thật rất đàn ông! Nét mặt cũng đứng đắn hơn chút, nhưng ngoài miệng vẫn là mấy câu khách sáo: “Cho nên tôi mới nói cậu cùng lão Trịnh không có ý tứ, đến chỗ tôi đi!”

Quý Cảnh Trạch nghiêng đầu hỏi y: “Anh cảm giác giám đốc Trịnh của chúng tôi không được?”

Trần Thuật mỉm môi vui vẻ: “Hắn khẳng định không được bằng tôi!”

“Vậy tôi càng phải ở lại Ngũ Khánh làm cho tốt!” Quý Cảnh Trạch cũng không nghiêm túc, cười hì hì dãn lại, dùng giọng điệu thành thật với nhau nói nhỏ bên tai Trần Thuật: “Hắn không được, cơ hội của tôi liên nhiều chứ, chưa được hai năm liền pk rồi hắn đi. Anh Trần lợi hại như vậy, tôi nếu đi Khang Đạt, phải phấn đấu đến khi nào đây?”

Trần Thuật cười ha ha: “Cậu sợ tôi cứ mãi ở mặt trên, đè nặng cậu?”

Lời này! Quý Cảnh Trạch trong lòng thầm nói mẹ nó anh là cố ý chiếm tiện nghi của tôi phải không! Nhưng xem Trần Thuật cười đến coi như bằng phẳng, cũng đành phải cười pha trò: “Tôi phải suy nghĩ cho mình nhiều chút chứ!”

Trần Thuật lại hút thêm hai hơi, dụi tàn thuốc, cười nói: “Tiểu Quý, tôi cũng có vấn đề muốn hỏi cậu.”

“Anh hỏi.”

“Mấy cô bé khiêu vũ kia, là chủ ý của ai?”

“Ha ha ha, tôi tìm.” Quý Cảnh Trạch gật đầu thừa nhận.

“Ừm, tôi đoán được.” Trần Thuật cười liếc nhìn thân dưới cậu ta một chút: “Cùng một kiểu giống như cậu, không sợ lạnh!”

Quý Cảnh Trạch cảm giác trong ánh mắt Trần Thuật nhìn cậu, vừa có khen ngợi cũng có một chút... đồng tình? Cậu nhin không được hỏi: “Quản lý Trần cảm giác chủ ý này của tôi tầm tàm chứ?”

“Này nói thế nào nhỉ,” Trần Thuật cười cười, lúc này đến phiên y nghiêm túc lên: “Tiểu Quý, này cũng giống như lúc cậu xem lược đồ triển lãm vậy, ý nghĩ là tốt, cũng có cái nhìn toàn cục, nhưng cậu nghĩ còn chưa xâm nhập thực tế.”

Quý Cảnh Trạch không quá chịu phục: “Anh Trần, anh giờ lại không có ý tứ, thực tế đã đặt ở trước mắt, hiện tại lưu lượng khách ở phía trước vị trí triển lãm của chúng tôi liên nhiều hơn các anh mà, lượng đặt thành giao dịch khẳng định cũng nhiều hơn các anh!”

Trần Thuật nâng cổ tay xem đồng hồ, mới qua mười giờ, y ngẩng đầu nói với Quý Cảnh Trạch: “Cứ như vậy đi Tiểu Quý, hai ta đánh cược, nếu lượng khách lễ hôm nay của các cậu vượt qua chúng tôi, tôi...” Y thoáng suy nghĩ một chút, nhướn mày cười nói: “Tôi mua cho cậu một cái quần mới!”

Nhắc tới quần, Quý Cảnh Trạch lập tức vừa tức vừa giận, cảm giác không chịu thua trong lòng cũng nổi lên: “Tôi không cần!” Cậu trừng Trần Thuật, giây lát sau cũng cười đầy mặt xấu xa: “Tôi là nói tôi không cần cái mới, cái kia là bản limited, rất đắt, tôi còn để nguyên nước nguyên vị đâu! Anh Trần nếu thua, tự tay giặt cái đó cho tôi!”

Nha! Khiêu chiến phải không!

Trần Thuật vui vẻ: “Thành giao! Nếu là chúng tôi vượt qua các cậu thì sao?”

Quý Cảnh Trạch cũng nâng cổ tay xem đồng hồ, tuy rằng thời gian nhận thức không dài, nhưng cậu biết Trần Thuật là con hồ ly giao hoạt, không dám khinh thường, hội chợ còn có nguyên một tuần, nhưng thời gian hôm nay đã quá nửa, cậu thuật lại lời vừa rồi Trần Thuật nói: “Chúng ta đánh cược lượng tán khách giao dịch thành công hôm nay sao?” Quý Cảnh Trạch cường điệu hai chữ “hôm nay” một chút.

Trần Thuật gật đầu: “Đúng, liền hôm nay.”

Quý Cảnh Trạch vươn tay phải ra: “Vây đi, thành giao!” Cậu hào phóng nói: “Nếu anh thua điều kiện gì tôi định, nếu tôi thua điều kiện gì anh định!”

“Sảng khoái!” Trần Thuật cũng thò tay cầm lấy tay cậu, giật giật lên xuống hai phát, cười nói: “Cậu thua liền đến chỗ tôi đi!”

Lại nữa! Quý Cảnh Trạch rút tay mình về, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Quản lý Trần anh đây là không công bằng nha, chuyện này khó hơn giặt quần nhiều, phần thưởng của hai ta đánh cược phải không sai biệt lắm!”

“Ha ha ha ha!” Trần Thuật cười, “Vây đi, tôi cân nhắc đã, xem xem cậu có thể thua tôi cái gì.”

Quý Cảnh Trạch cũng cười, “Không vội, đợi đến tối anh phát hiện thua tôi, ngay cả nghĩ cũng bớt đi!” Cậu nói xong xoay người trở về.

Trần Thuật ở phía sau cậu không vội không nóng nói một câu: “Lát nữa tôi phải đi, buổi tối cậu tìm Tống Lệ Văn lấy kết quả đi.”

Thực ra Quý Cảnh Trạch vào vị trí triển lãm thêm một hồi cũng đã cảm thấy biến hóa vi diệu. Vị trí triển lãm của Khang Đạt thoát nhìn không khác biệt gì so với trước lúc cậu đi ra ngoài hút thuốc, nhưng khách hàng trung lão niên có chút gia tăng. Mấy người đứng ở bên này của cậu xem mấy cô gái khiêu vũ đều là người trẻ tuổi, nháo ầm ầm phụ trợ cho không khí rất nhiệt liệt, nhưng thực tế xem mấy lọ nước không bao nhiêu. Người bên Khang Đạt kia tuy rằng không nhiều, nhưng đều vây quanh xem sản phẩm, Quý Cảnh Trạch cảm nhận được một loại áp lực vô thanh vô tức không ôn không hỏa!

Đến buổi chiều, loại áp lực này càng nặng nề lại vô hình toàn diện bao trùm xuống. Mấy cô gái nhảy mệt mỏi, người vây xem cũng xem chán, lưu lượng khách bên Ngũ Khánh này rõ ràng ít đi, mà Khang Đạt bên kia vẫn duy trì ổn định như cũ thậm chí có tăng! Nhất là khách hàng lão niên nữ tính, đều tụ tập lại ở Khang Đạt bên kia!

Thật sự là tà môn, Trần Thuật này xem ra không chỉ được trung thanh niên nữ tính kính yêu, ở trong quần thể lão niên nữ tính cũng rất được chào đón? Vấn đề là Trần Thuật y căn bản không ở mà! Mị lực này là làm thế nào truyền ra ngoài?

Buổi tối trước khi đóng cửa, trong lòng Quý Cảnh Trạch đã tiếp nhận sự thực mình thua, nhưng mà cậu vẫn đúng hẹn đến vị trí triển lãm của Khang Đạt tìm Tống Lệ Văn.

Tống Lệ Văn thấy cậu lại đây, không đợi cậu hỏi liền lật danh sách đơn đặt hàng trong tay nói với cậu: “Tiểu Quý cậu tối xem kết quả phải không, lão đại bọn chị có nói.” Nói xong cô đưa số lượng khách lẻ giao dịch thành công hôm nay của Khang Đạt cho Quý Cảnh Trạch, còn đem danh sách đơn đặt hàng trong tay cho cậu.

Quý Cảnh Trạch cười nói cảm ơn, cũng rất có chừng mực không tiếp nhận. Cậu không cần xem cơ mật thương nghiệp mẫn cảm của đối thủ, tin tưởng Trần Thuật sẽ không bởi vì cuộc đánh cược không chính thức này lừa gạt mình, bởi vì con số này nói ra cậu cũng rất tin phục, không khoa trương chút nào, rất thật, không khác biệt với phỏng đoán của cậu lắm, nhưng đủ để đánh bại cậu.

Xong, so với thua cuộc còn thảm hại hơn là cậu còn không biết mình thua cái gì, Trần Thuật sẽ để cậu làm cái gì đây đâu?

Qua ba ngày triển lãm, Quý Cảnh Trạch đã cân nhắc thấu mình thua ở chỗ nào. Chiêu số Trần Thuật dùng cũng đại đồng tiểu dị với cậu, nhưng mà tính quyết định thắng lợi lại ngay ở chỗ tiểu dị này. Ở trước vị trí triển lãm của Khang Đạt có thuê người! Chẳng qua người được thuê không phải các cô gái trẻ nóng bỏng, mà là bác gái trung lão niên! Vị trí triển lãm của Khang Đạt mỗi ngày đều có rất nhiều bác gái, đổi giờ, đổi ca đến đứng phía trước, mấy bác gái này không hề khoa trương một chút nào, không ca hát không khiêu vũ, chỉ trò chuyện việc nhà, xem xem sản phẩm, lại hấp dẫn rất nhiều người tiêu thụ cùng tuổi, khiến vị trí triển lãm của Khang Đạt dù là thời điểm nào đều nhìn có vẻ rất bận rộn, buôn bán rất tốt, sau đó tuần hoàn chính là lượng khách hàng trung lão niên không ngừng tăng.

Quý Cảnh Trạch bừng tỉnh hiểu ra, vì sao Trần Thuật nói cậu còn chưa đủ xâm nhập thực tế. Trong một gia đình người có hứng thú, có quyền quyết định đối với mấy lọ nước là ai? Dù sao không quá khả năng là

mấy tên nhãi con ngốc nghếch thích xem mấy em gái nóng bỏng khiêu vũ...

Cậu vẫn đợi Trần Thuật đến tìm cậu. Dám đánh cược dám chịu thua, tuy rằng thua, tuy rằng biết Trần Thuật không phải đèn cạn dầu, nhưng lại cũng ỉn ỉn chờ mong, cảm giác cùng Trần Thuật nói chuyện phiếm cũng tốt, nói chuyện công việc cũng tốt, đều rất thú vị. Nhưng là liên tục vài ngày cậu cũng không nhìn thấy được Trần Thuật. Ngược lại là có một ngày sau khi đóng cửa, đi qua thông đạo dưới đất gặp Tống Lệ Văn.

Ngày đó khi Tống Lệ Văn đi đến thông đạo dưới đất, lại thấy người đàn ông ăn xin kia, cô vốn dừng bước theo bản năng, định tìm tiền lẻ, nhưng lại đột nhiên nhớ tới mấy lời lần trước Trần Thuật nói, giữa một chút chần chờ này, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt người đàn ông này nhìn mình âm trầm, lập tức căng thẳng trong lòng, xoay người liền đi, nhưng người đàn ông này thấy cô là phụ nữ đi một mình, liền đứng lên hù dọa cô, dùng một loại tiếng địa phương cô nghe không hiểu lắm, nói: “Có tiền không cho, về nhà có người chết!”

“Mày lặp lại lần nữa xem!” Tống Lệ Văn còn đang kinh hãi, liền nghe thấy Quý Cảnh Trạch lớn tiếng mắng chửi: “Nhãi con, mày dám lặp lại lần nữa xem!” Tiểu Quý hai ba bước từ phía sau đuổi theo, đưa túi trong tay cho Tống Lệ Văn, trừng mắt bắt đầu xấn ông tay áo: “Đến, mày lại đây nói lại với chị tao một lần, nói lớn tiếng chút, để tao cũng nghe nghe, hôm nay mày không cần về nhà, ở chỗ này liền có thể có người chết mày tin hay không!”

Người đàn ông kia dù là thân cao thể trọng hay là khí thế đều xa xa không phải đối thủ của Quý Cảnh Trạch, hoảng loạn cầm lấy tiền lẻ dưới đất liền chạy.

Tống Lệ Văn kinh hồn chưa định: “Thật đáng sợ, chị còn tưởng rằng thật sự là người đáng thương, thì ra là lưu manh!”

“Còn không phải lưu manh sao.” Quý Cảnh Trạch cầm túi của mình từ trong tay cô về, “Bọn họ đều là có đội.”

“Ai, thật bị lão đại bọn chị nói trúng.”

Trần Thuật, Quý Cảnh Trạch cảm thấy hứng thú, hỏi: “Anh ta nói cái gì?”

Tống Lệ Văn thuật lại: “Anh ấy nói nhân gian tiểu thiện tầm bở nhân gian đại ác!”

Quý Cảnh Trạch cười nói với Tống Lệ Văn: “Chị Văn, sau này trước khi chị nổi lòng tốt cho tiền liền nghĩ nghĩ đến câu nói này: ”Đi ra ngoài biết mang phần viết chữ, vận may đều sẽ không quá kém!”

Chuyện này ở lúc hội chợ đang bận rộn bị áp thành nhỏ không đáng nhắc tới, mãi đến khi Trần Thuật lại đến, đi thông đạo dưới đất thuận miệng nói với Tống Lệ Văn đang đồng hành: “Nha, người ăn xin kia đâu rồi?”

Tống Lệ Văn theo bản năng toát ra một chút sợ hãi, nhưng lập tức phản ứng lại, nói: “Đại khái là bị Tiểu Quý dọa chạy!”

Trần Thuật sững sờ: “Tiểu Quý?”

“A, chính là Quý Cảnh Trạch bên Ngũ Khánh kia.” Tống Lệ Văn nói lại chuyện hôm đó trải qua một lần với Trần Thuật, cười tổng kết: “Tiểu Quý nói thật là có lý, em cũng nghĩ thật đúng là như vậy nha, ai thật sự là ăn xin còn cố ý mang theo phần viết chữ chứ!”

Trần Thuật làm một gay, tưởng tượng một chút bộ dáng một người dương cương như Quý Cảnh Trạch, che chở Tống Lệ Văn đuổi tên ăn xin kia, cảm giác nhất định là rất đẹp trai, ngoài miệng lại trêu chọc Tống Lệ Văn: “Yêu, ngày đó anh nói hồi lâu cũng không thuyết phục được em, chàng đẹp trai nói một câu em liền tin!”

Tống Lệ Văn cười nói: “Lão đại anh đừng đùa lung tung, người ta còn kêu em là chị Văn đâu!” Trên mặt lại vẫn hơi hơi đỏ.

Tâm Trần Thuật đã sớm bay đi nơi khác, y nghĩ: Tiền cược của mình còn chưa thu đâu, nên đòi tên nhóc này cái gì thì tốt nhỉ?

5. Chương 5

Sắp cuối năm, hội triển lãm cũng kết thúc. Sự thật chứng minh những gì Trần Thuật nói lúc trước để thuyết phục tổng giám đốc Vương cùng Trịnh Quốc Cường không hoàn toàn là lừa dối, vị trí triển lãm của Khang Đạt cùng Ngũ Khánh tuy rằng sát nhau, nhưng trên thực tế khách hàng nào có không so vài ba nhà, nhìn bên này, liền cũng sẽ đi xem bên kia, nhìn từ trên kết quả tiêu thụ, xác thật là song thắng.

Ngày kết thúc hôm nay Trần Thuật tới trung tâm hội triển lãm, y nói qua với thủ hạ của mình sau đó liền đi tìm tổng giám đốc Vương, lúc vào văn phòng nhìn thấy Trịnh Quốc Cường đang mời Vương tiểu thư buổi tối cùng nhau ăn cơm, Vương tiểu thư khách khí chối từ.

Trần Thuật nhanh chóng đánh rần tùy côn: “Cùng nhau cùng nhau, tính thêm tôi một, tôi cùng anh Trịnh cùng nhau cảm ơn tổng giám đốc Vương!”

Trong lòng Trịnh Quốc Cường chửi má nó, mẹ kiếp tôi thật vất vả mới kéo gần quan hệ được với Vương tiểu thư, anh ta lại muốn chia một nửa, nhưng hắn lại không thể không cảm ơn, hắn mời hồi lâu người ta đều không đi, Trần Thuật vừa đến, Vương tiểu thư lập tức đồng ý, ai nói đàn ông không dựa vào mặt ăn cơm, mình đây chẳng phải là ăn một vì mặt!

Bọn họ tìm một khách sạn, hai nhà công ty thêm người của văn phòng tổng giám đốc Vương, lục tục đến trước sau. Nhóm tiêu thụ đều rất biết xã giao, thu xếp cho vài vị bên Vương tiểu thư ngồi trước, Trịnh Quốc Cường không nhún nhường ngồi ở bên cạnh Vương tiểu thư, còn tưởng rằng Trần Thuật sẽ ngồi vào bên kia, không nghĩ tới Trần Thuật không quá để ý Vương tiểu thư ngồi chỗ nào, ngược lại cười nói với Quý Cạnh Trạch: “Tiểu Quý, đến ngồi bên chỗ tôi này.”

Quý Cạnh Trạch sững sốt, Trần Thuật không đợi cậu trả lời, cười nói với những người khác đều đang rất khó hiểu: “Tiểu Quý đánh cược với tôi thua, tiền thưởng tôi còn chưa lấy đâu, dứt khoát hôm nay để cậu ấy uống thay tôi một nửa đi! Được không, Tiểu Quý?”

Trịnh Quốc Cường không biết hai người bọn họ đánh cược cái gì, chỉ cảm thấy Trần Thuật giở trò xấu với hắn. Trận rượu vừa bày lên liền đoạt đi một vị uống thay hắn, nhưng lại không muốn yếu thế, liếc Quý Cạnh Trạch một cái, không nói gì.

Quý Cạnh Trạch ngồi vào bên cạnh Trần Thuật, nghĩ người này thật sự là nham hiểm, trên mặt luôn vân đạm phong khinh, nhưng mỗi lần mình nhìn thấy anh ta không phải châm thuốc thì là rót rượu! Cứng rắn đem một tên đàn ông mét tám làm như cô vợ nhỏ vậy, mặc kệ Trần Thuật kính người khác, hay là người khác đổ y, rượu này chia Tiểu Quý Cạnh Trạch một nửa!

Trịnh Quốc Cường Ngũ Khánh cũng không che chở Quý Cạnh Trạch, vài vị tiêu thụ bên Khang Đạt lại nhìn ra lão đại bọn họ có tâm muốn chuốc Tiểu Quý, vì thế rượu trong ly Trần Thuật liền chưa từng dừng lại. Rượu qua ba vòng đồ ăn qua dăm món, trong lòng Trần Thuật dần dần nắm chắc. Tửu lượng của Quý Cạnh Trạch không sai, hơn nữa rất thật thà, không lệch tay cũng không dong dài, không kéo không đợi, rót liền uống không lời vô nghĩa. Nhìn rượu phẩm xem nhân phẩm, y cảm giác Tiểu Quý này thật sự là càng xem càng thuận mắt.

Ngược lại là Trần Thuật lệch tay, tửu lượng của y phi thường tốt, rượu phân cho Tiểu Quý từ một nửa dần dần biến thành một phần ba, thậm chí càng ít hơn, đến cuối cùng không phân nữa, yên lặng gánh hết trở về.

Cơm ăn xong, mọi người đều uống không ít, Trần Thuật cùng Trịnh Quốc Cường ân cần đưa tổng giám đốc Vương lên xe, lại đứng tại chỗ hư tình giả ý khách khí vài câu, liền chuẩn bị giải tán, một đám người bắt xe bắt xe, tìm lái thay tìm lái thay, Trần Thuật gọi Quý Cạnh Trạch: “Tiểu Quý!”

Quý Cạnh Trạch đi tới, tửu lượng của cậu không tồi, chỉ là có chút lên mặt, hiện tại đỏ mặt tía tai, giống như giận ai vậy. Tuy rằng Trần Thuật cuối cùng lệch tay, nhưng bị mọi người chuốc một trận này, Quý Cạnh Trạch vẫn là uống nhiều, không có thông minh như bình thường, thoát nhìn ngốc ngốc, Trần Thuật nhìn dạng này của cậu, cười.

Tửu lượng của Trần Thuật tốt hơn Quý Cảnh Trạch, hơn nữa không lên mặt, chỉ có chung quanh mắt tán một mặt đỏ ửng, giờ vừa cười khóe mắt híp lại, dùng là rất có phong tình. Quý Cảnh Trạch nhìn dạng này của y, trái tim đột nhiên nhảy dựng nhảy dựng, nhanh chóng ổn định tâm thần: “Mình khẳng định là uống nhiều! Phải lãnh tĩnh!”

Trần Thuật nói với Quý Cảnh Trạch: “Cậu có phải là ở Lục Cảnh Uyển không?”

“Ừm.” Quý Cảnh Trạch gật đầu, “Sao anh biết?”

Trần Thuật nhìn cậu: “Cậu ở cùng một tiểu khu với cha mẹ tôi, quên chuyện quần rồi?”

Quý Cảnh Trạch trừng y: “Quên!” Nói, muốn đi.

“Ha ha ha ha.” Trần Thuật cười kéo cậu lại, “Cậu đi cùng tôi đi, tôi vừa lúc tiện đường, đưa cậu.”

Trần Thuật kéo Quý Cảnh Trạch lên xe y, nói địa chỉ với người lái thay, y cùng Quý Cảnh Trạch cùng nhau ngồi ở hàng sau. Cười hì hì hỏi Quý Cảnh Trạch: “Uống nhiều sao?”

“Không có.” Quý Cảnh Trạch không chịu thua, cứng đầu cứng cổ nói: “Tôi còn có thể uống nữa.”

Trần Thuật bị bộ dạng này của cậu chọc vẫn luôn cười.

Trái tim Quý Cảnh Trạch phanh phanh nhảy loạn, lý trí bên trong đầu óc vẫn còn ở, nhưng bắt đầu không quản được miệng, trừng y nói: “Anh có thể đừng cười không?”

Trần Thuật càng cười to hơn: “Tôi cười làm sao?”

Anh cười rất dễ nhìn... Quý Cảnh Trạch nghĩ trong lòng, để người nhin không được muốn phạm tội!

“Uhm...” Trần Thuật khoái trá thở ra một hơi, “Cuộc đánh cược này của hai ta, liên tính là kết thúc viên mãn.” Y nói, liếc nhìn Quý Cảnh Trạch: “Tôi biết trong lòng cậu không phục.”

“Không có.” Quý Cảnh Trạch phủ nhận, hỏi lại Trần Thuật: “Anh thấy tôi giống người chơi xấu sao?”

Trần Thuật nhớ tới vẻ thật thà lúc cậu uống rượu, gật đầu tán thành: “Chưa nói cậu chơi xấu.” Nói, thò tay xoa tóc cậu như sờ chó con, đùa cậu ta chơi: “Đến chỗ tôi đi, đến Khang Đạt làm cùng anh đây đi!”

Nếu nói mấy lời trước kia của y là nửa nói đùa, vậy lần này chính là hoàn toàn đang nói đùa. Không nghĩ tới Quý Cảnh Trạch đã uống nhiều hơi nghiêng đầu trốn tránh tay y, thân thể hơi lui ra phía sau một ít, phảng phất như muốn nhìn y càng rõ ràng hơn chút, nhìn một lát, cười mang theo điểm ngại ngùng, lần đầu tiên thành khẩn trả lời vấn đề này của y: “Để tôi suy nghĩ một chút.”

Trần Thuật lần đầu tiên nhìn thấy loại tươi cười có điểm then thùng này của cậu, cảm giác rượu hôm nay tác dụng thật chậm! Vừa rồi còn chưa thể nào, sao đột nhiên choáng váng đầu óc, trái tim cũng nhảy thật nhanh! Y nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe che giấu, một lát sau lại khắc chế không được quay đầu lại xem Quý Cảnh Trạch, người kia thể nhưng đã ngủ, đầu nghiêng ở một bên, xóc xóc nảy nảy dựng lên cửa kính xe. Trần Thuật chợt dạ nhìn người lái thay, người ta căn bản không nhìn phía sau, y nghiêng người thò tay trái tới sau gáy Quý Cảnh Trạch, nhẹ nhàng đỡ lấy đầu cậu, không để cho cậu vì xóc nảy mà va chạm nữa.

Đến cửa tiểu khu, Trần Thuật đánh thức Quý Cảnh Trạch hỏi cậu ta ở tòa nhà nào, Quý Cảnh Trạch chỉ một dãy cao tầng bên cạnh, xuống xe liền nhanh chóng vọt đi. Trần Thuật vừa thấy thời gian đã sắp chín giờ, cũng không định về nhà, liền quyết định chấp nhận ở bên chỗ cha mẹ này một đêm. Khi y vào nhà ba y đang xem TV, nói mẹ y dắt chó đi dạo, Trần Thuật nhủ thầm vừa mới nói một câu: “Đã mấy giờ rồi còn dắt chó đi dạo.” Lời còn chưa dứt, di động liền vang, lấy ra nhìn liền thấy là mẹ y.

“Con à! Con ở chỗ nào vậy?”

“Con? Con ở trong nhà ba mẹ đây.”

“Vậy quá tốt!” Trong giọng nói mẹ y lộ ra nôn nóng, “Con nhanh chóng xuống lầu đến cái quảng trường nhỏ chỗ bọn mẹ hay khiêu vũ đấy, Cola nhà chúng ta gây họa!”

Trần thuật không biết làm sao, mặc lại áo khoác xuống lầu, trong bụng thầm nói con thời kỳ trưởng thành cũng không chọc nhiều phiền toái cho ba mẹ vậy đâu, hiện tại hay rồi, mỗi ngày thu thập cục diện rồi rằm cho mấy con chó này. Rất nhanh đã đến quảng trường, xa xa liền thấy mẹ y dắt chó vậy tay với y, nhìn thấy y đến gần, đầy mặt sốt ruột chỉ một người ngồi dưới đất bên cạnh, nói với y: “Cola cắn cậu này!”

Trong lòng Trần Thuật cả kinh, cúi đầu nhìn kỹ người đang ngồi, càng sững sốt, là Quý Cảnh Trạch! Thế nhưng lời kể tiếp của mẹ y, lại một giây chọc y cười rử!

Mẹ y vừa sốt ruột vừa xấu hổ nói với y: “Ai nha, con nói xem Cola thật là không hiểu chuyện, cắn, cắn phía dưới của cậu ấy!”

Trần Thuật hắc hắc vui sướng thò tay kéo Quý Cảnh Trạch: “Tiểu Quý.”

Mẹ y sững sốt: “Con biết cậu ấy à?”

“Đồng nghiệp con.” Trần Thuật nói.

Bác gái nhẹ nhàng thở ra: “Vây quá tốt, con nhanh chóng đưa cậu ấy đi bệnh viện xem xem đi! Ai nha đứa nhỏ này, có phải uống nhiều hay không? Mẹ bảo cậu ấy dậy cậu ấy không nghe, con nói cắn ở chỗ kia nha, mẹ cũng không có cách nào xem được! Con dẫn cậu ấy đi thôi!”

Trần Thuật nói: “Được, con quản, mẹ nhanh chóng dắt chó về nhà đi.”

Mẹ y còn chưa quá yên tâm, Trần Thuật tiếp theo kéo Quý Cảnh Trạch: “Dậy, mang cậu đi bệnh viện.”

Thực ra y vừa đến Quý Cảnh Trạch liền biết, chỉ là cảm giác rất xấu hổ, thật sự không mặt mũi dậy, thật không dễ dàng chờ đến khi bác gái đi, cậu mới ngẩng đầu lên, nhìn Trần Thuật vừa giận dữ vừa tủi thân: “Lại là chó nhà các anh?”

“Ừm...”

“Nhà các anh có thù với tôi phải không, hai con chó đều gây tai họa cho tôi.”

Trần Thuật lòng nghĩ còn có một con nữa đâu, sau này cậu nhất định nên cẩn thận! Kéo cậu ta đứng lên, đánh giá nửa người dưới cậu ta: “Cậu, cậu cảm giác... Ha ha ha ha!” Y nói còn chưa dứt lời liền cười.

“Cút mẹ anh đi, anh cười cái gì!” Quý Cảnh Trạch then quá thành giận: “Tôi cảm thấy rất không tốt!”

“Vây nhanh chóng đi bệnh viện!” Trần Thuật không cười nữa, trong lòng khấn trương lên, nhìn vẻ mặt của Quý Cảnh Trạch hẳn là cắn không nặng, chó cũng đã tiêm vaccin phòng bệnh, khẳng định không có bệnh dại, nhưng của quý không phải móng tay, cắt rồi có thể mọc lại, đồ chơi này xuất xưởng liền mỗi người một cây, phé đi rồi dù xài bao nhiêu tiền cũng không có chỗ ghép thêm cái khác!

Hoàn hảo chỗ bọn họ này cách bệnh viện rất gần, đánh xe vài phút liền đến, Trần Thuật mang Quý Cảnh Trạch vào phòng cấp cứu, một vị bác sĩ nam đang cúi đầu nhìn máy tính, thấy bọn họ tiến vào, ngẩng đầu hỏi: “Quý Cảnh Trạch phải không?”

Quý Cảnh Trạch gật đầu, ngốc ngốc nhìn bác sĩ người ta, cảm giác bộ dạng bác sĩ này thật là đẹp mắt.

Thầy thuốc đánh giá cậu, hỏi tiếp: “Ngoại thương à, bị thương chỗ nào?”

Trần Thuật cảm giác hoàn toàn giống Quý Cảnh Trạch: Bác sĩ này rất đẹp trai, nhan giá trị knock out được cả hai người bọn họ. Thấy Quý Cảnh Trạch ngần người, trả lời thay cậu: “Cậu ấy bị chó nhà chúng tôi cắn, cắn...” Y cố nén cười: “Cắn của quý.”

Gương mặt đẹp trai của bác sĩ không nhúc nhích chút nào, tiếp tục hỏi: “Cắn kiểu gì, tự cậu còn có thể đi lại?”

Quý Cảnh Trạch cúi đầu dùng tiếng muỗi vo ve đáp: “Hình như... Không chảy máu.”

Bác sĩ cầm lấy sổ khám bệnh của bọn họ, bảo Quý Cảnh Trạch ngồi xuống, tóm tắt một chút quá trình thụ thương. Trần Thuật cảm thán làm bác sĩ đúng là kiến thức rộng rãi, thật bình tĩnh! Cũng đúng, trong TV thường có tin tức về hoàng thiên, niềm ngư* gì đó, nhưng cũng không thấy vị bác sĩ nào chưa cứu giúp được

bệnh nhân bản thân mình đã cười đến rút gân, chưa chừng người ta còn từng gặp vết thương kỳ lạ hơn như này nhiều!

(*hoàng thiện, niêm ngư: lươn, cá trê/ cá da trơn, chỗ này mình cũng không hiểu lắm, có lẽ là một kiểu tiếng lóng gì đó nhưng google và baidu không thấy có ai giải thích cái này, đặt trong văn cảnh này chắc là một dạng bệnh/tật/sự cố/mẹo dân gian gì đó với đường sinh dục.)

Vị thấy thuốc đẹp trai này vừa nghe Quý Cảnh Trạch thuật lại quá trình thụ thương vừa rỗng bay phượng múa viết lên sổ khám bệnh của cậu, Trần Thuật thò cổ nhìn hồi lâu, khó hiểu như sách trời. Quý Cảnh Trạch nói xong, bác sĩ cũng lập tức liền viết xong, buông bút, đứng lên, nhìn Trần Thuật nói: “Anh tránh đi một chút?”

Trần Thuật sững sốt.

“Ừm...” Bác sĩ thoáng dừng: “Không tránh cũng được, dù sao đều là nam, tôi làm kiểm tra cho cậu ta.”

“Đừng đừng đừng!” Trần Thuật nhanh chóng đi ra ngoài: “Tôi vẫn nên tránh đi thôi!”

Quý Cảnh Trạch say rượu cung phản xạ biến dài, lúc này mới kịp phản ứng “kiểm tra” là chỉ cái gì, lập tức nhảy dựng lên: “A? Nhìn chỗ nào chứ? Đây không được! Có bác sĩ nữ không? Anh không thể nhìn chỗ đó của tôi!”

Bác sĩ không bị vết thương của cậu chọc cười, lại bị lời cậu nói đùa cho vui vẻ: “Bác sĩ nữ xem được, tôi xem không được? Yêu cầu của cậu còn rất cao đây!” Nói, đã đứng lên kéo bình phong che lại, bảo Trần Thuật đứng ra bên ngoài bình phong trông cửa, chính mình quay lại trong bình phong, chỉ huy Quý Cảnh Trạch: “Hôm nay tôi trực, cậu chấp nhận chút đi, cởi quần!”

6. Chương 6

Trong bình phong trầm mặc mười giây, thanh âm Quý Cảnh Trạch sột soạt cởi quần truyền ra, bên ngoài bình phong Trần Thuật cười đến đau bụng, muốn hỏi bác sĩ có thể thuận tiện xem giúp y luôn được không.

Sau đó không có thanh âm quỷ dị gì, chỉ có bác sĩ chắc chắn tán thưởng: “Cậu thật sự là giỏi chịu lạnh, cậu nói xem nếu mặc dày chút, có phải là sẽ không dễ dàng cần xuyên vào rồi không?”

Trần Thuật âm thầm like cho bác sĩ một cái, Quý Cảnh Trạch vẫn là một tiếng cũng không có, phỏng chừng đã giận dữ xấu hổ đến hôn mê ở bên trong.

Một lát sau nghe được bác sĩ nói: “Được rồi, mặc lại đi.” Đợi Quý Cảnh Trạch mặc quần xong, bác sĩ cũng xoay người kéo bình phong. Trần Thuật đi vào liền thấy, Quý Cảnh Trạch cả mặt đều là biểu cảm như bị người khác đạp hư, lời trong miệng lại giống như đạp hư người khác, hừ hừ: “Cái này coi như là chuyện gì đây, này không phải tôi chiếm tiện nghi của anh sao!”

Bác sĩ lột găng tay, động tác tiêu sái ném vào thùng rác, nhìn máy tính gõ bàn phím, nghe lời này của cậu lại vui vẻ: “Không thể nào, chàng đẹp trai như cậu, tôi không ăn một!”

Trần Thuật vốn đang cảm giác lời Quý Cảnh Trạch không đúng chỗ nào, lại bị bác sĩ nói tiếp tục nhiều đến càng loạn, còn chưa kịp sửa sang lại, liền nghe bác sĩ nói với Quý Cảnh Trạch: “Nhìn vấn đề không lớn, không có cần nát, cục bộ dương vật hơi có chút điểm hồng.” Nói, dừng một chút, lại nói: “Thế nhưng cao hoàn cùng dương vật không giống nhau, có tích dịch, dựa vào xem hoặc là khám bằng tay là kiểm tra không ra, cậu đi làm Doppler đi, chính là siêu âm màu ấy, đi ra ngoài queo phải đến đầu cùng.” Nói, đưa tờ chỉ lệnh siêu âm mới in ra qua.

Trần Thuật nghe bác sĩ nói không nghiêm trọng, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, tiếp nhận tờ đơn, mang Quý Cảnh Trạch ra phòng cấp cứu, vừa xoay người liền hoảng sợ, ngoài cửa không biết từ lúc nào có một người đàn ông cao to đang đứng, màu da hơi đen phối hợp với ngũ quan vốn là dương cương, có thể xưng được là đầy mặt sát khí, Quý Cảnh Trạch càng cả kinh hơn là, người đàn ông này đang trừng cậu!

Phía sau truyền đến thanh âm miễn cưỡng lại tràn đầy ý cười của thầy thuốc: “Anh đến lúc nào thế?”

Người đàn ông hừ một tiếng: “Từ lúc em không ăn một tôi liền đến.”

Bác sĩ cười sang sảng ra tiếng: “Đúng lúc như vậy sao, đến đưa ăn khuya cho tôi?”

“Không có! Cho chó ăn!” Người đàn ông kia vừa nói vừa hung hăng trừng Quý Cảnh Trạch một cái, cầm theo hộp cơm trong tay lướt qua hai người vào phòng cấp cứu.

Bác sĩ lại cười đến càng vui vẻ: “Ha ha ha ha, mang sủi cỏ phải không, tôi nghĩ thấy mùi dấm chua!”

Trần Thuật nghĩ bác sĩ cũng thật là thoáng tính, bộ dáng người đàn ông này giống như muốn đánh nhau, anh ta còn cười.

Hoàn hảo phụ trách làm siêu âm màu là một vị bác sĩ nữ trung niên, Quý Cảnh Trạch lúc này một câu lời thừa cũng không có, bảo nằm nằm, bảo cởi cởi, rất nhanh liền làm xong kiểm tra, hai người bọn họ ghé vào cùng nhau xem kết luận trên tờ báo cáo: Không thấy dị thường.

Trần Thuật kéo cánh tay Quý Cảnh Trạch: “Đi thôi.”

“Về nhà sao?” Quý Cảnh Trạch vốn đã uống nhiều, sau đó liền bị Cola vừa cắn vừa dọa, hiện tại rốt cuộc trầm tĩnh lại, hận không thể bước một bước liền đến giường nằm đổ xuống.

“Về nhà cái gì.” Trần Thuật mang cậu như kéo đứa trẻ con về phòng cấp cứu, “Lại đến chỗ bác sĩ hỏi một chút.”

Hai người bọn họ lại về phòng cấp cứu, thần mặt đen đưa đồ ăn khuya đã không thấy đâu, nhưng đồ ăn khuya bác sĩ vẫn là ăn đến, cái này Trần Thuật rất khẳng định, sủi cỏ có chấm dấm chua hay không y không biết, nhưng khẳng định chấm dầu ớt, môi bác sĩ đều đỏ.

Bác sĩ nhìn báo cáo kiểm tra một chốc, cười nói: “Rất tốt, không thành vấn đề.”

“Vậy ngài xem cần dùng thuốc gì?” Trần Thuật hỏi, Quý Cảnh Trạch từ khi trở lại phòng cấp cứu liền cứ như cô dâu nhỏ mới cưới, xấu hổ ngượng ngùng không dám nhìn bác sĩ người ta.

Bác sĩ nghĩ nghĩ, bắt đầu gõ bàn phím: “Tôi kê thuốc mỡ cho cậu ta đi, thích bôi thì bôi, không bôi cũng được, qua hai ngày nó liền tự lành.”

Trần Thuật liên thanh nói cảm tạ, mang theo Quý Cảnh Trạch đi lấy thuốc, đi tới cửa lại quay đầu hỏi: “Còn có gì cần chú ý nữa không?”

Bác sĩ nhìn y nhện không được vui vẻ: “Anh thật là có trách nhiệm, so với chính cậu ta còn để bụng hơn. Thật không có chuyện gì, không cần chú ý gì cả, ừm, nếu không liền bảo cậu ta chú ý thời gian này đừng có hành vi tình dục kịch liệt quá là được.”

Trần Thuật đáp ứng, nhanh chóng mang theo Quý Cảnh Trạch đi.

Lấy thuốc, đánh xe về nhà, một đường không nói chuyện. Không vài phút lại trở về tiểu khu, Trần Thuật cùng Quý Cảnh Trạch đi về hướng tòa nhà cao tầng cậu ta ở, đưa thuốc mỡ cho cậu ta, dặn: “Vừa rồi ở trên xe tôi đã xem hướng dẫn sử dụng, mỗi ngày bôi hai lần.”

Quý Cảnh Trạch yên lặng tiếp nhận, chưa nói cái gì.

Trần Thuật thấy cậu ta hoàn toàn là trạng thái say rượu, rất không yên lòng: “Cậu đặt báo thức trong di động ấy, sớm một lần tối một lần.”

Quý Cảnh Trạch vẫn ngốc ngốc.

Trần Thuật dở khóc dở cười, nghiệt này là y tạo ra, nếu không phải y đổ Quý Cảnh Trạch quá chén, có lẽ liền không có một chuỗi việc đêm nay, cho nên y phải phụ trách quán đến cùng, y thò tay kéo ống tay áo Quý Cảnh Trạch lắc lắc, hỏi cậu ta: “Tôi nói với cậu cậu nhớ kỹ chưa?” Lại xấu hổ cường điệu một câu: “Bác sĩ người ta nói, không thể có hành vi cái gì kia kịch liệt...”

Nghe y nhắc đến bác sĩ cùng hành vi cái gì kia, Quý Cảnh Trạch nhú mày: “Bác sĩ này lớn lên thật dễ nhìn, sao ăn nói lại lưu manh như vậy! Dương vật cao hoàn, vừa há miệng liền đến!”

Trần Thuật cũng kỳ: “Vậy gọi cái gì?”

Quý Cảnh Trạch không hề nghĩ ngợi: “Chim với trứng chứ sao.”

Trần Thuật cảm giác mình ở trong phòng tập thể thao luyện một năm, cơ bụng luyện ra cũng không bằng từ lúc nhận thức Quý Cảnh Trạch tới nay nhiều, cười đến toàn thân run lên: “Được rồi đi, cậu còn lưu manh hơn bác sĩ người ta nhiều! Nào có bác sĩ nào há miệng là nói chim với trứng!”

“Phải không?” Quý Cảnh Trạch ngây ngốc, có chút ngây thơ đặc hữu của người say rượu: “Là tôi lưu manh? Không phải đều gọi như vậy sao? Tôi chỉ là cảm giác bộ dạng anh ta rất đẹp trai, còn lại xem lại sờ, này không phải không thích hợp sao, nếu tôi có phản ứng gì thì làm sao đây!”

Trần Thuật đột ngột dừng bước, hơi dăm chiêu đứng lại, vốn ở bệnh viện y nên nhìn ra manh mối, nhưng đêm nay y cũng uống không ít, dẫn đến tư duy chậm nửa nhịp! Giờ phút này nhìn Quý Cảnh Trạch lắc lư đi ở bên cạnh y, Trần Thuật không hề cảm giác mình đổ rượu cậu ta là tạo nghiệt chút nào!

Rượu đêm nay thật sự là tạo phúc nhân loại công đức vô lượng a! Nếu không phải uống nhiều, chỉ sợ Quý Cảnh Trạch cũng sẽ không sơ sẩy biểu lộ đến rõ ràng như vậy!

Quý Cảnh Trạch cũng ngừng lại cùng y, ngẩng đầu lên nhìn, cười: “A, đến nhà tôi.” Cậu xoay người nhìn Trần Thuật, đang muốn nói tạm biệt.

Trần Thuật đã mở miệng trước, cười nhẹ giọng hỏi cậu: “Quý Cảnh Trạch, cậu là gay đi?”

Quý Cảnh Trạch nhất thời giận dữ: “Nói kiểu gì vậy, anh mới là chim” ấy!”

(*vốn Trần Thuật nói Quý Cảnh Trạch là “nhĩ thị cơ ba”, nhưng Quý Cảnh Trạch nghe nhầm thành “kê ba”, chỉ dương vật)

Trần Thuật không giận chút nào, thò tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu: “Ừ, tôi là.”

Nói xong xoay người đi.

Trần Thuật về nhà cha mẹ y qua lại ép buộc, cơ hồ một đêm không ngủ, đến bốn giờ sáng ngày hôm sau mới chợp mắt một lát. Cũng không phải y lạ giường, mà là y hưng phấn kích động! Lăn qua lộn lại nghĩ về Quý Cảnh Trạch! Nếu không phán đoán sai mà nói, tên nhóc này cũng là gay – y thông minh như vậy, làm sao có khả năng phán đoán sai!

Y nhớ tới lần đầu tiên y nhìn thấy Quý Cảnh Trạch, cho người ta 7 điểm, ngại bộ dạng cậu không đủ chim nhỏ nép vào người, hiện tại người vẫn là người kia, điểm trực tiếp lên 9.5, vừa đẹp trai vừa tinh thần, rất ra dáng đàn ông! Hôm nay nhìn cái vẻ ngượng ngùng trước mặt bác sĩ đẹp trai người ta kia, không phải cũng rất đáng người sao! Tính cách đâu, hình như cũng không phải cái loại vừa ngoan lại ngọt lại nghe lời – nghĩ đến đây Trần Thuật có chút ghen, nhiều năm như vậy y cũng chưa từng gặp ai vừa ngoan lại ngọt lại nghe lời, phỏng chừng cái loại bé trai này đều viết vào trong sách xứng cho giám đốc bá đạo, đời này không có phân y, liền chấp vá chấp vá vẫn là Quý Cảnh Trạch đi!

Tóm lại Quý Cảnh Trạch bề ngoài cũng tốt, tính cách cũng tốt, vốn đều không phải khuyết điểm của y, so với “loại hình lý tưởng” trong lòng y trước đó có chênh lệch rất lớn. Nhưng tất cả “khuyết điểm” này đều không chống được ưu điểm lớn nhất của Quý Cảnh Trạch trong lòng Trần Thuật: Thú vị!

Hai người bọn họ trò chuyện được với nhau, tại tình huống chưa biết tính hướng, Trần Thuật cũng đã cảm giác cùng một chỗ với Quý Cảnh Trạch rất thú vị!

Trần Thuật suy nghĩ một chút khoảng thời gian một mình này của mình, y cũng đã rất lâu không cảm thấy hứng thú với một người như vậy, sau khi y biết Quý Cảnh Trạch cũng là gay, thật sự là một bất ngờ cực lớn!

Ngày đó lúc Trần Thuật lăn qua lộn lại ngủ không được, trong đầu vẫn phiêu đảng một câu như vậy: Mùa xuân của ông đây đến rồi, sắp đến rồi!

Một giấc tỉnh lại, mùa xuân chưa có tới, còn tao ngộ không khí lạnh hạ nhiệt độ. Khi Trần Thuật bọc áo khoác to sụ đi vào văn phòng còn đang suy nghĩ tên nhóc kia loại thời tiết này cũng không mặc quần ấm sao? Có bôi thuốc chưa nhỉ? Hẳn là gọi điện thoại nhắc nhở cậu ta một chút, nghĩ đến đây đột nhiên phát hiện, mình không có số điện thoại của Quý Cảnh Trạch!

Y nhúu mày suy nghĩ một lát, mở máy tính ra đăng nhập hòm thư công cộng của công ty, y nhớ rõ chỗ đó có sổ liên hệ của hội triển lãm lần này, tải xuống một bản mở ra xem, quả nhiên trong sổ danh sách nhân viên liên hệ của Ngũ Khánh có Quý Cảnh Trạch cùng điện thoại của cậu ta. Trần Thuật cầm điện thoại mình ra lưu dãy số này lại. Lững thững đi ra văn phòng âm ỉ, tìm một góc yên lặng trong hành lang, y cầm di động ra suy tư muốn bấm điện thoại, do dự một lát lại thả điện thoại trở về.

Quý Cảnh Trạch hẳn là gay, 99,99%, nhưng mà chung quy này chỉ là suy luận, suy luận nghiêm mật mấy cũng là suy luận, không phải sự thật. Hơn nữa ngày hôm qua Quý Cảnh Trạch say thành như vậy, y hỏi xong sau đó cũng không có được câu trả lời chính thức gì. Còn có, cho dù Quý Cảnh Trạch là gay, có phải là độc thân hay không, tư thế cơ thể thế nào, mấy cái này y còn đều không biết đâu. Trần Thuật nghĩ, y lúc ấy đã biểu lộ chính mình, tâm muốn khiêu khích, ý muốn thông đồng đã rõ ràng không thể rõ ràng hơn, Quý Cảnh Trạch nếu có ý, tự nhiên sẽ cho y đáp lại, nếu vô tình hoặc là người ta đã có bạn, mình còn mạo muội đi tán, cũng là không ổn, vẫn là im lặng chờ đợi đi.

Trần Thuật lại quay lại văn phòng, sau khi ngồi xuống nhìn di động, lại nghĩ tới một vấn đề: Cậu ta làm thế nào đáp lại mình đây? Cậu ta khẳng định cũng không biết điện thoại mình, hơn nữa phần sổ liên hệ kia, Khang Đạt là ghi số điện thoại của Tống Lệ Văn cùng Tiểu Lý, Quý Cảnh Trạch làm sao tìm được y, đáp lại y? Ai nha uống rượu thật sự là hỏng việc! Ngày hôm qua lặn lội lâu như vậy, ngay cả điện thoại cũng chưa lưu! Vừa sốt ruột đứng lên lại đi ra ngoài, vẫn là muốn đi gọi điện thoại!

Đi hai bước, lại ngồi trở lại... Cảm giác mình thật sự là càng sống càng đi lùi, IQ cùng EQ đều không bằng lúc trẻ. Muốn thông đồng còn sẽ tìm không thấy điện thoại? Có sẵn Tống Lệ Văn có thể hỏi mà, hoặc là trực tiếp gọi điện thoại công ty, cậu ta chẳng lẽ còn không biết đơn vị mình công tác sao! Sắc lệnh trí hôn a sắc lệnh trí hôn! Trần Thuật phê bình chính mình: Mày xem mày tiền đồ chưa kìa, có còn biết hai chữ giữ mình viết thế nào không!

Trần Thuật suy trước tính sau một phen, mất tự nhiên cất điện thoại, cầm lấy bảng biểu trên bàn lên nhìn. Y tự tin chờ mong mùa xuân sắp đến của y.

Không nghĩ tới Quý Cảnh Trạch này, giống như cục đá rớt xuống biển, lại cũng như cánh diều đứt dây – nói tiếng người chính là tin tức gì cũng không có, căn bản là không liên hệ với y!

7. Chương 7

Quý Cảnh Trạch nếu mẹ nó không phải là lạt mềm buộc chặt, vậy đứt khoát là không có ý tứ với y.

Trần Thuật ban đầu còn kiêu thiếu nữ huê mộng mỗi ngày siết di động chờ mong, nhaoáng một cái một tuần đã qua, nhiệt độ từ điểm sôi hàng đến điểm băng, tên khốn kiếp này, căn bản không hề liên hệ y!

Hai ngày đầu Trần Thuật còn tương đối tự tin, không liên hệ cũng không sốt ruột, ai gặp đối tượng mà không phải ngắm nghĩ đôi chút? Y dùng số điện thoại di động tìm wechat của Quý Cảnh Trạch, đi nhìn lên danh sách bạn bè của người ta, không phải bạn bè chỉ có thể nhìn thấy mười tám ảnh chụp, mười tám này, thật sự không lãng phí chút nào, mẹ nó toàn là quảng cáo máy lọc nước Ngũ Khánh, một chút tin tức cá nhân cũng không có!

Lại qua hai ngày, Trần Thuật bắt đầu thấp thỏm nôn nóng, lúc nói chuyện với Tống Lệ Văn nói bóng nói gió: “Tiểu Văn Nhi, Tiểu Quý của Ngũ Khánh kia, cậu ta có đối tượng sao?”

“Em không hỏi.” Tống Lệ Văn có chút ngượng ngùng nói: “Được rồi lão đại, anh đừng bận tâm vớ vẩn, chuyện của em chính em nắm chắc.”

Trần Thuật chột dạ, thầm nhủ: Anh không phải bận tâm em mà, anh là bận tâm chính mình! Hiện tại y đã đoán được tính hướng của Quý Cảnh Trạch, lại còn muốn thông đồng người ta, không còn dám tùy tiện đùa Tống Lệ Văn, hỏi không ra cái gì cũng chỉ có thể từ bỏ.

Lại qua hai ngày, tuy rằng lòng có không cam tâm, nhưng cũng dần tiếp nhận sự thực người ta không có hứng thú với y...

Khi Trần Thuật đợi điện thoại, một cú cũng không có. Buông tay còn chưa đến 24h, người này lại xuất hiện!

Tối ba mươi Trần Thuật về nhà cha mẹ đón giao thừa, lúc chàng vạng xuống cầu thang tới xe lấy thuốc lá, nửa người trên vừa thò vào, phía sau lưng liền bị người vỗ một chút: “Anh Trần!”

Trần Thuật quay người lại, Quý Cảnh Trạch đầy mặt dương quang xán lạn.

Cách vài ngày lại nhìn thấy khuôn mặt này, tâm tình Trần Thuật rất phức tạp, vừa cảm giác khuôn mặt này sao lại đẹp trai như vậy đây, lại cảm giác mặt này thật mẹ nó muốn ăn đòn. Y ổn ổn tâm thần, ra vẻ bình thản chào hỏi: “A, Tiểu Quý.”

Quý Cảnh Trạch đầy mặt cao hứng: “Tôi thấy giống anh, thật đúng là anh!”

Trần Thuật chỉ tòa nhà phía sau: “Tôi đến nhà cha mẹ đón giao thừa.”

“A, đúng!” Quý Cảnh Trạch gật đầu: “Chó đều là mẹ anh nuôi đi.”

Nói đến cái này, Trần Thuật theo bản năng nhìn hạ thân cậu ta: “Vết thương của cậu lành chưa?”

“Tôi căn bản không bị thương.” Trên mặt Quý Cảnh Trạch có một mặt mây hồng bay nhanh qua.

“Sao có thể không bị thương đâu,” Trần Thuật cười xấu xa, cố ý hỏi: “Thuốc cậu có bôi không?”

Mặt mây hồng xẹt qua kia trên mặt Quý Cảnh Trạch lại trôi ngược trở về... Cậu căn bản không muốn nhắc đến chuyện này, nhanh chóng đổi đề tài: “Sau đó tôi định gọi điện thoại cảm ơn anh đưa tôi đi bệnh viện, nhưng tôi không có số của anh!” Nói cậu lấy di động ra đưa cho Trần Thuật: “Anh Trần anh cho tôi số điện thoại đi.”

Trong lòng Trần Thuật tràn đầy thâm oán, muốn hỏi điện thoại còn không dễ dàng? Chỉ xem có tâm hay vô tâm thôi! Nhưng mà tay vẫn không tự chủ được thò qua, tiếp nhận di động của Quý Cảnh Trạch bấm số của mình vào, ngoài miệng thần nhiên nói: “Cảm tạ cái gì, chó mẹ tôi cắn cậu, tôi mang cậu đi là nên.”

Quý Cảnh Trạch nhắc tới chuyện này liền xấu hổ và bi phẫn muốn chết, lại nhanh chóng đổi đề tài, vừa rồi cậu nhìn thấy Trần Thuật cũng rất vui vẻ, bởi vì hai ngày nay cậu cân nhắc rõ ràng chút chuyện, rất muốn tìm Trần Thuật tán gẫu. Cậu móc thuốc lá ra châm cho Trần Thuật, cũng châm cho mình một điếu, đứng ở bên cạnh xe nói chuyện phiếm: “Anh Trần, mấy ngày nay tôi có phát hiện!”

Tim Trần Thuật đập nhanh một nhịp, cậu rốt cuộc phát hiện? Y nhướn mày liếc nhìn Quý Cảnh Trạch, không nói chuyện chờ đoạn sau.

Quý Cảnh Trạch nháy mắt với y, cực kỳ giống biểu cảm “Đừng nói, mau hôn em!”*! Trần Thuật nhất thời thất thần, Quý Cảnh Trạch cười mở miệng: “Tôi đi khiêu vũ ở quảng trường tiểu khu chúng ta, phát hiện vài bác gái!”

(*emoji chu mỏ ấy.)

Phi!* Thì ra là phát hiện này!

(*phi: từ tượng thanh tiếng nhổ nước bọt)

Quý Cảnh Trạch nói: “Anh Trần tôi có thể hỏi anh một vấn đề sao? Hồi hội triển là anh tìm nhờ người phải không? Chính là bác gái nơi này đi? Là an bài trước đó, hay vẫn là nhìn thấy tôi tìm mấy em gái anh mới nghĩ đến?”

Trần Thuật nhìn cậu ta một cái, nén lại cảm xúc phức tạp trong lòng, thần nhiên nói: “Đây là một vấn đề của cậu sao?”

Quý Cảnh Trạch trước đó rối rắm với quan hệ cạnh tranh của hai công ty, ngược ngùng đi quấy rầy Trần Thuật, hôm nay có cơ hội gặp được y, cao hứng đến nỗi ngay cả người ta không nhiệt tình với cậu như bình

thường cũng không phát hiện. Vẫn như hình thức hai người ở chung trong quá khứ, cười tranh cãi: “Anh không muốn nói cho tôi biết, là sợ tôi lên học sau này còn lợi hại hơn anh đi!”

“Không có.” Trần Thuật cười cười, “Như vậy đi, cậu hỏi tôi một, tôi hỏi cậu một. Tôi hỏi đáp vấn đề thứ nhất của cậu trước, đúng, tìm, chính là bác gái khiêu vũ ở quảng trường.”

“Trời ạ!” Quý Cảnh Trạch thầm nhủ, lịch duyệt nhân sinh của ta quả nhiên còn chưa đủ!

Trần Thuật hỏi cậu: “Cậu tìm mấy cô đó ở chỗ nào? Nhìn không giống người mẫu chuyên nghiệp.”

“Chuyên nghiệp đắt bao nhiêu chứ, tôi tìm ở đội cổ động viên đội bóng rổ đại học X.”

“Thật thông minh!” Trần Thuật cho cậu một like, trả lời vấn đề thứ hai của cậu: “Tôi là an bài trước đó, không phải nhằm vào các cậu, so với tủ lạnh TV, sản phẩm máy lọc nước không có ưu thế, tôi sợ đến lúc đó tương phản quá lớn, trước đó liền an bài sẵn.”

Quý Cảnh Trạch gật đầu tỏ vẻ chịu phục.

Trần Thuật lại hỏi: “Mấy cô kia bao nhiêu tiền một ngày?”

“500 một người, thuê ba ngày.” Quý Cảnh Trạch lập tức hỏi lại: “Bác gái thì sao?”

“50 một ngày, thuê bảy người, ấn ngày kết toán, không đến không cho.”

Trong lòng Quý Cảnh Trạch nhanh chóng tính một chút, tán thưởng: “Anh Trần đây là vốn thấp hồi báo cao!”

Trần Thuật khê hừ một tiếng, cho cậu ta một kích cuối cùng: “Nói cậu đừng thượng hỏa, thực ra tôi muốn mấy bác gái này mỗi ngày tới đằng kia chờ, bị nhóm tiêu thụ lừa dối, có bốn người còn mua máy lọc nước của chúng tôi.”

“Ha ha ha ha!” Quý Cảnh Trạch cười to: “Tôi thật sự là tâm phục khẩu phục!”

Trò chuyện xong chuyện này, hai người bọn họ nhất thời không nói thêm gì, hút thuốc một lát, lại cùng nhau mở miệng.

“Cậu...”

“Tôi...”

Quý Cảnh Trạch cười nói: “Anh nói trước đi.”

Trần Thuật nhìn cậu: “Sao cậu còn ở bên ngoài lượn lờ vậy? Không về nhà đón tết?”

Nụ cười trên mặt Quý Cảnh Trạch cứng đờ: “Tôi đón tết một mình.”

Trần Thuật ngẩn ra, nhin không được hỏi: “Ba mẹ cậu đâu?”

“Nhà tôi ở thành phố C.” Quý Cảnh Trạch nói: “Tôi không trở về.”

Trần thuật rất sững sốt, thành phố C ở trong tỉnh, không đến mức không cướp được vé đi! “Tết nhất sao lại không trở về nhà?”

“Không có gì thú vị, không thích về.” Quý Cảnh Trạch cúi đầu nhỏ giọng nói.

Lúc này cậu cúi đầu, bộ dáng thanh âm yếu yếu, thật sự là có chút chim nhỏ nép vào người, Trần Thuật giật nảy, tuy rằng thất vọng vài ngày, lúc này vẫn là nhin không được thử: “Vậy bạn gái... người yêu cậu đâu?”

“Tôi còn chưa có đối tượng đâu.” Quý Cảnh Trạch ngẩng đầu cười: “Một mình liền không thể đón Tết sao, tôi còn chuẩn bị làm tám món ăn đâu! Chỉ là không biết làm sủi cảo.”

Trần Thuật nhìn cậu tươi cười, trong lúc nhất thời thật nhiều lời muốn nói ra, đặc biệt muốn nói một câu “Vậy cậu theo tôi cùng nhau đón Tết đi”, lại bởi vì trước đó chờ đợi thất bại cái gì cũng không dám nói, cuối cùng chỉ hỏi một câu: “Cậu vừa rồi muốn nói cái gì?”

Sau đó y lại thấy trên mặt Quý Cảnh Trạch cái kiểu này, cười cười có chút ngượng ngịu, có chút ngại ngùng: “Anh Trần, sau này tôi có chuyện muốn thắc mắc mà nói, có thể gọi điện thoại cho anh sao?”

Ngày đó sau khi Trần Thuật lên lầu, lại bắt đầu mất hồn mất vía, mẹ y còn đang chuẩn bị cơm tất niên, ba y lấy di động phát và nhận chúc tết cho thân nhân bằng hữu khắp thế giới, ba con chó trong nhà không quá rõ cái gì là đón tết, nhưng biết hôm nay thêm đồ ăn, đều đang cao hứng vẫy đuôi. Trần Thuật nửa nằm tựa vào đầu giường, hồi tưởng vừa rồi sau khi y nói: “Được mà, gọi đi.”, Quý Cảnh Trạch vui vẻ cười, ánh mắt đều phát sáng lờ lờ, sau đó cùng y nói lời từ biệt, bóng dáng một mình cô đơn về nhà trong tịch dương...

Không thích hợp!

Trần Thuật dứt bỏ cảm xúc nổi nổi chìm chìm không lý trí mấy ngày nay, tỉnh táo phân tích lại một lần nữa, tu chỉnh phán đoán của chính mình. Vốn là y nghĩ, Quý Cảnh Trạch không phải lạt mềm buộc chặt thì chính là không có ý tứ với mình; hiện tại y nghĩ: Quý Cảnh Trạch không phải uống nhiều mất trí nhớ, thì chính là sau khi uống rượu IQ chậm đậy, không phải quên lời y nói lúc ấy, chính là căn bản không minh bạch ý tứ của y!

Mẹ! Tên nhóc khôn kiếp! Cậu làm tức chết tôi!

Trần Thuật nằm sấp trong gối đầu vô thanh vắng Quý Cảnh Trạch một lát, tâm tình vô cùng tốt đẹp! Dậy giúp mẹ y làm sủi cỏ, ai nha, quên hỏi Quý Cảnh Trạch thích ăn nhân gì, chưa nghe ai nói bỏ salami vào trong sủi cỏ đi!

Mùng một năm mới, Quý Cảnh Trạch một giấc ngủ thẳng đến giữa trưa. Đêm qua cậu ngủ quá muộn, nếu không phải bị điện thoại đánh thức, phỏng chừng cậu có thể ngủ đến buổi chiều. Cầm lấy di động nhìn, thế mà là Trần Thuật, cậu ho khan hai tiếng thanh thanh cổ họng bắt ma, tâm tình vô cùng tốt đẹp! Dậy giúp mẹ y làm sủi cỏ, ai nha, quên hỏi Quý Cảnh Trạch thích ăn nhân gì, chưa nghe ai nói bỏ salami vào trong sủi cỏ đi!

Mùng một năm mới, Quý Cảnh Trạch một giấc ngủ thẳng đến giữa trưa. Đêm qua cậu ngủ quá muộn, nếu không phải điện thoại đem cậu đánh thức, phỏng chừng cậu có thể ngủ đến buổi chiều. Cầm lấy di động nhìn, thế mà là Trần Thuật, cậu ho khan hai tiếng thanh thanh cổ họng bắt máy, tận lực ngụy trang giọng mình thành đã rời giường cũng đã bận rộn một buổi sáng: “Alô, anh Trần?”

Bên kia không lập tức hồi đáp, hơi ngừng một chút, nghe được thanh âm ôn hòa mang theo ý cười của Trần Thuật truyền lại đây: “Cảnh Trạch, cậu còn chưa rời giường phải không?”

Y đột nhiên đổi xưng hô, Quý Cảnh Trạch bất ngờ trong nháy mắt, sững sốt một chút mới trả lời: “Không có, tôi dậy rồi.”

“Dậy rồi thì tốt,” Trần Thuật cười nói: “Vậy cậu liền xuống lầu đi, tôi ở dưới lầu chờ cậu đây.”

“Dưới lầu?”

“Ừm, tôi đưa cho cậu chút sủi cỏ, cậu xuống dưới đi.”

“Này này, thật ngại quá, anh Trần không cần...” Quý Cảnh Trạch dứt khoát hoảng, hai chân dẫm lung tung trên mặt đất tìm dép lê.

“Cậu cũng đừng nhiều lời, nhanh lên xuống lầu, trời lạnh, tôi đây mặc quần ấm cũng không chống được!”

Quý Cảnh Trạch cúp điện thoại, không kịp đánh răng rửa mặt, đứng bên cửa sổ nhìn xuống lầu liền thấy, xác thật có người, từ tầng mười bốn nhìn xuống cũng nhìn không ra có phải Trần Thuật hay không, cậu sốt ruột bận rộn lấy tay vuốt tóc, tùy tiện khoác bộ quần áo, cầm di động chia khóa liền đi xuống lầu.

Vừa tới cửa tòa nhà nhìn thấy Trần Thuật, tìm Quý Cảnh Trạch liền nhảy nhanh lên, không thích hợp nha! Trước đó cậu cũng không ít nghe người ta nói bộ dạng Trần Thuật đẹp trai, cũng thừa nhận Trần Thuật ở trên ăn mặc tinh trí chú ý hơn mình, nhưng loại cảm giác này chưa từng có rõ ràng như vậy quá! Bởi vì Trần Thuật hôm nay, rõ ràng cố ý tân trang qua!

Đương nhiên rồi, đều trang điểm hơn một giờ, hận không thể mỗi sợi tóc đều tạo hình, vì sao muốn hỏi thúc cậu mau xuống lầu đây, chính là sợ gió thổi rối loạn kiểu tóc của y.

Trần Thuật vừa thấy dạng ngậy ngốc của Quý Cảnh Trạch, liền biết chính mình quả nhiên mị lực vô biên! Trong lòng vui nở hoa đi, trên mặt một chút cũng không lộ, thả một túi giấy vào trong tay cậu: “Cầm, mẹ tôi gói, không phải cậu nói cậu không biết làm sao.”

“Làm phiền...” Quý Cảnh Trạch ngượng ngùng tiếp nhận: “Cảm ơn anh Trần.” Nói, động tác của cậu hơi dừng một lát, Trần Thuật đưa sủi cảo cách cậu rất gần, cậu ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt nhưng cảm giác tồn tại rất mạnh. Trước đây cậu cũng từng có những lần đứng rất gần Trần Thuật, chưa từng ngửi thấy mùi nước hoa. Hương vị này cũng không nữ khí, phi thường trầm tĩnh xa xăm, nhưng kia cũng xác thật là nước hoa đi, lão Trần này, sao lại muện tao như vậy đâu?

Nhìn cậu vẫn ngậy ngốc không nói chuyện, Trần Thuật lại cười: “Được rồi, rất lạnh, cậu đi lên đi.”

Quý Cảnh Trạch “à” một tiếng, ngoan ngoãn xoay người liền đi.

Trần Thuật nhìn cậu thật muốn đi, thật sự là dở khóc dở cười, đành phải lại kêu cậu: “Cảnh Trạch!”

Quý Cảnh Trạch quay đầu: “A?”

“Ngày đó, ngày từ bệnh viện trở về đó.” Trần Thuật cười tủm tỉm nhìn cậu: “Tôi đưa cậu tới nơi này, trước khi cậu lên lầu, tôi hỏi cậu một vấn đề, cậu có phải là quên mất?”

“A?” Quý Cảnh Trạch hoàn toàn đơ ra: “Vấn đề gì?”

Quả nhiên quả nhiên! Trần thuật trầm ngâm một chút, cười nói: “Cậu trở về nghĩ kĩ đi, tôi tin tưởng cậu có thể nghĩ đến! Nếu thật sự nghĩ không ra...” Y nháy mắt với Quý Cảnh Trạch: “Cậu lại tới hỏi tôi.”

8. Chương 8

Quý Cảnh Trạch mắt thấy Trần Thuật đi, đứng ở tại chỗ chết máy.

Cậu vừa không phải là lạt mềm buộc chặt, cũng không phải không có ý tứ, mà là ngày đó bị đổ rượu nhiều, uống ngất trời đi! Đặc biệt sau khi Tiểu Quý Quý bị Cola cắn một ngụm, ký ức của cậu xuất phát từ sự bảo hộ đối với lòng tự trọng, vẫn luôn không cẩn thận hồi ức buổi tối kia. Nhưng ở giữa cậu và Trần Thuật hiển nhiên là có chuyện phát sinh, là cái gì đâu?

Quý Cảnh Trạch vào thang máy, ấn tầng 14. Thang máy chuyển động, cậu cũng bắt đầu tua lại ký ức.

Ngày đó cậu đánh cuộc thua, Trần Thuật để cậu uống rượu, cậu đồng ý, thay Trần Thuật uống một nửa rượu, cậu có chút say, Trần Thuật đưa cậu về nhà, ở dưới lầu cậu gặp được một con Husky mập mạp, cậu sờ đầu chó khen “Anh em mày lớn lên thật là đẹp mắt, vẫn là mắt hai mí đâu”, chó bị cậu khen cao hứng, nhắm tiếu đệ đệ của cậu liền cho một ngụm, cậu đau đến ngồi xổm xuống đất, Trần Thuật không biết như thế nào lại tới, đưa cậu đi bệnh viện gặp được một bác sĩ đẹp trai gấp đôi, cậu để bác sĩ nhìn Tiểu Quý Quý, Trần Thuật lại đưa cậu về nhà, ở dưới lầu hai người bọn họ cãi nhau...

Trời ạ, cãi nhau? Vì sao cãi?

Cửa thang máy mở, Quý Cảnh Trạch móc chìa khóa mở cửa, vào phòng cởi giày nằm trên sofa ngẩn người, đầu óc cậu có chút loạn, làm thế nào cũng không nhớ nổi cậu và Trần Thuật cãi cái gì, di động vẫn đang đing đing vang, cậu không yên lòng cầm lên xem liếc nhìn, là nhóm bạn học cũ đang chúc tết nhau trong nhóm chat.

[Chúc bọn mày tân niên đại cát ha!]

[Nói kê không nói ba, mọi người đều văn minh!]*

(Câu trước vốn là “Chúc nhĩ tân niên đại cát ba!”, ba là trợ từ ở cuối câu, kiểu như nha~, ha~, nhé~ đó, nhưng “cát ba” đọc là [Jí bā], câu sau thì là cắt câu lấy từ trên chọc thôi, “kê ba” là chỉ dương vật, cũng đọc là [Jī bā])

Địch mẹ! Quý Cảnh Trạch cọ một phát nhảy dựng lên, nắm chìa khóa giày cũng không đổi chạy ra ấn thang máy, lòng như lửa đốt đợi thang máy đến, trong lúc thang máy đi xuống, trong hồi ức của cậu đã hoàn toàn là một vài cảnh tượng khác!

Ngày đó cậu đánh cuộc thua, uống rượu thay Trần Thuật uống đến đoạn sau Trần Thuật yên lặng đem phần rượu của cậu gánh trở về, cậu uống say Trần Thuật đưa cậu về nhà, ở trên xe y cười nhìn cậu, khoe mắt y có một vết đỏ ửng nhàn nhạt rất dễ nhìn, Trần Thuật thò tay đỡ đầu cậu, sợ cậu va vào cửa kính xe, dẫn cậu đi bệnh viện, bác sĩ kê thuốc mỡ, Trần Thuật dặn cậu mỗi ngày phải bôi hai lần, trở về lúc đưa cậu đến dưới lầu Trần Thuật hỏi cậu một câu.

Quý Cảnh Trạch, cậu là gay đi?

Cậu giận dữ trả lời: Anh mới là chim ấy!

Lúc này mới cãi nhau!

Nhưng Trần Thuật không giận, cười trả lời cậu: Ừm, tôi là!

Anh ta là!

Cửa thang máy mở, Quý Cảnh Trạch nhanh chân chạy ra ngoài, nhìn bốn phía xung quanh, Trần Thuật cùng xe đều không thấy. Đều! Không! Thấy!

Trời ạ, mình bỏ lỡ cái gì! Quý Cảnh Trạch buồn vui lẫn lộn! Khó trách không gọi Tiểu Quý, trực tiếp gọi Cảnh Trạch, thì ra y cũng là! Thì ra y vốn là đang tán mình! Vậy có nên đồng ý không đây? Đương nhiên! Đây cũng mẹ nó quá thích đi! Quý Cảnh Trạch kích động quá sức, nhưng mà tất cả đều là kích động uống công, vừa rồi đầu óc cậu đoản mạch không kịp phản ứng, lúc này người cũng đi mất, còn hẹn hò với ai, thật sự là bi đát!

Quý Cảnh Trạch nhanh chóng móc điện thoại ra bấm số Trần Thuật.

Điện thoại vang cả buổi Trần Thuật mới bắt máy, ngữ khí cũng vô cùng không để ý: “Alo?”

“Quản... Trần, anh Trần...” Quý Cảnh Trạch vụng trộm cười cười, lập tức quyết định cũng muốn sửa miệng: “Trần Thuật, sủi cảo ăn quá ngon, thay tôi cảm ơn đi.”

“Ăn ngon?” Trần Thuật nghe cậu đối xứng hô cũng rất muốn cười, lúc này càng phải cố nén xúc động phì cười, cố gắng không chế giọng mình ở trong phạm vi bình thường: “Cậu ăn rồi?”

“Ăn ăn!” Quý Cảnh Trạch nhiệt tình nói: “Lát nữa tôi trả lại cà mèn cho anh.” Sau đó thử thăm dò: “Anh... Anh lại đây, hay là tôi qua đó?”

Trần Thuật vốn đang định phớt cậu vài ngày, vừa rồi nhận điện thoại cũng cố ý chờ một lát, nhưng là lúc này cố nén cười nén đến đau bụng: “Cảnh Trạch à, cà mèn không cần trả đâu.”

“Đừng, tôi rửa sạch đưa qua cho anh!” Nếu không có lý do gì mà gặp mặt đây!

“Tôi phải đi nhà thân thích chúc tết, đang trên đường rồi.”

Quý Cảnh Trạch vừa thất vọng vừa hối hận, mình vừa rồi thật là ngốc thiếu, bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy: “À...”

Sau đó nghe được giọng nói khoái trá của Trần Thuật: “Nếu cậu thật muốn cảm ơn, buổi tối cậu mời tôi ăn cơm đi.”

“Được!” Quý Cảnh Trạch lập tức nói: “Đến lúc đó tôi đưa cà mèn trả cho anh!”

“Cà mèn thật sự không cần trả.” Trần Thuật đã nhin không được, cười ra tiếng: “Sủi cảo cũng nhất định phải nấu chín hãy ăn, như thế đã, tạm biệt.”

Lòng Quý Cảnh Trạch tràn đầy đều là vui sướng ước hẹn thành công, căn bản không để hai câu cuối cùng của Trần Thuật trong lòng, hai chân lơ mơ không biết mình lên lầu, vào nhà, mở cửa như thế nào, mãi đến khi cầm lên túi giấy Trần Thuật đưa cho cậu, mở ra liền biết vì sao người ta nói không cần trả - là hộp cơm dùng một lần, đét, hôm nay lại sáng tạo kỷ lục xấu hổ mới! Mở hộp cơm ra lại tiếp tục tan vỡ, kỷ lục vừa

lập ra lại bị phá, cảm giác có cái khe mười vạn tám ngàn thước cũng không đủ cho mình chui – sủi cỏ là sống!!!

Đàn ông có tâm sự, gương mặt không phải vật bài trí. Quý Cảnh Trạch vì buổi tối muốn cùng Trần Thuật ăn cơm, tắm rửa thay quần áo, sau khi thu thập chính mình một lần, lại nhanh chóng đem căn hộ một phòng khách một phòng ngủ này của cậu cũng thu thập một chút! Cậu cảm giác mình không phải người tùy tiện, nhưng lỡ như hai người uống cao hứng, còn chưa thỏa mãn, đi lên lầu vô cùng đơn giản thuần thuần túy túy đắp chăn bông trò chuyện thì sao?

Không nghĩ tới lúc hai người bọn họ gọi lại xác định địa điểm ăn cơm, Trần Thuật nói tới một nhà cách chỗ cậu rất xa, Quý Cảnh Trạch lái xe qua hơn nửa thành phố mới nhìn thấy Trần Thuật chờ ở ven đường.

Trần Thuật vẫn mặc trang phục buổi sáng, Quý Cảnh Trạch thì cả người đều rực rỡ hẳn lên. Trần Thuật vừa thấy cái dạng này của cậu liền cười, Quý Cảnh Trạch biết rõ ý cười cái gì, nhưng cũng không ngượng ngùng, dù sao tuyên bố chính là tới hẹn hò, còn thẹn thùng cái gì chứ, cũng cùng thoải mái cười.

Trần Thuật đùa với cậu chơi: “Sủi cỏ ăn sống?”

Quý Cảnh Trạch cũng không xấu hổ chút nào, dày mặt cười nói: “Ừm, ăn sống không hao hụt dinh dưỡng!”

“Cút cậu đi!” Trần Thuật nghĩ, ta lúc trước nhất định là không hiểu bản thân, còn vẫn luôn muốn tìm tiểu bạch thỏ cái gì, tiểu vương bát đản* này đáng yêu bao nhiêu!

(*tiểu vương bát đản: tên nhóc khôn kiếp, xưng hô để mắng yêu, nhưng để vương bát - rùa cho đối xứng với tiểu bạch thỏ)

“Hai ta ăn cái gì đây?” Quý Cảnh Trạch nhìn nhìn bốn phía.

Trần Thuật nói: “Tùy tiện đi.” Dù sao ăn cái gì cũng đều không quan trọng.

Nhưng là hai người bọn họ đi một đoạn đường mới phát hiện, mừng một năm mới, đại đa số nhà ăn sát đường căn bản là không mở cửa, Quý Cảnh Trạch nhìn không được hỏi: “Sao lại tới chỗ này ăn?”

Trần Thuật chỉ một tiểu khu bên cạnh: “Tôi ở chỗ này, cách đây gần, đỡ phải lái xe.”

Quý Cảnh Trạch nghĩ: Ý khẳng định cũng là muốn ăn cơm xong vô cùng đơn giản thuần thuần túy túy mang mình về nhà nói chuyện đây! Trong lòng nghĩ, trên mặt nhìn không được cười.

Trần Thuật nhìn về mặt cậu: “Cậu cười cái gì?”

“Không có cái gì, tôi đói bụng, tùy tiện tìm một nhà đi.” Quý Cảnh Trạch nói, mau ăn xong, chúng ta về nhà tán gẫu đi!

Trần Thuật nghĩ nghĩ nói với cậu: “Có một nhà khẳng định mở cửa, tôi mang cậu đi, là quán nhỏ, cậu đừng ghét bỏ.”

“Ghét bỏ cái gì, đi thôi.”

Trần Thuật mang theo Quý Cảnh Trạch rẽ trái rẽ phải vào một quán nhỏ ở chỗ sâu trong hẻm, quả nhiên còn đang buôn bán, trong tiệm chỉ có sáu bàn, quây là một cái thùng thủy tinh lớn đơn giản, phía sau có một cô bé giọng rất ngọt đứng đó, thấy Trần Thuật tiến vào liền chào hỏi: “Anh, anh đến rồi!”

Trần Thuật gật đầu nói: “Hai bánh rán trái cây, hai chén hỗn đồn.”

Cô bé ra sau bếp lặp lại một lần, lại bổ thêm một câu: “Bánh rán trái cây bỏ trứng không bỏ rau thơm!”

Trần Thuật nói với Quý Cảnh Trạch đang sững sờ: “Đi, đi trả tiền, không phải cậu mời tôi sao?”

Quý Cảnh Trạch nói: “Này không tốt đi, tôi liền mời anh ăn cái này sao.”

“Này thì thế nào, tôi là khách quen nhà bọn họ, tôi thích ăn bánh rán trái cây nhà bọn họ nhất!”

“Không uống rượu sao?”

“Uống rượu cái gì, cậu không phải lái xe sao? Lại nói uống xong rượu cậu lại trêu mèo chọc chó, còn không biết lại gặp phải chuyện gì!”

Quý Cảnh Trạch nghe y nói như vậy, lại đi qua gọi hai món rau trộn, tính tiền.

Hai người bọn họ ngồi vào cái bàn dựa vào gần cửa sổ đợi cơm, Quý Cảnh Trạch ân cần lau bàn lấy dưa cho Trần Thuật. Trần Thuật tùy cậu hầu hạ, ung dung cười hỏi: “Đã bôi thuốc chưa? Không cần thành vấn đề gì chứ?”

Trước đó Trần Thuật đùa Quý Cảnh Trạch, ngại với tuổi cùng thân phận, Tiểu Quý đều phải nhường y chút, nhưng kia đã trở thành lịch sử vĩnh viễn! Hiện tại Quý Cảnh Trạch cũng không coi y là tiền bối hay đối thủ, aiz, những ngày bị bắt nạt bị chèn ép một đi không trở lại.

Trần Thuật hỏi xong Quý Cảnh Trạch cũng không trả lời, cậu ngẩng đầu nhìn, cậu còn đang chờ cùng y mất đối mắt đầu, thấy y nhìn qua, cười hì hì dõi theo ánh mắt y nói: “Thuốc thì bôi rồi, có vấn đề hay không... Khó mà nói!”

Trần Thuật vui vẻ: “Cậu giả vờ với tôi đấy hả? Bác sĩ người ta đều đã nói không có việc gì, cho dù không bôi thuốc cũng có thể tự lành!”

Quý Cảnh Trạch “xì” một tiếng: “Bác sĩ kia đẹp trai như vậy, vừa nhìn là biết dựa vào mặt ăn cơm, trình độ khẳng định không được.”

“Ái chà chà?” Trần Thuật nói: “Cậu đây là muốn lừa đảo tôi sao? Đối bệnh viện đăng kí chuyên gia khám cho cậu?”

Quý Cảnh Trạch cười: “Trước khoan vội, chờ tôi...” Chân Quý Cảnh Trạch ở dưới bàn xích lại đụng tới chân Trần Thuật, hạ giọng nói: “Chờ tôi có cơ hội thử xem, liền biết có vấn đề hay không.”

Trần Thuật ngứa ngáy! Tên nhóc khôn kiếp, biết điều như vậy! Chân y không nhúc nhích, liền dựa vào trên đùi Quý Cảnh Trạch, cười nhẹ nói: “Được, vậy cậu liền ở nhà tự mình thử xem.”

“Tôi một mình thử thế nào...” Quý Cảnh Trạch nói còn chưa dứt lời, phục vụ viên bưng hồn đồn cùng bánh rán trái cây lại đây, hai người bọn họ đều thu liễm vẻ mặt không nói gì thêm.

Nhân viên phục vụ bày xong đồ ăn đi, hai người bọn họ ngồi đối diện ăn cơm. Trần Thuật cũng như Quý Cảnh Trạch, không coi ăn cơm là trọng điểm, cũng đều chờ mong việc vô cùng đơn giản thuần túy túy kia. Nhưng giường muốn lên, tâm sự cũng không thể không nói, xét thấy hai người bọn họ cảm giác đều rất đúng chỗ, nhưng lý giải lẫn nhau đều không sâu, y chủ động quan tâm Quý Cảnh Trạch nói: “Tốt nhất sao cậu không về nhà, cách cũng không xa.”

Quý Cảnh Trạch vốn đang đầy mặt cao hứng tán tỉnh, sau khi nghe thấy y hỏi tươi cười tản mất một ít, cúi đầu ăn hồn đồn, đáp mơ hồ: “Không thích trở về.”

Trần Thuật trực giác cảm thấy gia đình Quý Cảnh Trạch đại khái không thông thường giống nhà y như vậy, lại hỏi: “Cậu không quay về ba mẹ cậu không tức giận sao?”

Quý Cảnh Trạch đầu cũng không ngẩng: “Tôi không có ba.”

Trần Thuật lập tức không biết nên nói cái gì.

Thấy y không nói gì, Quý Cảnh Trạch nhếch miệng cười một thoáng, giải thích: “Thật sự không có ba, họ của tôi cũng là theo họ mẹ.”

Cậu nói rất thản nhiên, phẳng phất lời này đã nói qua vô số lần với người khác, Trần Thuật đành phải ngắc ngứ nói: “Xin lỗi.”

“Anh xin lỗi cái gì.” Quý Cảnh Trạch vẻ không quan trọng: “Anh cũng đừng nhìn tôi đồng tình như vậy, tôi sớm đã quen, tôi chưa từng gặp ông ta, không phải cũng vẫn lớn như vậy?” Nói xong còn chớp chớp mắt, “Còn đẹp trai như vậy!”

Trần Thuật cười cười, cúi đầu ăn hai ngụm đồ ăn, lại hỏi: “Vậy cũng không trở về cùng mẹ cậu?”

“Mẹ tôi không cần tôi cùng.” Quý Cảnh Trạch lúc này cười đến rất nhẹ nhàng, nhìn ra được là tự đáy lòng: “Bà ấy có người cùng!” Lời nói còn chưa dứt điện thoại cậu liền vang, móc ra nhìn thoáng qua, nói với Trần Thuật: “Thật là linh, điện thoại của mẹ tôi, tôi tiếp một chút.”

Quý Cảnh Trạch nói xong đứng lên đi ra ngoài quán tiếp điện thoại, Trần Thuật cách lớp thủy tinh cửa sổ nhìn cậu càng nói càng nhíu càng chặt, một lát sau cất điện thoại đi đến, vẻ bất đắc dĩ.

“Xin lỗi, Trần Thuật.” Quý Cảnh Trạch nói: “Mẹ tôi đến, tôi phải đi đón bà ấy.”

9. Chương 9

Bữa cơm hẹn hò đầu tiên, liền không ăn xong, trời cao đây là đang biểu thị cái gì! Trần Thuật ở trong nhà mình nhàn không có việc gì đi lại lung tung, trong đầu toàn là phong kiến mê tín, là cát hay là hung, tiền đồ chưa biết a!

Quý Cảnh Trạch thế mà ngay cả tết cũng không về nhà, cậu bạn trai còn chưa hoàn toàn tới tay này của y thì ra đến từ gia đình đơn thân. Mà Trần Thuật trưởng thành từ một gia đình phi thường truyền thống, cái này liệu có ảnh hưởng đến việc ở chung giữa hai người bọn họ không? Y thật là có điểm không biết làm sao.

Đang miên man suy nghĩ, điện thoại của Trần Thuật vang, cầm lên liền thấy là thông báo Wechat: [Vật Cảnh Thiên Trạch] xin trở thành bạn bè của [Trần Đắc Trụ Khí*].

(*Trần trong họ của Trần Thuật đọc giống với Trầm, trầm đắc trụ khí nghĩa là bình tĩnh, kiên nhẫn)

Trần Thuật cười, đây mới là con đường tán tỉnh bình thường nha! May mà ông đây lúc ấy bình tĩnh, rốt cuộc đợi được ngày này của tên nhóc nhà người.

Y vừa chấp nhận yêu cầu kết bạn của Quý Cảnh Trạch, Quý Cảnh Trạch liền gọi tới.

“Đón được mẹ cậu rồi?”

“Ừm, đưa bà ấy đến khách sạn, đang đợi làm thủ tục, tôi đi ra gọi cho anh cuộc điện thoại.”

“Không phải đã thêm wechat rồi sao, còn gọi điện thoại cái gì?”

Quý Cảnh Trạch cười: “Tôi ngại đánh chữ tốn công, gọi điện thoại tiện hơn.”

Trần Thuật hỏi: “Vậy cậu còn thêm tôi làm gì?”

“Tôi...” Quý Cảnh Trạch dừng một chút: “Anh thật không biết tôi vì sao thêm anh à...”

Lời tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu mang theo chút làm nũng, trong lòng Trần Thuật giống như bị mèo cào một phen, nhưng là con người y vốn khiếm khuyết nhu tình mật ý, quá thừa ý xấu gây rối: “Tôi đoán cậu nhất định là rất sùng bái tôi!”

“Ha ha ha ha.” Quý Cảnh Trạch cười.

Trần Thuật cũng cười: “Về mặt cậu lúc xin số điện thoại tôi ngày hôm qua, chẳng phải chính là tràn đầy sùng bái sao, ”Anh Trần, sau này lúc tôi có chuyện gì muốn thỉnh giáo, có thể gọi điện thoại cho anh sao? “Trần Thuật nhại lại ngữ khí lúc đó của Quý Cảnh Trạch.

Quý Cảnh Trạch trầm mặc hai ba giây, trong giọng nói không có vui đùa, dùng giọng điệu chăm chú giống hôm qua như đúc hỏi lại y một lần nữa: “Trần Thuật, tôi về sau lúc không có việc gì, cũng có thể gọi điện thoại cho anh sao?”

Hôm nay là mừng một đầu năm, đầu này điện thoại, TV trong nhà Trần Thuật đang mở, không biết là đang phát dạ hội của đài nào, một mảnh tiếng hoan hô cười vui náo nhiệt. Mà đầu kia điện thoại, chỗ Quý Cảnh Trạch kia, có thể nghe được một ít tiếng pháo linh tinh loái toái như có như không. Tất cả âm phối

ồn ào hỗn độn này, đều làm giọng nói của Quý Cảnh Trạch càng có vẻ cô đơn, lại càng thêm khẩn thiết. Quý Cảnh Trạch tối hôm qua là ăn tết một mình, hôm nay lại rất không tình nguyện bị mẹ cậu ta gọi đi, Trần Thuật biết mình hiểu về cậu ta còn quá ít, nhưng trong một đêm như hôm nay, y lại không hề sốt ruột muốn đi lý giải chút nào.

Bọn họ còn có rất nhiều thời gian, gọi là “về sau”, y tin tưởng mình sớm muộn gì sẽ trở thành người hiểu rõ Quý Cảnh Trạch nhất. Nhưng những thứ không thể quay lại kia, cái gọi là “trước kia”, nếu thời gian có thể đảo lưu về đến ngày hôm qua, y nhất định sẽ nắm chặt bóng dáng cô đơn trong ánh chiều kia của Quý Cảnh Trạch, không để cậu một mình đêm giao thừa.

Y không thể trở lại trước kia, cũng không có cách nào tiên đoán sau này, nhưng y không muốn bỏ qua bất kỳ giây phút nào của hiện tại. “Đương nhiên.” Trần Thuật trả lời: “Cậu lúc nào muốn gọi thì gọi, mặc kệ có việc gì hay không.”

Quý Cảnh Trạch mông mẫm năm đầu năm đi sân bay tiễn mẹ mình xong, lập tức gọi điện thoại cho Trần Thuật.

Trần Thuật bắt máy rất nhanh, cười hỏi: “Ôi, Quý Bảo Bảo không cần chơi với mẹ nữa, có thời gian rồi?”

Quý Cảnh Trạch giãn ra một hơi thật dài: “Rốt cuộc cũng tiễn bà ấy đi, mấy ngày nay mệt chết tôi!”

Trần Thuật phê bình cậu: “Cậu thật sự là bất hiếu, tết nhất cũng không về nhà, mẹ cậu lại đây thăm, cậu còn thăm oán!”

“Cái gì nha.” Quý Cảnh Trạch không phục: “Nói là đến thăm tôi, thực ra mỗi ngày ra đường mua sắm, mấy ngày nay tôi đều là đi xách giỏ cho bà ấy, còn mệt hơn cả đi làm!”

Trần Thuật nghe vui vẻ: “Trời ạ, trên WeChat thấy số bước mỗi ngày của cậu cao như vậy, hóa ra là đi dạo phố đi ra?”

“Còn không phải sao!” Quý Cảnh Trạch không muốn nói bậy với y nữa, lòng như lửa đốt hỏi: “Anh ở chỗ nào vậy, tôi đi tìm anh đi!”

Trần Thuật dừng một chút: “Tôi ở sân bay.”

“Sân bay?” Quý Cảnh Trạch sững sốt: “Đón người?”

“Không phải, tôi...” Trần Thuật rõ ràng chần chờ một chút, “Tôi phải đi công tác.”

Quý Cảnh Trạch không nghĩ quá nhiều, trực tiếp hỏi: “Đầu năm mới anh đi công tác cái gì?” Trong lòng thực ra càng muốn hỏi là: Anh muốn đi công tác, đều đã đến sân bay, sao không nghĩ nói cho tôi biết?

“Là công việc, lâm thời quyết định.”

Trần Thuật xác thật là đi công tác, ông chủ bọn họ buổi sáng mới thông báo cho y biết. Công văn phê chuẩn cho sản phẩm mới năm sau của Khang Đạt bị kẹt, thừa dịp năm mới bọn họ phải đến xưởng làm màng phản thấm thấu câu thông một chút, chỉ sợ còn phải liên lạc cảm tình với liên hiệp công thương nghiệp địa phương một chút nữa. Nếu Quý Cảnh Trạch không phải nhân viên Ngũ Khánh, Trần Thuật hoàn toàn có thể ăn ngay nói thật, nhưng cố tình Quý Cảnh Trạch là, hơn nữa trước mắt trên thị trường đại đa số máy lọc nước dùng màng phản thấm thấu đều là độc quyền của Ngũ Khánh, khoản sản phẩm mới này của bọn họ, hiệu quả thế nào, nguồn tiêu thụ ra sao, bây giờ còn rất khó nói. Dưới này đó bản khoản, Trần Thuật chỉ có thể nửa úp nửa mở nói y muốn đi công tác.

Trong điện thoại hai người trầm mặc một lát, đều tự mình phản ứng lại.

Quý Cảnh Trạch nghĩ là: Y đi công tác nhất định đề cập đến một ít cơ mật thương nghiệp của Khang Đạt, y không có cách nào nói với mình.

Trần Thuật thì nghĩ: Tuy rằng không “chính thức” cùng nhau, nhưng mình đi công tác là nên nói với cậu ấy một tiếng.

Thế mới nói thà cãi nhau với người thông minh, còn hơn nói chuyện với kẻ ngu ngốc. Không khí tuy rằng căng một chút, nhưng hai người ngược lại càng có lòng thân cận lẫn nhau hơn.

Quý Cảnh Trạch nhìn thời gian, hỏi: “Chuyến bay của anh mấy giờ, qua kiểm tra an ninh chưa, tôi đang ở ngay sân bay, tôi đi lên tìm anh đi.”

Trần Thuật còn chưa qua kiểm tra an ninh, nhưng không muốn cậu đi lên, bèn nói: “Tôi đi tìm cậu đi, cậu ở chỗ nào?”

“Anh mang theo hành lý đừng động.”

“Không sao, có thể giao cho đồng nghiệp, tôi đi tìm cậu.”

Trần Thuật kiên trì như vậy, Quý Cảnh Trạch nói vị trí của cậu ở bãi đỗ xe ngầm, sau đó xuống xe chờ y.

Vài phút sau, nhìn thấy Trần Thuật đi ra từ một cửa ra, Quý Cảnh Trạch giơ tay kêu y: “Nơi này!”

Trần Thuật đi tới, vốn cho rằng cậu sẽ ở trong xe đợi, mình cũng sẽ lên xe nói với cậu vài câu, không nghĩ tới tên nhóc này vội vàng vàng xuống xe, lúc này nếu y cũng vội vã lại bảo cậu lên xe, thật cứ như là muốn cùng cậu ta làm gì ấy! Đành phải xấu hổ đứng đối mặt nhau như vậy.

Quý Cảnh Trạch nhìn thấy y, trong lòng vẫn là rất cao hứng, hơn nữa cậu phát hiện hôm nay Trần Thuật ăn mặc rất thông thường, cũng không có dùng nước hoa! Bất tri bất giác cậu đã coi Trần Thuật là của mình, nếu lão Trần này đi công tác còn trang điểm như khi đi gặp cậu vậy, vậy cậu cần phải ghen tị! Cậu nhìn Trần Thuật cười hỏi: “Anh đợt này phải đi mấy ngày?”

“Không biết, khó mà nói.”

Quý Cảnh Trạch không hài lòng: “Ngay cả đi mấy ngày cũng không thể nói?”

Trần Thuật cười: “Không phải không thể nói, là thật không biết, ngay cả boss của tôi cũng nói không chuẩn.”

“Được rồi.” Quý Cảnh Trạch gật gật đầu: “Vậy anh trở về gọi điện thoại cho tôi.”

Trần Thuật nhìn cậu cười: “Tôi không trở lại cũng mỗi ngày gọi điện thoại, được chưa?”

Trời ạ, cười đến dễ nhìn như vậy, còn nói lời kiêu này, ban ngày ban mặt, ở chỗ công cộng, nhất định phải cọ ra lửa luôn là sao!

Quý Cảnh Trạch lúc này mới phát hiện ra mình ngốc, vừa rồi không xuống xe có phải tốt không, lúc này mà ở trên xe không chắc còn có thể hôn một cái hay gì đó... Hiện tại căn bản gì cũng làm không được! Cậu sốt ruột thò tay kéo cánh tay Trần Thuật.

“Làm gì vậy?” Trần Thuật cười tròng cậu, “Buông tay, tôi phải đi.”

“Ừm, anh đi đi.” Quý Cảnh Trạch miệng đáp ứng, nhưng tay lại không buông.

Trần Thuật kéo tay cậu ra, nhân thể nắm lại trong tay mình. Trước kia y cũng từng nghe người nói qua cái gọi là “thủ khổng”*, rất nhiều người đều thích đàn ông ngón tay trắng nõn thon dài, chính tay y cũng là loại hình này. Nhưng lúc này y nắm tay Quý Cảnh Trạch là loại hình hoàn toàn bất đồng, khớp ngón tay lớn, móng tay sạch sẽ, bàn tay rất dầy, không có chút tinh tế nào, ngược lại hơi có cảm giác thịt thịt, đại khái hoàn toàn không hợp tiêu chuẩn của nhóm “thủ khổng”, nhưng nắm ở trong tay thần kỳ lại có loại cảm giác đầy đặn kiên định thỏa mãn cùng cảm giác an tâm. Y nhẹ nhàng vuốt ve tay Quý Cảnh Trạch, một lát sau siết chặt một chút: “Đừng nháo, ngoan nào.” Nói xong cũng sợ mình cầm giữ không được lại làm chút gì, nhanh chóng xoay người liền đi.

Lưu lại một Quý Cảnh Trạch không thể nào ngoan đứng tại chỗ hô một tiếng: “Đừng quên gọi điện thoại cho tôi!”

(*Thủ khổng: những người đặc biệt đặc biệt thích bàn tay, cuồng tay đẹp.)

Công tác lần này lâu hơn dự đoán nhiều, điện thoại cũng gọi so với dự đoán ít. Công văn phê chuẩn kết còn không tính, còn mang đến một chuỗi phiền toái, xuống ở phương diện giá cùng chu kỳ xuất hàng không ngừng sửa điều khoản hợp đồng, song phương đối ngoại nhất trí làm quan hệ xã hội, nhưng lên bàn đàm phán không ai nhường ai, mỗi ngày bóp từng chi tiết.

Trần Thuật không chỉ muốn bận rộn bên này, còn phải để ý ngày hội mua sắm cùng chương trình khuyến mãi năm sau, mỗi ngày trên trán một vụ kiện*. Y nhớ tới mình năm nào cũng là trải qua như vậy, nhưng đều tâm không tạp niệm, mà năm nay trong lòng nhớ thương một người, cảm giác công tác rất mệt nó đáng ghét! Nhưng là y lại nghĩ đến thường mỗi khi công việc căng thẳng như dây cót vắn đến hết cỡ, y sẽ trở nên táo bạo, hiện tại mỗi ngày không có việc gì cũng nhìn di động cười ngây ngô, nhất định là bởi vì trong lòng nhớ thương người kia, các loại hormone đều phân bố vượt xa người thường!

(*là một câu tiếng địa phương, trích từ Bồ liễu nhân gia của Lưu Thiệu Đường, ý chỉ tâm trạng khó chịu, cáu kỉnh, nhìn cái gì cũng không vừa mắt)

Chạng vạng hôm nay Trần Thuật đang bận rộn đến sát đầu mẻ trán, Tổng Lệ Văn điện thoại tới cho y, xin chỉ thị, nói có hoạt động “đưa nước xuống nông thôn” do chính phủ bỏ vốn, cô muốn đi. Hoạt động này Trần Thuật sớm đã phải hai người trẻ tuổi phụ trách, y quyết đoán bác bỏ xin phép của Tổng Lệ Văn, đầu năm có ngày hội mua sắm, y còn trông cậy vào Tổng Lệ Văn đề cao công trạng cho y đây, làm sao có khả năng vào lúc này để cô xuống nông thôn. Tổng Lệ Văn không được như nguyện, nhưng cũng không kiên trì, lại nói hai câu liền cúp điện thoại.

Trần Thuật bên này còn mười phút là sẽ phải lên bàn đàm phán, trong lòng thống hận kiểu tranh giành miếng lưỡi không dứt này, lại nhớ nhung ngày hội mua sắm có đơn đặt hàng lớn có khách sạn năm sao cung cấp ăn ngon ở tốt, Tổng Lệ Văn thế nhưng muốn xuống nông thôn đưa nước, tướng tài đặc lực này của y này là đang đi đường nào đây? Lão hồ ly đang yêu thần kinh phá lệ nhạy cảm, đối với miếng thịt tươi mình còn chưa kịp ăn vào trong miệng để ý cực kỳ, trong lòng y bỗng nhiên lóe qua một ý niệm, thời gian cấp bách cũng nhin không được lập tức muốn đi xác nhận!

Quý Cảnh Trạch ở nhà ngồi trên sofa xem TV, đang trực tiếp vòng chung kết Dragon Knight, điện thoại vang, là Trần Thuật gửi Wechat.

[Trần Đắc Trụ Khí]: Có phải cậu sắp xuống nông thôn không?

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Sao anh biết?

Người tham gia đàm phán đã bắt đầu lục tục trở lại phòng họp, Trần Thuật ngẩng đầu liếc nhìn, ngón tay động càng nhanh.

[Trần Đắc Trụ Khí]: Đi chú ý an toàn, tự chăm sóc tốt bản thân, bởi vì...

Trời ạ trời ạ trời ạ!

Quý Cảnh Trạch cả vòng chung kết cũng không để ý, một bộ dạng thuyền không tải nổi không tiền đồ, vài chữ ngắn ngủi này là muốn đem con thuyền này của cậu vén lật! Đây cũng quá dịu dàng quá thâm tình! Một câu còn chưa nói xong, còn dùng dấu ba chấm!

Bởi vì... Tôi sẽ lo lắng!

Bởi vì... Tôi sẽ nhớ cậu!

Bởi vì... Tôi rất thích cậu!

Chẳng lẽ [Trần Đắc Trụ Khí] tiên sinh hôm nay rút cuộc thiếu kiên nhẫn? Chẳng lẽ y lúc này liền muốn chủ động thổ lộ? Quý Cảnh Trạch gắt gao nhìn chăm chăm màn hình di động, mắt thấy trong khung đối thoại nhắc nhở đối phương đang nhập văn bản, tự mình tưởng tượng bảy tám loại phương án nội dung sau dấu ba chấm, di động lại chần động, tin nhắn tiếp theo đến!

[Trần Đắc Trụ Khí]: Bởi vì... Nghe nói dưới nông thôn chó nhiều, đừng lại để bị cắn!

10. Chương 10

[Thời khắc đẹp nhất*] nói: Bạn muốn lên giường với anh ấy, anh ấy cũng muốn lên giường với bạn, các bạn

đều biết một ngày nào đó các bạn sẽ lên giường, nhưng không biết các bạn sẽ lên giường vào ngày nào, đây chính là thời khắc đẹp nhất.

(*Phim Thời khắc đẹp nhất/ Three times: Phim của đạo diễn Hầu Hiếu Hiền, diễn viên chính: Thư Kỳ và Trương Chấn)

Dưới con mắt thiết thực của Trần Thuật, đây chính là đứng nói chuyện không đau lưng; dưới con mắt của kẻ cũng không kém Quý Cảnh Trạch, đây chính là người no không biết nỗi khổ của kẻ đói.

Thời khắc đẹp nhất không phải là “mèo ăn cá chó ăn thịt, ultraman chuyên đánh quái thú*”. Mà là: Thịt cho ăn, cá bao đủ, quái thú nói người một ngày không đánh, cả người ta cũng khó chịu!

(*Ý là hạnh phúc chính là sự hài lòng, đứng chỗ, thỏa mãn về bản thân)

Hai người bạn họ đều còn chưa ăn đến thịt đâu!

Ngày Trần Thuật đi công tác về đã là buổi chiều, y tắm rửa một cái, đang suy nghĩ có nên gọi thức ăn ngoài không, phát hiện Wechat có một tin nhắn chưa đọc. Mở ra mới thấy, là Quý Cảnh Trạch gửi tới một cái ảnh, ngồi xổm trước cửa nhà ai không biết, ôm một con chó béo mũm, dưới ánh mặt trời xán lạn, một người một chó đều thè lưỡi cười ngây ngô.

Trần Thuật cười trả lời cậu: Giống!

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Về rồi à, vất vả, nghỉ ngơi cho khỏe, anh không phải nói muốn nhất là về nhà ngủ một giấc sao.

[Trần Đắc Trụ Khí]: Cậu cũng vất vả, về lúc nào vậy?

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Tôi còn chưa về, nhưng mà không vất vả, tôi ở chỗ nào đều ngủ được ngon.

[Trần Đắc Trụ Khí]: Vậy cậu trở về muốn làm gì nhất?

Hừ, này không phải lời vô nghĩa sao! Quý Cảnh Trạch thậm chí nói anh đúng là Trần Đắc Trụ Khí*, không phải muốn cho tôi nói trước sao? Được rồi! Tôi nói trước, ai bảo tôi là tiểu công tốt đâu!

(*Trần Kiên Nhẫn)

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Tôi muốn nhất ấy à, cùng anh...

Trần Thuật cười, giỏi thật, học được rất nhanh.

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Đi ăn bánh rán trái cây ở quán lần trước!

Cả hai đều không phải kiểu thâm tình chân thành, hai bại hoại chỉ có thể đến thương tổn lẫn nhau!

Trần Thuật cũng không gọi thức ăn ngoài, cầm di động lăm nhăm với Quý Cảnh Trạch, thật là có tình uống nước cũng no, người đang yêu chỉ số thông minh thấp! Hai người bạn họ hàn huyên một lát, Trần Thuật cất di động, mặc quần áo xuống lầu, làm một việc đặc biệt thiếu kiên nhẫn, nhưng là việc muốn làm nhất.

Y mua hai cái bánh rán trái cây, lái xe hai giờ, đi đến thị trấn Quý Cảnh Trạch ở. Tuy rằng y nhờ sai sót ngẫu nhiên mà không phê chuẩn Tổng Lệ Văn xuống nông thôn cung cấp nước sạch, nhưng mị lực nam tính của Quý Cảnh Trạch là tồn tại khách quan, ai biết có bị đàn ông, phụ nữ, chó mèo gì coi trọng hay không, miếng thịt này vẫn là nhanh chóng ăn vào trong miệng mới yên tâm!

Chỗ bạn họ này bởi vì nguyên nhân địa lý, là khu có nguồn nước kém nổi danh toàn quốc, đây cũng là nguyên nhân nơi này có rất nhiều nhà máy sản xuất máy lọc nước. Chính phủ địa phương mỗi năm đều phải làm một ít hoạt động đưa nước xuống nông thôn, do tài chính địa phương ra một bộ phận trợ cấp, để dân chúng địa phương có thể mua được máy lọc nước giá rẻ. Quý Cảnh Trạch hôm nay theo xe đi ba làng, sau khi về thị trấn ăn cơm đơn giản, lúc trở lại cái khách sạn giá rẻ bạn họ ở kia trời đã tối, mới vừa vào đến đại sảnh điện thoại liền vang.

“Cậu ăn cơm chưa?” Trần Thuật ở trong điện thoại hỏi cậu.

“Ăn rồi.” Quý Cảnh Trạch kỳ quái hỏi: “Đã mấy giờ, còn không ăn cơm?”

Trần Thuật cười hỏi: “Kia còn có thể ăn được bánh rán trái cây sao?”

Quý Cảnh Trạch mắt sáng lên, lập tức ý thức được cái gì, quay đầu nói với đồng nghiệp một câu mình có việc, xoay người ra khỏi khách sạn, nói vào điện thoại: “Có phải anh đến hay không?” Vừa nói vừa ở bãi đỗ xe tìm kiếm xe Trần Thuật: “Thật sự đến đây sao?”

Trần Thuật: “Vào đi, không mặc quần ấm còn hóng gió cái gì!”

Trần Thuật cùng Quý Cảnh Trạch ở đại sảnh tầng một khách sạn gặp nhau, cả hai một câu đều chưa nói, nhưng trong không khí chỉ số âm muội đã nổ tung.

Niềm vui lớn bất ngờ khiến Quý Cảnh Trạch hưng phấn không biết nên nói cái gì, cười ngây ngô hồi lâu mới thốt ra một câu: “Bánh rán trái cây của tôi đâu?” Bởi vì cậu nhìn thấy hai tay Trần Thuật trống trơn.

Trần Thuật cười đáp: “Ở trong phòng, muốn ăn liền đi theo tôi!” Thật tốt, chỉ cần cho cái bánh rán trái cây, mắt thấy liền muốn tới tay rồi!

Đêm xuân khổ đoản, đều là đàn ông còn vờ vịt cái gì!

Hai người bọn họ thoáng liếc nhìn nhau, đối diện, nhìn thấy trong ánh mắt nhau đều là một chính mình dâm tà đang cười ngây ngô!

Quý Cảnh Trạch ấn thang máy, Trần Thuật đi vào sau ấn số 7, cửa còn chưa khép lại lại có mấy người tiến vào. Hai người bọn họ không hẹn mà cùng hướng về phía trong nhường một bước, trong lòng đều tràn ngập thâm oán đối với mấy kẻ quấy rầy, nhưng một lát sau thâm oán lại tiêu tan, sau khi không gian trở nên nhỏ hẹp, hai người bọn họ không thể tránh né mà xích lại càng gần, tay phải Trần Thuật chạm đến tay trái Quý Cảnh Trạch, ngọn lửa gian tình hết sức căng thẳng, hai người này cọ cái mu bàn tay cũng cọ đến tia lửa văng khắp nơi, còn ngây thơ hơn cả học sinh cấp hai!

Rốt cuộc đến tầng 7, một trước một sau vào phòng Trần Thuật, thẻ phòng còn chưa cắm vào đến hộp điện, hai người bọn họ liền tại trong hành lang nhỏ hẹp ôm thành một đồng cỏ cùng một chỗ, vừa đột xuất lại cũng là theo lý đương nhiên, là còn chưa đủ quen thuộc lẫn nhau còn có chút khí tức xa lạ, lại có sự tự nhiên nước chảy mây trôi cùng ăn ý tự nhiên thiên thành.

Giữa hơi thở dốc Quý Cảnh Trạch hỏi: “Này nọ đều có sao?”

Trần Thuật mơ hồ trả lời: “Có đi.” Y đến thuê phòng, liền đi xuống lầu đợi Quý Cảnh Trạch, phối trí trong phòng căn bản không nhìn, nhưng y nghĩ những thứ bọn họ cần hẳn là vật dụng cơ bản tất cả khách sạn đều có, sẽ không thiếu.

Quý Cảnh Trạch cười nhẹ: “Vây là tốt rồi.” Nói xong đã không thỏa mãn với việc cách quần áo chạm vào nhau, thò tay gỡ dây lưng Trần Thuật, cởi bỏ sau đó cười: “Anh đây không phải cũng không mặc quần ấm sao?”

Trần Thuật cũng cười: “Vâng, sợ lãng phí thời gian!”

Hai người bọn họ đều bị sự chủ động của đối phương đốt lửa, không hẹn mà cùng nghĩ: Thụ mà không nường quả nhiên là sôi sùng sục, thô tháo phóng túng thật đủ vị!

Quý Cảnh Trạch cùng Trần Thuật hôn ôm sờ, không vài bước đã cọ tới bên giường, bắt đầu đều rất hào phóng cởi quần áo bản thân, cởi áo quần xong lại hôn tới cùng nhau, hạ thân cách quần lót đều đã nhất trụ kinh thiên, cứng rắn dán cùng một chỗ, nhưng mà ai cũng không đi sờ, tay thò vào quần lót, không hẹn mà cùng thẳng tới cửa sau của đối phương!

Xuống tay có bao nhiêu quả quyết, dùng tay liền có bấy nhiêu đột ngột, sợ nhất chính là không khí đột nhiên im lặng!

Hai người bọn họ cơ hồ là đồng thời sững sốt, bất động cũng không hôn nữa. Trong đầu mỗi người ông một tiếng, cơ hồ đồng thời thốt ra: “Cậu/Anh là...”

Trần Thuật dẫn đầu dừng tay, không thể tin hỏi: “Cậu là 1?”

Quý Cảnh Trạch cũng không thể tin nổi, hỏi lại: “Anh gặp qua có 0 nào lớn lên kiểu như tôi?!”

Lượn diện mạo, Quý Cảnh Trạch một thân cơ bắp, vẻ mặt men lì xác thật không đủ 0, điểm ấy tại ban sơ khi Quý Cảnh Trạch còn chưa đáp lại, Trần Thuật cũng không phải không hoài nghi qua, nhưng là sau này cậu đáp lại mà! Ý khó hiểu hỏi: “Cậu là 1 sao cậu còn đáp lại tôi?” Ý ngoài lời là ông đây thoát nhìn chẳng lẽ là 0?

Quý bảo bảo trong lòng khổ, anh so với người khác, kia đầy mặt phong lưu, một bụng nội tâm, xác thật rất có khí chất tra công, nhưng so với tiểu gia đây, làn da trắng hơn ba sắc độ, eo nhỏ hơn hai vòng, mặt mũi cũng dễ nhìn hơn một đoạn dài, anh nói hai ta ai càng giống 1!

10 phút sau, vẫn là phòng này, vẫn là hai người này. Quần lót không cởi xuống, ngược lại quần áo đều mặc lên. Cái kia gì không cảm vào được, thể phòng rất cuộc cảm vào. Dưới đèn đuốc sáng trưng, hai người này mỗi người một phương hướng, ngồi ở trên giường yên lặng không nói gì.

Hai cái giắc cảm, làm thế nào kết nối! Ai có thể chịu thiệt một chút, trước tiên làm ổ điện một lần?

Trần Thuật cong số năm đã không ít, nhưng 0 y xác thực chưa từng làm. Chuyện xảy ra rất đột nhiên, y một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, trong lúc nhất thời ý tưởng trong lòng rất nhiều, nửa người dưới cũng nhất quyết không chịu để cho y dọa người, rất nhanh liền lãnh tĩnh.

Quý Cảnh Trạch chung quy còn trẻ, tiểu huynh đệ thứ đồ chơi này cùng chủ nhân là một quả tim hồng hai sợi thần kinh, trái tim muốn thích kia là nhất trí, sợi thần kinh khiến nó bình tĩnh kia lại không hoàn toàn nắm giữ trong tay chủ nhân, lúc này vẫn còn kêu gào muốn thích!

Hai người bọn họ đều là làm tiêu thụ, bình thường đều rất biết lừa dối, hiện tại lại ai cũng không biết nên làm công tác tư tưởng với đối phương thế nào.

Quý Cảnh Trạch nhớ tới một mẫu chuyện ở trên mạng, bốn chữ khiến người Trung Quốc ở các khu du lịch tiêu tiền như rác chính là: “Cũng đã đến rồi”. Cậu khờ cần khuyên Trần Thuật: “Anh xem, anh cũng đã đến rồi...”

Trần Thuật đại khái không phải người Trung Quốc, không hề xúc động: “Tôi đến thì đến...” Ngàn dặm đưa chim, không phải ngàn dặm đưa cút! Nói còn chưa hết, nhưng ý tứ biểu đạt đã hoàn chỉnh. Trần Thuật trong lòng có chút may mắn, may là tại phòng y, nếu là tại phòng Quý Cảnh Trạch, lúc này xám xịt đi ra ngoài, kia mẹ nó có bao nhiêu phiền lòng nha! Nghĩ đến đây, y có chút đồng tình Quý Cảnh Trạch, giọng nói dịu xuống một ít: “Cảnh Trạch, cậu đi về trước đi, hai ta bình tĩnh một chút.”

Lông mi Quý Cảnh Trạch nhú thành một đoàn, hàm hừ trả lời: “Tôi chẳng lẽ còn có thể chơi xấu chỗ này không đi sao!” Ánh mắt cậu nhìn phía dưới chính mình một cái, tức giận nói: “Không thể chờ tôi tiêu đi xuống à, đừng chờ tôi đi thế nào!”

Trần Thuật thuận ánh mắt cậu nhìn xuống, nhin không được cười.

Y cười rõ lên thật sự rất dễ nhìn, ngũ quan không mất góc cạnh, ở giữa hai mắt lại toát ra một điểm quyền rũ phong lưu không ăn nhập, Quý Cảnh Trạch nhìn y cười, trái tim bang bang nhảy dựng lên, mắt không chế nhạo lại đây ngăn chặn y, Trần Thuật vừa định phản kháng, Quý Cảnh Trạch thấp giọng khẩn cầu: “Lấy tay, lấy tay không được sao?”

Quý Cảnh Trạch ở một bên mặt Trần Thuật, vừa cầu vừa hôn, hơi thở ấm áp kia khiến Trần Thuật lập tức lại cứng rắn, Quý Cảnh Trạch lớn lên mười phần dương cương, nhưng bộ dáng làm nũng lấy lòng giống động vật nhỏ. Không, động vật nhỏ chưa từng làm Trần Thuật động lòng! Nhưng y bị Quý Cảnh Trạch đá động...

Không hai phút hai người này lại đều cởi, móc côn ra ghé vào với nhau, hình ảnh dâm mỹ khiến hai người không quá có tiết tháo cũng đều có chút xấu hổ. Một bàn tay Quý Cảnh Trạch đỡ trên thắt lưng Trần Thuật, cảm giác làn da rắn chắc mềm dẻo khiến cậu lưu luyến không thôi, trước kia cậu vẫn phi thường tự tin với dáng người thuần đàn ông của mình, nhưng giờ phút này cậu cảm thấy Trần Thuật mới có được cơ thể nam tính tốt đẹp nhất. Bàn tay tà tâm bất tử của cậu lại thả xuống, nương ưu thế thể trọng, ý đồ áp đảo Trần Thuật.

Trần Thuật thầm nghĩ tôi nếu là không trị được mấy kỹ xảo này của cậu, vậy cũng là phí hoài bốn năm cơm ăn nhiều hơn cậu kia, cổ tay phải vốn đang nhẹ nhàng vuốt ve cổ cậu hơi dùng lực, sau đó ngón cái đột

nhiên ấn lên hầu kết cậu một chút.

Quý Cảnh Trạch đầu lưỡi căng thẳng, hô hấp cứng lại, tay vuốt cùng tay sờ, đều ngừng.

Trần Thuật điểm đến liền thôi, buông tay ra khoát lên sau gáy cậu, nhẹ nhàng vuốt ve, tay trái buông thứ kia của mình ra, vừa mang theo tình dục lại cũng mang theo cảnh cáo nắm lấy của Quý Cảnh Trạch, thấp giọng nói: “Ngoan ngoãn, đừng giở trò!”

Trong lời của y ít nhiều có chút uy hiếp, nhưng trong ánh mắt đều là dục vọng, sau khi chế phục ý đồ đánh lên của Quý Cảnh Trạch, khoe miệng toát ra một điểm tươi cười đắc ý, Quý Cảnh Trạch bị nụ cười này mê đến thần hồn điên đảo, không kìm lòng được ngẩng đầu hôn y, lúc hôn đến cảm, vươn đầu lưỡi ra liếm một chút, nhẹ giọng nói: “Anh biết không, lúc anh cười, chỗ này có một cái khe...”

Trần Thuật mắng: “Đừng mẹ nó lời vô nghĩa, tay đâu, đến sờ tôi!”

Dục hỏa thiêu đến hai người run tay, trong nhiệt tình vuốt ve cùng hôn hít nhanh chóng tuột động thứ kia của nhau...

Sau sung sướng cực hạn, khó tránh khỏi là cực đại hư không. Hôm nay loại hư không này đặc biệt trống rỗng hơn, bởi vì sự sung sướng này có điểm giả tạo. Đối với hai người đàn ông trưởng thành mà nói, tuột một cái kiểu thiếu niên thể này thật sự quá khó thỏa mãn, cho dù là do đối phương tuột giữm.

Tay Quý Cảnh Trạch vẫn như cũ sờ trên thắt lưng Trần Thuật, hai người bọn họ nằm mặt đối mặt, đầu cậu gối trên một cánh tay Trần Thuật, thử thăm dò muốn thò một chân vào giữa hai chân Trần Thuật.

Trần Thuật tùy ý cậu vuốt ve, nhưng hai chân không có phối hợp mở ra.

Quý Cảnh Trạch trong lòng nghĩ, tuy rằng ngoài miệng chưa nói ra, nhưng tiểu Quý Quý đều thay cậu nói, không qua bao lâu liền lại đầy máu sống lại, cứng cứng dính ở trên bụng Trần Thuật.

Trần Thuật hơi hơi thối lui một ít, khẽ thở dài một tiếng, ngồi dậy bắt đầu mặc quần áo.

Quý Cảnh Trạch thốt ra: “Anh muốn đi?”

“Ừm, ngày mai tôi phải đi làm.” Trần Thuật tận lực bình thản nói. Y ngày mai xác thật muốn đi làm, nhưng y vốn là chuẩn bị ngày mai dậy sớm trở về, nhưng xem tình thế này, lại chờ tiếp không thể nào không gặp chuyện không may.

Quý Cảnh Trạch ngàn loại không cam, vạn phần không muốn, nhưng không nhẫn tâm dâng ra nụ cú đại của mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Thuật mặc quần áo đi tới cửa.

“Trên bàn...” Trần Thuật nói nửa câu liền ngừng, ai, y cũng không phải thật sự đến đưa cái này.

Quý Cảnh Trạch nghe được thanh âm y đóng cửa cùng nửa câu nói này, nhìn về phía trên bàn, là hai cái bánh rán trái cây đã lạnh.

11. Chương 11

Tâm tình Trần Thuật vô cùng không tốt, khoe miệng cũng thượng hỏa nổi bong bóng. Y cùng Quý Cảnh Trạch giúp nhau tuột một phát, cũng không thể nói khó chịu, nhưng kém chân chính thích thật sự quá xa! Thân thể trao đổi rõ lối không nói, linh hồn trao đổi cũng dụng xe! Hai người bọn họ hiển nhiên ai cũng chưa thuyết phục được ai, kia một phát này chỉ bằng không tuột! Này tính cái gì? Bọn tuột? Y nhớ tới sau khi bọn họ hẹn hò lần đầu, y còn ở nhà mê tín dị đoan, đoán hồi lâu trời cao là cho gợi ý gì, hiện tại ngẫm lại, gợi ý của ông trời quá rõ ràng rồi, xem xem ngày ấy! Mong một năm mới, mong một tháng một! Một một một một! Đều mẹ nó là 1!

Trần Thuật hồi tưởng một chút quá trình bọn họ quen biết tới nay, ban sơ y cảm giác bộ dáng Quý Cảnh Trạch cũng không đủ chim nhỏ nép vào người, sau này tiếp xúc nhiều, từ ngoại tại tìm hiểu đến nội tại, y

lại cảm giác Quý Cảnh Trạch thông minh giảo hoạt không đủ ngọt ngào! Nhưng chính là Quý Cảnh Trạch như vậy khiến y nhận không được một lần rồi lại một lần đi tán, sau khi biết đối phương cũng là gay y còn vui vẻ muốn chết, uống nhiều rượu như vậy còn hưng phấn cả đêm không ngủ bao nhiêu! Bởi vì y cảm giác Quý Cảnh Trạch “thú vị”, cùng cậu một chỗ “thú vị”! Hiện tại dụng tư thế cơ thể, tên nhãi này một chút lòng kính già cũng không có, chết không nhượng bộ để cho y cứ như vậy đi! Y sau khi trở về liền gắng bóp chết ý đồ của chính mình, nhưng ý đồ xấu chính là bóp không chết! Vui vẻ nhảy nhót nghĩ đến Quý Cảnh Trạch, vẫn cứ cảm giác cậu ta “thú vị”!

Này mẹ nó chính là bất trị rồi.

Tâm tình Quý Cảnh Trạch cũng không tốt đẹp chỗ nào. Đêm đó không tuốt phát kia còn đỡ, làm xong rồi ai còn có thể coi như chưa từng xảy ra! Nhục thể đẹp đẽ, phản ứng khi động tình của Trần Thuật mỗi ngày đều ở trong lòng cậu phát điện ảnh. Vốn liền tuổi trẻ khí thịnh, tia lửa một bắn ra đều thành đại hỏa! Ngoài miệng cậu ngược lại là không nổi bong bóng, nhưng buổi tối mỗi ngày đều làm mộng xuân, trong mộng không phải như vậy như vậy, chính là như vậy như vậy, nam yêu tinh này rất tai họa người, một ngày cũng không chịu tha cho cậu! Trong hiện thực không cho làm, mỗi ngày còn đến trong mộng trêu chọc cậu!

Trần Thuật cùng tất cả những người trước đó cậu từng thích không giống nhau, trước kia cậu vẫn cho rằng mình thích người có diện mạo sạch sẽ, tính cách im lặng. Công khai, thầm mến đều là loại hình mặt trắng trên trời này, không nghĩ tới đột nhiên liền gặp phải khóa vãn thạch nhân gian Trần Thuật này. Người này xấu thực, đứng ở chỗ nào cũng đều có thể làm cho người ta đập hổ, cố tình chính mình muốn ngừng mà không được. Dụng tư thế cơ thể không cho làm, thời khắc mấu chốt chế phục cậu cũng không nương tay chút nào, cứ như vậy khẩu súng kia của cậu vẫn không hề mềm chút nào, ý chí chiến đấu sôi sục biểu đạt khát vọng cá nhân đối với người này – muốn!

Này mẹ nó liền gọi bị ma quỷ ám ảnh mà!

Trần Thuật sau cơm trưa tựa vào trên ghế chợp mắt, lúc công việc bận rộn hoàn hảo, vừa rảnh rỗi trong đầu đều là Quý Cảnh Trạch. Di động vang một tiếng, y lấy ra liền thấy, Quý Cảnh Trạch phát tin nhắn wechat gửi cho y một văn bản.

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Cùng anh già đi.txt

Txt? Cái quỷ gì đây, Trần Thuật mở văn bản ra nhìn hai trang, thiếu chút nữa bật cười, Quý Cảnh Trạch lại đã gửi tới thêm một tin nhắn.

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Truyện này tôi thích nhất, niên hạ ôn nhu công x niên thượng thâm tình thụ, cùng anh già đi, tương thân tương ái, anh cảm thụ cảm thụ!

Quý Cảnh Trạch ăn cơm tối xong tản bộ xung quanh khách sạn tiêu cơm, Trần Thuật hai ngày nay cũng không liên hệ với cậu, txt cậu gửi lúc trưa cũng không biết đã nhìn chưa... Đang nghĩ, di động vang, Trần Thuật cũng gửi cho cậu một văn bản, “Nhìn đệ lớn lên.txt”. TôiINET, Quý Cảnh Trạch mở ra vừa xem mở đầu, Trần Thuật cũng lại phát đến một tin.

[Trần Đắc Trụ Khỉ]: Tác giả này tôi thích nhất, niên thượng sư huynh công x niên hạ sư đệ thụ, nhìn đệ lớn lên, dạy đệ võ công, cậu thể hội thể hội!

Mấy ngày kế tiếp, chính là đại chiến đấu văn của hai người này!

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Cẩm tú giang sơn không bằng người.txt, trung khuyến công x mỹ nhân thụ, người đẹp làm thụ chính là lẽ tự nhiên, không làm chính là tàn phá của trời! Thụ trong này thực ra không đẹp bằng anh, nhưng là tôi có thể còn trung khuyến hơn công trong này!

[Trần Đắc Trụ Khỉ]: Cùng quân cùng ngắm cánh đồng hoa.txt, mỹ công cường thụ. Đại mỹ nhân làm công mới mang cảm, chẳng qua thụ trong này hiển nhiên không mang cảm bằng cậu, tôi không khiêm tốn chút ngược lại là có thể làm mỹ nhân công!

Quý Cảnh Trạch không chiếm được hời cũng không nổi giận, đường lớn không được đổi đường nhỏ, chỉ cần có thể tới thành Rome, đường gì cũng phải thử xem!

[Vật Cạnh Thiên Trạch]: Yêu em liền muốn làm em thích.txt, ngựa giống công x ôn nhuận thụ R18, lão Trần anh xem thiên này xem, tuyển tiền liệt cao trào thích đến vô biên, anh không muốn thử xem sao?

Trần Thuật tức cười, lúc này liền trực tiếp bưng thịt lên sao, còn ngựa giống x ôn nhuận nữa, ông đây chỗ nào ôn nhuận, ông đây là thất liệt mã!

[Trần Đắc Trụ Khí]: Thương em thương đến trong xương cốt.txt, kỹ thuật công x cường tráng thụ R21, Tiểu Quý cậu xem thiên này, chỉ có thể lực cái gì cũng không phải, đấu kỹ thuật, cậu không muốn lĩnh giáo lĩnh giáo?

Đàm phán bế tắc, Quý Cạnh Trạch tà hỏa ghen đến mức phải lên phòng, thuyết phục không được đành phải thăng cấp lên uy hiếp!

[Vật Cạnh Thiên Trạch]: Đêm hôm đó tiêu hồn khó quên.txt, phúc hắc công x ngạo kiều thụ, đô thị cường chế. Trần Thuật, hai ta cũng đừng cãi nhau, dứt khoát động thủ đi, ai đánh thắng người đó ở trên, công bằng, được hay không anh trả lời dứt khoát cho tôi coi!

Đệch, cậu định chơi xấu với tôi? Trần Thuật không tức giận còn cười, chính là thích cái sức lực dám cắn răng đấu với y này của Quý Cạnh Trạch!

[Trần Đắc Trụ Khí]: Không cần thận, uống rượu độc yêu phải em.txt, lưu manh công x quật cường thụ, cổ phong, kê đơn. Cạnh Trạch, ai đánh thắng đúng thật là không nhất định, thể lực của cậu không có ưu thế gì, chỉ số thông minh cũng rất đáng lo, rơi vào trong tay tôi tôi thật sự làm cậu bị thương!

...

Như vậy, hai người này gặp mặt không được, bù đắp nhau thu hoạch một đồng H văn, nhìn người ta ở trong văn kích tình ba ba ba, làm cho mình hỏa thiêu hỏa liệu, đều cắn chặt răng ai cũng không phục, hơn nữa cũng hạ quyết tâm không buông tay, liền cùng đối phương đấu đến cùng, nhất quyết phải bắt cho bằng được!

Hai người bọn họ làm công tác tư tưởng cho đối phương không thông, giằng co không dưới một tuần, sau lại đều cảm thấy buông tay không được, không hẹn mà cùng bắt đầu yên lặng sửa lại làm công tác tư tưởng cho chính mình.

Chuyện trên dưới này, đối với Trần Thuật mà nói không xem như lựa chọn sinh tử, y chỉ là chưa làm qua. Y từ ngày ý thức được mình là công bắt đầu, liền định vị mình ở vị trí này, trước đó lại vẫn luôn tìm tiểu bạch thỏ, cho nên chưa từng gặp phải chuyện đụng tứ thế cơ thể như vậy. Nhưng mà ở sâu trong nội tâm y, y cũng không cho rằng 1 liền cao hơn người một bậc, 0 liền kém một bậc, anh tình tôi nguyện, đều là thích thôi. Y nhìn không được nghĩ, nếu ngày morgen một hôm đó mẹ Quý Cạnh Trạch không có tới, lần đầu tiên hẹn hò mang về nhà liền phát hiện là hai đầu cấm, kia lúc ấy sẽ thế nào? Nhưng mà trên đời không có nếu, lúc ấy sẽ thế nào không biết, y hiện tại đúng là không bỏ được Quý Cạnh Trạch. Cái loại cảm giác di động vừa vang tim liền nhảy loạn, mặc kệ bận rộn thế nào trong lòng vẫn như cũ không có lúc nào là không nhớ thương một người này, có dục vọng, nhưng lại xa xa không chỉ là dục vọng.

“Thật sự không được, liền đổi đến đi.” Phái thiết thực Trần Thuật thiết thực nghĩ. Tâm tư chỉ mới động lông tóc, ý chí lập tức liền vỡ đê ngăn dậm. Y nghĩ, lui một vạn bước nói, sau này hai ta mỗi người một lần, ta đây chung quy vẫn là anh đầu, lần đầu này phải để ta đến đi! Lập tức liền mắng chính mình: Còn có thể có chút tiền đồ hay không? Một bước còn chưa tiến đâu! Sao có thể trước hết suy xét lui một vạn bước! Một bước không thể lui! Ông đây muốn làm công!

Nếu nói đại đa số tình lữ chú ý đều là bù đắp, kia liền tiếc thay, Quý Cạnh Trạch cũng là phái thiết thực. Dựa trên trụ cột là mình làm công, cậu cũng có một ít ý tưởng của riêng mình. Trần Thuật dù là trước đây làm đối thủ, vẫn là hiện tại làm bạn trai, cùng anh chơi đều rất nhẹ nhàng, dù là tuổi, lịch duyệt, cậu đều không có tự tin như Trần Thuật. Nhưng cậu lại phi thường thích Trần Thuật, cậu buông tay không được, đừng nói hai người bọn họ câu kết làm bầy, dính dính hồ hồ như vậy đã một đoạn thời gian, cho dù là ngày hẹn đầu tiên kia có phát hiện đụng tứ thế cơ thể, cậu khẳng định cũng sẽ không buông tha!

“Chẳng phải chỉ là dâng tiểu cục đại lên thôi sao, gia cho!” Quý Cạnh Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ. Thiết lập giới hạn của cậu lui đến tận cùng, nghĩ thế nhưng phải tiến hành như thế nào! Hai ta về sau mỗi

người một lần cũng được, nhưng mình lần đầu tiên nếu công không được, kia về sau đại khái cũng đừng nghĩ, từ các phương diện xem, mình cũng chỉ có thể lực là ưu thế, kia còn phải là dưới tiền đề anh ta sơ ý mới có cơ hội! Cậu cảm giác mình không có đường lui, tất yếu phải công!

Mùa xuân đến, không phải cái mùa xuân chó độc thân tìm được chủ nhân kia, mà là mùa xuân làm vạn vật sống lại, sau liên tục mấy trận mưa xuân, thực vật đều một lần nữa phủ thêm mầm xanh non giòn. Trần Thuật buổi tối lúc ở nhà ném phi tiêu, nghe tiếng mưa rơi triền miên ngoài cửa sổ, nghĩ, hôm nay Quý Cảnh Trạch sao lại im ắng như vậy cái gì cũng không gửi, Quý Cảnh Trạch liền gọi tới.

“Trần Thuật, anh có thể tới đón tôi một chút sao, tôi ở kho Lam Sơn.”

“Chỗ nào?” Trần Thuật sững sốt, “Cậu về lúc nào vậy?”

“Buổi chiều trở về, đến bổ sung hàng.” Chỗ Quý Cảnh Trạch nói là một kho hàng lớn nhất của Ngũ Khánh, cách nội thành một đoạn khá xa.

Trần Thuật đổi giày mặc áo khoác, nhưng miệng thầm oán: “Cậu đi bổ sung hàng là việc công, công ty các cậu mặc kệ cậu à, trẻ thế này còn bảo tôi đến đón!”

“Tôi nhớ anh nha.” Quý Cảnh Trạch lập tức nói: “Xe công ty đều đi, tôi vì để gặp anh một mặt lưu lại thêm một đêm, ngày mai còn muốn dậy sớm qua đó đâu.”

Cậu vừa nói như vậy, trong lòng Trần Thuật nóng hầm hập! Khóe miệng nhin không được vênh lên: “Cậu mang dù sao? Đừng để mắc mưa, tôi một lát liền đến.”

Trên đường Trần Thuật nhận một cuộc điện thoại của Tổng Lê Văn, xin chỉ thị một vấn đề trong đơn đặt hàng của một hộ khách lớn trong ngày hội mua sắm, Trần Thuật rất cao hứng: “Đơn này không nhỏ nha, Văn nhà ta lợi hại!”

Tổng Lê Văn cười: “Trương Đào kia của Ngũ Khánh rất non, hộ khách vốn thiên hướng bọn họ còn để chúng ta hót tay trên.”

Nghe cô nhắc đến Ngũ Khánh, Trần Thuật thuận miệng hỏi: “Trương Đào là ai?”

Tổng Lê Văn nói: “Một tiêu thụ viên của Ngũ Khánh, người mới, bao cở.”

Trần Thuật cho cô quyền lợi quyết định cao hơn, sau khi cúp điện thoại lại mất hứng. làm quản lý tiêu thụ của Khang Đạt, y đương nhiên không hi vọng tiêu thụ của Ngũ Khánh lợi hại, thế nhưng một bao cở đi ngày hội mua sắm, bạn trai thông minh có khả năng của y lại bị phải xuống nông thôn! Thời tiết xấu như thế còn phải đi tới đi lui bổ sung hàng, vất vả ghê gớm! Tiêu thụ khắp thế giới đều là dựa vào công trạng ăn cơm, công trạng Quý Cảnh Trạch e ngược lại không bằng bao cở kia! Trịnh Quốc Cường có lẽ đang chen ép Quý Cảnh Trạch, Trần Thuật có thể nào không đốt lửa trong lòng.

Mang theo cảm xúc như vậy, trong nháy mắt nhìn thấy người kia, trừ lòng tràn đầy hoan hỉ, còn có lòng tràn đầy yêu thương. Quý Cảnh Trạch lên xe y, trên người mang theo hơi mưa xuân, tóc mái trên trán bị mưa xối ướt một ít, mấy giọt mưa bị cậu không để ý vuốt sơ, trong động tác đều mang theo vẻ đẹp thuần nam tính. Cậu lên xe liền cười, nghiêng thân một tay kéo Trần Thuật một chút, ghé vào lỗ tai y nhanh chóng hôn một cái: “Nhớ anh!”

Trần Thuật cơ hồ là lập tức có phản ứng sinh lý, trong miệng trêu đùa: “Đi chỗ nào, cùng anh đây về nhà đi.”

“Được đây,” Quý Cảnh Trạch lấy lười làm tiền, “Nhưng tôi phải về nhà lấy vài thứ trước, ngày mai muốn dùng.” Đừng đùa, hôm nay tiểu gia muốn ghi bàn! Tác chiến sân nhà cũng không tất sẽ có ưu thế, lại đánh sân khách, chắc chắn sẽ bị lão hồ ly này ăn sạch sẽ!

Trần Thuật lái xe đưa cậu về nhà, một đường thông suốt rất nhanh liền tới dưới lầu nhà Quý Cảnh Trạch, Quý Cảnh Trạch chơi xấu trên xe không xuống, đòi y cùng cậu lên lầu, Trần Thuật ngược lại không để ý là sân nhà hay sân khách, y tự tin dù là ở nơi nào, y đều có thể đánh ra khí thế đánh ra trình độ, y lo lắng là ba mẹ y.

“Tôi dừng xe nơi này rất dễ dàng bị phát hiện, cách nhà ba mẹ tôi quá gần.”

Quý Cảnh Trạch nghĩ nghĩ: “Vậy anh xuống gara dừng ở chỗ đỗ xe của tôi đi, tôi đem xe lái đi lên. Lại nói đã trễ thế này lại đổ mưa, ai sẽ đi ra ngẫu nhiên gặp xe anh chứ?”

Trần Thuật cười: “Dù sao hôm nay anh là đi không được?”

Ánh mắt Quý Cảnh Trạch ở trong bóng đêm lờ lờ tỏa sáng: “Anh thật muốn đi sao?”

12. Chương 12

Trần Thuật vào căn hộ một phòng khách một phòng ngủ ở tầng 14 của Quý Cảnh Trạch, từ trang hoàng đến xem, cũng giống như xe Quý Cảnh Trạch lái vậy, lộ ra cậu đến từ một gia đình khá giả giàu có. Trần Thuật cảm thấy rất hứng thú với phòng ngủ của Quý Cảnh Trạch, nhìn giá trưng bày bên giường bày một loạt vợt bóng bàn, là những loại gì y không hiểu lắm, nhưng ký tên phía trên đều là cầu thủ quốc gia.

“Cậu thích chơi bóng bàn?” Trần Thuật hỏi.

“Ừ.” Quý Cảnh Trạch không vào phòng ngủ, không biết ở bên ngoài làm cái gì.

“Bây giờ còn chơi sao?”

“Chơi chứ.” Quý Cảnh Trạch vừa nói vừa đi vào, “Tôi hồi còn đi học thành tích tốt nhất của tôi là thứ ba toàn trường!” Cậu từ phía sau ôm lấy Trần Thuật, “Anh thích loại vận động nào?”

“Tôi ấy à,” Trần Thuật cười, “Tôi chỉ thích tiền.”

“Không có khả năng, anh gạt tôi...” Quý Cảnh Trạch ghé vào lỗ tai y hôn hôn: “Loại vận động hai người này anh không thích sao? Anh khẳng định thích...”

Trần Thuật chuyển một bàn tay để lại sau gáy cậu, đoạt lại quyền chủ động hôn môi, rất có khí thế hung hăng hôn lên môi cậu một cái: “Thích, thế nhưng...”

“Tôi biết!” Quý Cảnh Trạch cướp lời: “Hai ta đổi lượt còn không được sao?”

“Được,” Trần Thuật nghe cậu nói như vậy, xem như rút cuộc đạt thành nhận thức chung, hài lòng xoa bóp cằm cậu: “Vậy hôm nay cậu liền ngoan ngoan nghe lời đi!”

“Tôi rất ngoan! Đặc biệt nghe lời!” Quý Cảnh Trạch hôn hờ, cậu vừa rồi chính là đang đi lấy bao cùng thuốc bôi trơn, hiện tại nhanh chóng ném hết lên trên giường.

Trần Thuật vừa thấy liền vui vẻ, khen ngợi: “Chuẩn bị làm đầy đủ thật!”

Quý Cảnh Trạch hai ba phát liền đẩy y ngã xuống giường, vừa cởi quần y, vừa nói: “Tất yếu, không thể để anh bị tội.”

“Địch, cậu nói cái gì!” Trần Thuật nghe ra lời này ý tứ không đúng, đẩy kẻ đang hôn loạn trên mặt y ra, “Tôi bị tội gì? Vừa rồi hai ta nói như thế nào?”

“Một người một lần, tôi nghe lời anh!” Quý Cảnh Trạch cười hì hì hôn y tiếp, hạ thân hoàn toàn cứng rắn, đỉnh ở giữa hai chân Trần Thuật, lại nắm tay y đến sờ chính mình.

“Một người một lần, tôi trước!” Trần Thuật trừng cậu: “Cậu có biết cái gì gọi là kính già không?”

“Anh cũng không già mà, đừng cậy già lên mặt!” Quý Cảnh Trạch thò tay che mắt y, “Ai nha anh trừng đến tôi sắp mềm đi rồi, vốn đã bị chó nhà anh cắn, anh từng đáp ứng để tôi thử xem có vấn đề hay không!” Cậu làm nũng kéo tay Trần Thuật muốn y sờ của mình.

“Quý Cảnh Trạch cậu còn có thể chơi xấu hơn được nữa không?”

Quý Cảnh Trạch trong lòng thầm nói chỉ cần hôm nay có thể đem gạo nấu thành cơm, đừng nói chơi xấu, cho dù là xấu thành cóc tôi cũng không do dự! Cậu không biết Tổng Lệ Văn ở ngoài ngàn dặm trợ công

cho mình, nhưng chiến thuật yếu thế lấy lòng của cậu lại cùng với việc Tổng Lệ Văn giúp cậu bác đồng tình không mưu mà hợp. Cậu trở về cũng không phải là đánh trận không chuẩn bị, mà là đã dự mưu lên kế hoạch vài ngày! Tựa như nhóm cầu thủ quốc gia thần tượng của cậu vậy, đem đối thủ cùng tỉ lệ thắng đều nghiên cứu một lần! Quý Cảnh Trạch quá khừ dù là công việc hay là đấu võ mồm, khi đối chiến với Trần Thuật, luôn chưa từng chiếm thượng phong, một lần đánh ngang tay duy nhất chính là tại khách sạn thị trấn kia, Quý Cảnh Trạch tổng kết kinh nghiệm, phát hiện nguyên nhân duy nhất có thể đánh ngang chỉ có một, lúc ấy cậu làm nũng! Trần Thuật ăn mềm không ăn cứng! Cho nên chỉ đạo tư tưởng liền chỉ có một: Miệng phải mềm, chim phải cứng!

“Tôi sớm muộn gì cũng là của anh,” Quý Cảnh Trạch trước tiên cho táo ngọt, sau đó tố khổ, “Nhưng bốn giờ sáng ngày mai tôi phải trở về, xe cũng không thể lái, ngồi xe bus tới đó rồi còn phải qua một ngọn núi tới một thôn, xe cũng không thông, phải đi đường thật xa...” Cậu đáng thương hề hề ngóng trông nhìn Trần Thuật: “Nếu không phải thật sự rất nhớ anh, vừa rồi tôi đã đi cùng bọn họ!” Cậu thăm dò hôn hôn lên môi Trần Thuật: “Thật không thể nhường tôi một lần sao? Xin anh!”

Này mẹ nó! Chắc chắn là khổ nhục kè! Trần Thuật tâm như gương sáng, há miệng lại nghe chính mình nói: “Cậu biết sao?” Đệt, thật sự là câu cho không điểm, này mẹ nó còn có không biết sao!!!

Miệng Quý Cảnh Trạch đều phải kéo đến mang tai, cúi đầu cắn cắn xương quai xanh y hôn lên: “Biết! Chắc chắn biết! Nhất định làm anh thích!”

Đối với người lần đầu tiên làm 0 mà nói, khúc dạo đầu không đủ liền ý nghĩa khẳng định phải bị tội, nhưng khúc dạo đầu làm đủ, kia liền phải khắc phục một chút cảm giác xấu hổ. Trần Thuật không phải là người đặc biệt muốn mặt, nhưng quá trình làm trơn khuếch trương vẫn khó tránh khỏi xấu hổ. Bởi vì Quý Cảnh Trạch lại càng không cần mặt! Vừa khuếch trương vừa phát trực tiếp: “Anh khít quá đi, thả lỏng chút được không? Địch cắn đến đầu ngón tay tôi đều đau, này nếu là đi vào còn không phải kẹp chết tôi sao!”

“Tôi đệt cả nhà cậu!” Trần Thuật thật sự không nhịn được: “Có muốn làm nữa không? Muốn làm liền ngậm miệng!”

Quý Cảnh Trạch cột nải dán lại dây hôn y: “Anh hôn hôn tôi, miệng liền ngậm lại!” Nói, thò đầu lưỡi lại dây hôn y, động tác ngón tay không dừng, tiếp tục nhẹ nhàng khuếch trương, Trần Thuật ôm vai cậu, chờ cảm xúc đến sau đó thử thả lỏng chính mình, dần dần tìm được một chút cảm giác, liền nghe Quý Cảnh Trạch lại nói: “Miệng của tôi ngậm lại, của anh lại mở ra!” Nói, ngón tay cố ý ở bên trong khuấy một vòng lớn.

Trần Thuật vốn định mắng cậu ta lưu manh, nhưng ngón tay cậu không biết chạm đến chỗ nào, khiến y vừa mở miệng liền lậu ra một tiếng rên rỉ, Quý Cảnh Trạch lập tức bắt được loại phản ứng này của y, động tác càng thêm nghiêm trọng: “Thích? Thoải mái sao?”

Trần Thuật không trả lời vấn đề của cậu, nhưng khóe mắt chậm rãi đỏ lên, hô hấp cũng ngày càng gấp gáp, không lại khắc chế rên rỉ, tiếng hừ khàn khàn động tình trong đêm mưa mùa xuân hết sức thôi tình... Y thở hổn hển hai tiếng, không tìm được thò tay đi sờ công cụ gây án của Quý Cảnh Trạch, cái này lần trước y mò qua, cũng coi như quen thuộc, có chút cảm tình, Trần Thuật tuốt cho cậu vài lượt, thấp giọng nói: “Được rồi, đến đi.”

Quý Cảnh Trạch chỉ đợi câu này, kích động đến định cứ thế trực tiếp đi vào, bị Trần Thuật véo cho một cái, “Mang bao!”

Quý Cảnh Trạch mang xong bao, ấn eo Trần Thuật, đồ thứ kia của mình chậm rãi đi vào từ phía sau, từ kinh nghiệm tình dục của cậu, tư thế này là lựa chọn tốt nhất cho lần đầu tiên, vừa không quá miễn cưỡng cũng sẽ không quá bị tội.

Nhưng cậu vừa tiến vào, trong lòng Trần Thuật chỉ có một ý niệm: Quả nhiên người nào chim nấy, thật sự không nhỏ chút nào, cho nên không có cách nào mặc kệ. Y cắn răng nói: “Chậm một chút chậm một chút!”

Quý Cảnh Trạch cũng cắn răng: “Chậm không được, tôi muốn động!”

Trần Thuật hù dọa: “Cậu lần này làm không tốt, đừng hi vọng lần sau!”

Quý Cảnh Trạch cười: “Lần tới không phải tới anh sao?”

Trần Thuật lại hù dọa: “Cậu nếu làm tôi đau, lần tới tôi giết chết cậu!”

“Anh làm thế nào cũng được...” Quý Cảnh Trạch dựa đầu lại đây hôn hôn y: “Nhưng tôi không nỡ anh đau...” Tên khốn kiếp này nói thật dễ nghe, bất tri bất giác cả cây đã nhét vào, tình thoai cũng nói, phía dưới đã sớm một ra một vào động lên.

Trần Thuật chỉ cảm thấy mặt sau nóng cháy, cảm giác bồng rất lại căng trướng, lại không thể trốn tránh, trong miệng phát ra tiếng kêu nửa là thống khổ nửa là mê loạn, “Ừm a ha” không thành câu, lại làm cho Quý Cảnh Trạch tâm động thân lắc, động tác càng lúc càng nhanh.

Nếu nói hoàn toàn không có khoái cảm, kia cũng không phải... Quý Cảnh Trạch vẫn là rất muốn biểu hiện tốt, không chỉ lo chính mình, tuy rằng động tác càng lúc càng không chịu khống chế, Trần Thuật kêu chậm thế nào cậu ta cũng không chịu chậm xuống, nhưng tay vẫn luôn hầu hạ cái kia của Trần Thuật, kỹ thuật tay dù tốt cũng không tốt đến kinh thiên động địa, dù kém sớm muộn cũng có thể làm cho người ta bắn ra, vẫn là muốn xem là ai làm. Bàn tay dày rộng kia của Quý Cảnh Trạch, lên lên xuống xuống vuốt chim Trần Thuật, ngón cái mềm nhẹ ma sát vùng da non bên lỗ nhỏ, lúc khoái cảm xông lên đỉnh đầu, Trần Thuật cũng quên căn gác chọc loạn phía sau kia.

Nhưng mà sau khi khẽ gọi bắn ra, Quý Cảnh Trạch bên này thế nhưng chưa xong chuyện, xem Trần Thuật thở hổn hển, làn da cả người phồng hồng, ánh mắt nửa khép, toàn thân vô lực hoàn toàn dựa vào trong lòng cậu, không còn cái kiêu cơ bất羁 đều phồng lên có thể cùng cậu đánh ngang tay kia. Trần Thuật này một bụng ý nghĩ xấu, chuyên nghiệp cùng người đối nghịch, loại tư thái thuần phục thuận theo này trên trình độ thật lớn kích thích Quý Cảnh Trạch, cậu như điên rồi tiếp tục ra sức đỉnh loạn, sau cao trào Trần Thuật dứt khoát chống đỡ không trụ, may mà Quý Cảnh Trạch lúc này cũng không lâu lắm, một lát sau cũng bắn ra.

Chính là vài cú cuối cùng này, khiến Trần Thuật gặp chút tội, Quý Cảnh Trạch thống khoái vừa qua, liền đau lòng lên, vậy trước vậy sau thanh lý, Trần Thuật cũng không nhất quyết không tha, đơn giản thu thập xong hai người ôm nhau ngủ.

Trần Thuật thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ tới, buổi tối này y trong nhân sinh lần đầu làm 0 cũng chưa bị tội, vô cùng đơn giản, thuần thuần túy túy đắp chăn bông ngủ lại gặp tội lớn!

Quý Cảnh Trạch lúc chưa ngủ, ôm y nào hôn nào sờ cũng không đáng ghét, sau ngủ lại chính là một con lừa! Vừa đá vừa đánh ép buộc, ngủ được thật sự là không coi ai ra gì! Bụng bị đầu gối cậu đỉnh một cái, Trần Thuật đau đến hồi lâu cũng không ngủ tiếp được, vì bảo vệ chính mình, y trở người, dùng sau lưng đối diện với Quý Cảnh Trạch, vừa mới ngủ lại không bao lâu, lại bị một cước đá vào xương cụt! Y tức giận ngồi dậy muốn đánh Quý Cảnh Trạch một trận! Nhưng mà nhìn Quý Cảnh Trạch say không hề phòng bị, lại thật sự không xuống tay được...

Không thể trêu vào tránh cũng được đi, y đem gối ném tới cuối giường, một lần nữa nằm xuống, xả chần, cách Quý Cảnh Trạch thật xa. Lần này rốt cuộc tốt hơn chút, dần dần lại ngủ, không biết qua bao lâu, có thứ gì mập mập mềm mềm đưa tới bên miệng y, nửa mộng nửa tỉnh Trần Thuật còn chìm trong sự dịu dàng của sinh mệnh đại hài hòa, nhẹ nhàng hôn một cái, hôn đến cứng cứng từng mảnh từng mảnh, mở mắt tức giận đến gần chết, là chân Quý Cảnh Trạch!

Y thật sự ngủ không được nữa, mò lên đầu giường tìm di động, nhìn thoáng qua đã sắp bốn giờ, lại thò tay xuống đất sờ quần tìm thuốc lá.

Sột sột soạt soạt, Quý Cảnh Trạch cũng tỉnh, mơ màng mở to mắt, đại khái còn chưa tỉnh hẳn, miệng hàm hồ hỏi: “Sao anh lại tỉnh rồi?”

Trần Thuật hừ một tiếng, vừa đốt thuốc vừa nói: “Tôi căn bản chưa ngủ.”

Quý Cảnh Trạch hơi thanh tỉnh hơn chút: “Kia sao lại không ngủ?”

“Tôi cũng phải ngủ được mới được chứ, chân cậu đều đạp lên mặt tôi!” Trần Thuật tung chân đá cậu một cú: “Đi, lấy cho tôi cái gạt tàn.”

“Nói gì vậy...” Quý Cảnh Trạch hơi xấu hổ, “Tôi ngủ, là có chút không thành thật...” Nói, đứng dậy tìm gạt tàn.

“Có chút không thành thật? Ngài cũng đừng khiêm tốn!” Trần Thuật đều bị cậu chọc tức, “Cậu cũng sắp ngủ thành cái đồng hồ cậu biết không, đem toàn bộ giường dạo qua một vòng! Không đúng, đồng hồ tối thiểu còn có quy luật thuận chiều kim, cậu thì chuyển loạn, lăn qua lộn lại, không có lúc nào yên tĩnh!”

Quý Cảnh Trạch bị y nói chọc cười, ôm quần lên người y: “Xin lỗi...” Cậu hôn lên bên tai Trần Thuật, cười hì hì hỏi: “Phía dưới đau không? Đoạn sau có phải làm hơi quá?”

“Hừ, chỉ bằng quả dưa bao tử nhà cậu.” Trần Thuật cười nhạo một tiếng: “Đừng tự thiếp vàng lên mặt mình, tôi không sao!”

“Vậy là tốt rồi.” Quý Cảnh Trạch cười, “Tôi không ngủ nữa, đỡ phải quấy rầy anh, anh ngủ tiếp một lát đi.”

“Ngủ cái gì nữa.” Trần Thuật nhìn sắc trời đã dần sáng lên: “Đợi thêm lát nữa liền đứng lên đi, cậu không phải phải đi sớm sao, tôi đưa cậu đến nhà ga.”

“Kia cũng...” Quý Cảnh Trạch cười, có chút chột dạ: “Không cần sớm như vậy, bảy giờ đến là được...”

“Ông nội cậu tên khốn kiếp!” Trần Thuật vung gối đập loạn một trận: “Tôi biết ngay là cậu dùng khổ nhục kế!”

13. Chương 13

Trần Thuật cùng Quý Cảnh Trạch mới từ “bạn tuốt” biến thành “bạn giường”, Quý Cảnh Trạch liền lại phải trở về xuống nông thôn đưa nước, hai người bọn họ mỗi ngày gọi gọi điện thoại, gửi gửi tin nhắn, một phát của Trần Thuật vẫn chưa có cơ hội làm.

Tuy rằng làm còn chưa làm được, nhưng trong lòng Trần Thuật thế mà rất thỏa mãn. Y đã lâu không có để bụng thích ai đến thế, trước dần dần thỏa hiệp về tư thế cơ thể, bắt nguồn từ trên tâm lý y tuyệt đối tự tin. Dù là tuổi, lịch duyệt, kinh nghiệm, kỹ thuật, y đều tin tưởng mình sớm muộn gì sẽ khiến Quý Cảnh Trạch chịu phục. Kinh lịch cảm tình đã qua nói cho y biết, chỉ có bình đẳng, mới có thể lâu dài. Y cùng Quý Cảnh Trạch tuy rằng đều không là 0 trời sinh, nhưng bọn họ vì đối phương, đều có thể thỏa hiệp.

Kể dẫn trước Quý Cảnh Trạch, thì là chân chính cảm thấy mỹ mãn. Cậu trước kia từng có một ít đơn phương yêu đương, thâm mến, tình đầu ý hợp thông đồng với nhau như thế này, vẫn là lần đầu tiên. Trần Thuật không phải hình mẫu lý tưởng vốn có trong lòng cậu, nhưng ở chung với nhau, so với những gì cậu từng ảo tưởng càng chân thật đáng yêu. Lão Trần này một bụng ý nghĩ xấu, không có việc gì cũng hay cùng cậu tranh cãi, nhưng trực tiếp, không vờ vịt, không trồng cây vào y nói lời ngon tiếng ngọt được, nhưng chiều chuộng, nhường nhịn, mấy thứ này cậu đều cảm nhận được.

Mất thấy ngày hội của Tống Lệ Văn đều kết thúc, đợt đưa nước về nông thôn này của Quý Cảnh Trạch còn chưa xong, trong lòng Trần Thuật có chút nồn nóng. Cũng không phải vì đòi nợ, Quý Cảnh Trạch nợ y chạy không được, y là có chút lo lắng cho thành tích của tên nhóc con khốn kiếp kia.

Lúc hai người bọn họ gọi điện thoại, Trần Thuật bóng gió hỏi: “Quan hệ của cậu với lão Trịnh thế nào?”

“Còn được.” Quý Cảnh Trạch không hiểu ý y lắm: “Sao vậy, lại muốn đào tôi đi?”

Trần Thuật trước kia không có việc gì liền lấy chuyện đi ăn máng khác đùa cậu chơi, nhưng khi đó hai người bọn họ còn chưa cùng nhau, từ khi có tâm bắt đầu thông đồng cậu, lại không đề cập đến chuyện này, bởi vì Trần Thuật bản khoản hai người ở tại một đơn vị rất không an toàn.

“Người đồng nghiệp kia của cậu, họ Trương,” Trần Thuật xả đề tài: “Hắn cùng cậu nhậm chức cùng đợt đi, lão Trịnh rất coi trọng hắn? Nghe nói hắn đi ngày hội mua sắm.”

“Sao anh cái gì cũng biết vậy?” Quý Cảnh Trạch sững sốt, “Chuyện tôi xuống nông thôn anh cũng biết tức thì.”

“Ha ha.” Trần Thuật chưa nói y là thông qua Tổng Lệ Văn khác thường mà đoán được, cười lạnh nói: “Tôi nếu là ngốc như lão Trịnh vậy, lúc trước cậu có thể coi trọng tôi sao?”

Thật đúng là, cứ việc lúc ấy không biết tính hướng của đối phương, nhưng hai người bọn họ ban sơ có hảo cảm với nhau, đều là vì cảm giác đối phương là người thông minh.

“Đúng vậy.” Quý Cảnh Trạch tỏ vẻ tán đồng, “Anh nếu không phải là ý xấu nhiều, tôi còn thật không để vào mắt.”

“Được rồi, đừng vô nghĩa, tôi hỏi cậu, cậu thử việc tới khi nào?”

“Còn thiếu hai tháng, làm sao?” Quý Cảnh Trạch sững sốt.

“Cậu cảm giác thế nào?”

“Cảm giác cái gì, anh đến cùng muốn nói cái gì?”

Tôi muốn hỏi cậu có thể bảo vệ tốt chính mình hay không! Nhưng mà lời này Trần Thuật không có cách nào hỏi trực tiếp, y thoáng trầm mặc, còn chưa nghĩ ra nên mở miệng thế nào, Quý Cảnh Trạch liền hỏi lại: “Anh có phải là lo lắng cho tôi?”

“Tôi có gì phải lo lắng.” Thực ra Trần Thuật lo lắng nhiều! Nào lo lắng thành tích cậu, nào lo lắng cậu bị ngáng chân, lại lo lắng biểu đạt ra lo lắng sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của cậu.

“Được rồi đừng giả vờ, sợ tôi không qua được thử việc, bắt anh nuôi tôi đi?” Quý Cảnh Trạch cười hì hì nói: “Yên tâm đi, Trần Mĩ Lệ nhà chúng ta phụ trách xinh đẹp như hoa là được!”

Trần Thuật vừa nghe cũng vui vẻ: “Cậu còn có thể ghê tởm hơn được chút nữa không? Tôi là Trần Mĩ Lệ, vậy cậu là cái gì?”

“Tôi là Quý Hiền Huệ chứ.”

“Cút đi, cậu quả nhiên còn có thể ghê tởm hơn!” Trần Thuật nghĩ hai người bọn họ vừa mới bắt đầu, hẳn là cho lẫn nhau một ít không gian, y vẫn là không nên buồn lo vô cớ.

Quý Cảnh Trạch liền qua điện thoại nói cho y: “Tôi nói với anh một chuyện, anh đừng bị kích thích.”

“Làm sao?”

Quý Cảnh Trạch bình thản nói: “Tài xế lái xe xuống nông thôn cho bọn tôi, anh rẽ hẳn làm ở cục giáo dục, tôi thông qua hẩn ký được đến mấy trường trung tiểu học vùng Giang Loan* này, coi như tiện tay đi.”

(*loan: chỗ ngoặt trên sông, khuỷu sông)

“Địch!” Trần Thuật cả kinh, Giang Loan là lưu vực nước ô nhiễm nghiêm trọng nhất ở thành phố bọn họ, lần này lộ tuyến đưa nước xuống nông thôn cũng là dọc theo Giang Loan, nhưng ý nghĩa hoạt động chính là đối với người mua lẻ phổ thông, mà không phải khách hàng xí nghiệp, xem ra Quý Cảnh Trạch thật không là đèn càn đầu, tiện thể cũng không ít trò! Trần Thuật âm thầm nhẹ nhàng thở ra thay cậu, cười nói: “Tên nhóc cậu khá lắm!”

Quý Cảnh Trạch cười hỏi: “Tôi lợi hại không, có phải càng muốn đào tôi đi không?”

“Thật lợi hại!” Trần Thuật khen cậu: “Tôi là càng muốn làm cậu!” Y sớm biết tên khốn kiếp này ngay cả y cũng đều có thể ép buộc chết đi sống lại, để chỗ nào cũng không cần lo lắng, “Lúc nào trở về, nhanh chóng trả nợ cho tôi!”

Ngày Quý Cảnh Trạch từ nông thôn trở về hôm đó, Trần Thuật gửi tin nhắn cho cậu, chỉ có bốn con số: 4853. Quý Cảnh Trạch nhìn di động cười ngây ngô hồi lâu, tự mình đi nhà Trần Thuật, nhập vào ô mật mã bốn con số này, cửa đình một tiếng mở ra.

Trần Thuật về nhà nhìn thấy Quý Cảnh Trạch tại phòng bếp nấu cơm, thập phần không coi mình là người ngoài, y cười ném chìa khóa: “Quý Hiền Huệ quả nhiên rất đảm đang nha!”

Quý Cảnh Trạch vừa múc canh ra bát vừa nói: “Anh xem tôi đối với anh tốt bao nhiêu! Trở về liền nấu cơm cho anh, anh đâu, còn không đi đón tôi!”

Trần Thuật thầm nghĩ tôi điên rồi mới đi đón cậu, bị người khác nhìn thấy làm thế nào, trong miệng trêu đùa: “Làm cơm cái gì chứ, tôi cũng không muốn ăn cơm, cậu trở về hẳn là nên tắm rửa trước, tôi muốn làm gì cậu không biết sao?”

“Một mình tắm có gì thú vị!” Quý Cảnh Trạch cười: “Một lát nữa hai ta tắm uyên ương!”

Hai người bọn họ ngồi đối diện ăn cơm, Quý Cảnh Trạch sau khi đến đã tham quan nhà y một lần, so với căn hộ của cậu nhiều hơn một gian phòng, xem trang hoàng là đã ở bốn, năm năm, Quý Cảnh Trạch cảm thấy hứng thú hỏi y: “Anh từng làm ở UTP?”

Cậu nói là một công ti lớn top 500, tổng bộ ở Dương thành.

Trần Thuật theo bản năng quay đầu nhìn một tấm ảnh chụp ở phòng khách, là y ở tổng bộ UTP, “Ừm, hồi mới tốt nghiệp.”

“Thật lợi hại.” Quý Cảnh Trạch chắc chắn tán thưởng: “Khó trách anh còn trẻ như vậy đã làm đến quản lý tiêu thụ của Khang Đạt, UTP không tốt sao? Sao lại trở lại?”

Trần Thuật nuốt xuống cơm trong miệng, nói: “Thân thể ba tôi không tốt lắm, có một năm bệnh tim rất nguy hiểm, phải cấp cứu. Ông ấy với mẹ tôi vẫn luôn hi vọng tôi đừng rời nhà quá xa, tôi...” Y dừng một chút, “Tôi cũng không hi vọng lưu lại tiếc nuối gì.”

“Vậy sao anh không lưu lại trong nhà, ở xa như vậy.” Quý Cảnh Trạch khó hiểu, cậu ở cùng một tiểu khu với cha mẹ Trần Thuật, đến nơi đây phải đi qua hơn nửa thành phố!

Trần Thuật nhướn mày hỏi cậu: “Cậu cảm giác người như chúng ta vậy, loại tình huống này, thích hợp ở cùng cha mẹ sao?”

Quý Cảnh Trạch cười: “Đúng vậy! Ở cùng nhau không có cách nào làm chuyện không thích hợp cha mẹ biết!”

“Hừ hừ.” Trần Thuật nhìn cậu: “Biết rõ nhỉ, nếu như vậy, hai ta nói chuyện, đem quy củ đều định ra đi.”

“Gì, quy củ gì?” Quý Cảnh Trạch mộng.

Trần Thuật chỉ chỉ bát: “Tỉ như, nấu cơm không rửa bát.”

“Được.” Quý Cảnh Trạch minh bạch, lập tức tỏ vẻ tán đồng với điều đầu tiên này, sau đó bỏ thêm một điều, “Giặt quần áo không lau nhà!”

“Có thể.” Trần Thuật lại nói: “Sân khách không làm 1.”

“Ai nha này không cần quá tuyệt đối nha!” Quý Cảnh Trạch chơi xấu, “Ví như hôm nay anh mệt mỏi...”

Trần Thuật nhớ tới lúc Quý Cảnh Trạch đánh cuộc thua, còn nói “Anh xem tôi giống người chơi xấu sao?” Y thật muốn xuyên việt trở về trả lời một câu: “Cậu chơi xấu không có giới hạn luôn ấy chứ!”

Trần Thuật cười gian: “Tôi không mệt chút nào, cậu đau lòng chính mình là đủ! Ăn xong sao? Ăn xong tôi thu thập, cậu đi tắm rửa chuẩn bị thị tắm đi!”

Quý Cảnh Trạch chưa tắm rửa xong, Trần Thuật đã đẩy cửa vào buồng vệ sinh, nhanh chóng cởi sạch chính mình cũng đứng dưới vòi hoa sen, Quý Cảnh Trạch trong lòng biết tránh không khỏi, ngoài miệng còn muốn giãy dụa lần cuối: “Thế nào cũng phải một người một lần sao, lần trước anh không hài lòng? Không thoải mái sao? Lần này vẫn là để cho tôi tới đi, tôi sẽ biểu hiện tốt!”

Trần Thuật yêu thích vuốt ve một thân cơ bắp săn chắc hữu lực dưới làn da màu lúa mạch của cậu, đem một người diện mạo đàn ông, tính cách sang sảng như cậu đặt ở dưới thân, cái loại cảm giác chinh phục này thật sự là không cần nói cũng biết!

Y cắn lỗ tai Quý Cảnh Trạch khẽ cười nói: “Nhóc con vắt mũi chưa sạch như cậu biết cái gì, liền mấy cú kia của cậu...”

“Mấy cú kia của tôi? Tôi hơn hai ngàn cú có được không!”

“Được rồi, đừng chém!”

Quý Cảnh Trạch không phục: “Dù sao anh có thích không?”

“Thích cùng thích cũng không giống nhau đồ ngốc,” Trần Thuật liếm môi cậu một chút, thò tay véo đầu vú cậu, “Mưa rền gió dữ chỉ là thích giai đoạn sơ cấp, nhuận vật tể vô thanh* cậu có hiểu không?”

(*Tươi mát muôn vật mà không nghe tiếng, trích từ bài thơ Xuân dạ hỉ vũ của Đỗ Phủ)

“Nhuận vật tể vô thanh?” Quý Cảnh Trạch cúi đầu nhìn y một cái, cười nói, “Kia khẳng định là anh rất ”tể“, người ta không liền ”vô thanh” sao!”

(*tể: mạnh, mỏng manh, nhỏ =))

Trần Thuật cả giận: “Ông nội cậu, ai nhỏ?”

“Anh chứ ai!” Quý Cảnh Trạch cố gắng tranh thủ: “Hai ta hiện tại liền so, anh xem anh có phải là nhỏ hơn tôi không!”

“Được, tôi nhỏ!” Trần Thuật không giận ngược lại cười, không so kích thước, đẩy bả vai cậu bảo cậu xoay qua, “Hôm nay để cậu cảm thụ một chút nhỏ của anh đây, là làm thế nào cho cậu lên tiếng!”

Lúc ngón tay đầu tiên của Trần Thuật đi vào, thậm chí không cần dùng thuốc bôi trơn, chỉ là nường nước ẩm vôi sen làm ướt liền dễ dàng thò vào dò xét, cũng không xâm nhập sâu, chỉ lấp lại ma sát ẩn xoa ở chỗ cạn. Quý Cảnh Trạch hoàn toàn không có cảm giác đau, không hề có phòng bị thả lỏng chính mình. Cậu trước kia vẫn cho rằng đàn ông tên nào cũng thích được tuốt, muốn cho đối phương sướng, không có phương pháp gì tốt hơn trực tiếp kích thích thẳng em. Nhưng mà so với lão Trần mới biết, cậu còn non. Trần Thuật không có trực tiếp tuốt cho cậu, tay trái vẫn ở bắp đùi, mông cậu trước trước sau sau vuốt ve hoạt động, ngẫu nhiên dờ tới hội âm*, chạm một cái như có như không, khiến cậu khát cầu ngứa ngáy khó nhịn, nhưng chính là không chạm thẳng em nhà cậu! Thủ pháp ngón tay bỏ thêm thuốc bôi trơn khuếch trương cũng hoàn toàn không giống cậu, vừa có kiên nhẫn cũng có kỹ xảo, khiến trong lòng cậu không nhịn được suy nghĩ: Này mẹ nó là tại trên bao nhiêu người luyện ra! Nhưng mà tất cả ý tưởng đều không thể chuyên chú, thần kinh toàn thân đều bị đốt cháy trong dục hỏa từ hai bàn tay Trần Thuật gợi ra, đến sau này Trần Thuật còn chưa thể nào, cậu đã sốt ruột: “Nhanh lên đi, anh tiến vào!”

(*hội âm: Hội âm nằm ở giữa tiền âm và hậu âm, đàn ông thì lấy điểm giữa đường nối và, đàn bà lấy điểm giữa đường nối giữa bờ sau và)

Trần Thuật cười một tiếng, mang bao chậm rãi cắm vào, không nhanh không chậm, yên lặng sờ soạng vị trí có thể khiến cậu “lên tiếng”, sau đó không lâu liền nắm giữ toàn bộ địa hình, mỗi một phát đều tới thẳng yếu hại. Quý Cảnh Trạch quỳ tại trong bồn tắm, không qua bao lâu tay liền không chống đỡ nổi, cả người vô lực ghé vào thành bồn tắm, tiếng rầm rì rên rỉ ban sơ cũng càng lúc càng thấp, biến thành nức nức nức nức.

“Làm sao?” Trần Thuật hoảng sợ, y lúc này vừa mới bắt đầu, sao lại khóc, còn khóc ra tiếng? Này khẳng định không phải “nước mắt sinh lý” trong truyền thuyết đi? Y nhanh chóng dừng lại ôm lấy Quý Cảnh Trạch, xoay đầu cậu lại đây, dỗ cậu: “Đừng khóc đừng khóc, đau? Bảo bố nhi có phải đau hay không? Tôi không động, tôi đi ra...”

“Không cho ra!” Quý Cảnh Trạch gào một tiếng, “Anh nhanh động đi chứ, này cũng... quá mẹ nó dễ chịu...”

“...” Trần Thuật dứt khoát cạn lời, vừa tức vừa buồn cười, vừa động vừa hỏi: “Cậu đây là dễ chịu khóc?”

“Ừm... a, a... Đây là chỗ nào... Anh đỉnh chỗ nào của tôi vậy? Đỉnh đến không chịu nổi... Anh đừng đụng... Anh nhanh lên nha!” Quý Cảnh Trạch lung tung gọi bậy, dễ chịu đến không phân rõ mình là muốn “đùng” vẫn là muốn “mau”.

“Đệt!” Trần Thuật chụp cái mông tròn của cậu một phát: “Cậu vừa khóc một cái kém chút dọa tôi mềm cả ra.”

“Ừm... Mềm... còn có tôi đâu...”

“Đừng có nằm mơ, hôm nay không đến lượt cậu!”

Ở phòng tắm thích xong, hai người bọn họ đều còn chưa thỏa mãn, về trên giường lại tới một hồi. Xong việc sau Quý Cảnh Trạch mệt mỏi thực mau liền ngủ, Trần Thuật phụ trách thiện hậu, chờ đến lúc y trở về phòng, nhìn thấy Quý Cảnh Trạch đã lại không coi ai ra gì ngủ thành tạo hình trước móc sau đập, trên cái giường mét tám kia đã không còn đất cho y dung thân...

Ngày đó y nằm ở trên giường phòng cho khách, ý niệm cuối cùng trước khi ngủ là: Quy củ khác trước đều không gấp, làm thế nào mới có thể lập quy củ cho cái đáng ngủ của Quý Cảnh Trạch!!!

14. Chương 14

["Tớ thực sự thích cậu, Midori à. Thích lắm."]

"Lắm là bao nhiêu?"

"Là như một chú gấu mùa xuân," tôi nói.

"Một chú gấu mùa xuân ư?" Midori lại ngẩng lên. "Thế nghĩa là sao? Một chú gấu mùa xuân."

"Cậu đang bước đi trên một cánh đồng, chỉ có một mình, vào một ngày xuân, và chú gấu con bé nhỏ đáng yêu ấy, với bộ lông mượt như nhung và cặp mắt nhỏ sáng ngời chạy tới đi cùng với cậu. Và nó nói "Xin chào tiểu thư. Có muốn lộn nhào với tôi không?" Thế là cậu với chú gấu chơi với nhau cả ngày hôm đó, quần quít trong tay nhau, lăn mình xuống triền đồi phủ đầy hoa cỏ ở đó. Hay chưa nào?"

"Ồ. Thật là hay."

"Tớ thích cậu đến như vậy đấy.](1)

(1) Trích từ Rừng Na Uy của Haruki Murakami, chú thích của tác giả.

Bản dịch của Trịnh Lữ.

Trần Thuật tuổi 19 ném cuốn sách trong tay xuống, bĩu môi: "Viết vớ vẩn! Địch, trên cánh đồng mùa xuân gặp con gấu, không nhanh chóng chạy đi, còn cùng nó lộn nhào? Tìm chết sao?"

Y không chút để ý tản bộ trên triền núi phủ đầy hoa cỏ, Quý Cảnh Trạch 26 tuổi thò tay ngăn y lại.

"Cậu làm gì!" Trần Thuật trừng cậu: "Sao cậu lại đi ra? Tôi hiện tại mới 19, tôi còn chưa có gặp được cậu!"

Hai tay Quý Cảnh Trạch khoát lên trên vai y, cười nói: "Gặp, tôi nói gặp liền gặp, chúng ta cùng nhau chơi đi."

Trong lòng Trần Thuật ấm áp, buông tay chống cự, hai người bọn họ ôm lấy nhau dọc theo triền đồi lăn xuống, trong lòng Trần Thuật mơ hồ hồ nghi, thì ra tác giả không phải viết vớ vẩn, cứ như vậy ôm lăn lộn thật là vui vẻ, như vậy cho dù chơi cả ngày cũng sẽ không chán, quá tuyệt vời, tôi chính là thích cậu như vậy!

Y nghĩ như vậy, mặt Quý Cảnh Trạch đột nhiên mọc ra lông màu nâu, thật là mượt như nhung, ánh mắt cũng sáng ngời, mặt cũng biến thành mặt gấu, thể trọng cũng biến thành thể trọng của gấu, nặng nề đè lên y, vươn đầu lưỡi ra liếm mặt y, hoặc có thể là, muốn ăn y!

"A!" Trần Thuật hô to, tỉnh lại từ trên giường phòng cho khách nhà mình. Y đã 30 tuổi, Quý Cảnh Trạch bên cạnh ngược lại quả thật là 26 tuổi. Sau khi cùng nhau bởi vì bản khoản cha mẹ phát hiện, y rất ít đi Quý Cảnh Trạch bên kia, nhưng bọn họ đều đang tại giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, sinh lý tâm lý đều có nhu cầu, bình thường lại đều bận rộn, vì thế Quý Cảnh Trạch có thời gian liền đến chỗ này của y. Tuy rằng dựa theo thống nhất giữa hai người bọn họ, trong khoảng thời gian này y cơ bản đều là kẻ phát uy chủ yếu, nhưng mà mỗi lần Quý Cảnh Trạch đến, giấc ngủ của Trần Thuật đều thành vấn đề lớn. Y vốn có chút lạ giường, đổi chỗ liền mất ngủ, hiện tại chỗ tuy rằng không đổi, nhưng tư thế ngủ như lừa đá này của Quý Cảnh Trạch thật sự là có thể tai họa chết y, ban đầu là căn bản ngủ không được, sau này quen chút, ngược

lại cũng có thể ngủ, nhưng là nằm mơ không phải lên núi đánh hổ chính là xuống biển bắt ba ba, hôm nay mơ thấy gấu, thực ra căn bản không có gấu, là Quý Cảnh Trạch nửa đêm lại đuổi tới phòng cho khách, cả nửa người đều đặt trên người y!

Trần Thuật cố sức cậu ta sang một bên, không có cách nào tức giận với người đang ngủ, ai, ngày này không cách nào sống!

Quý Cảnh Trạch rời giường không bao lâu, liền bị Trần Thuật hạ lệnh đuổi khách: “Hôm nay cậu về nhà đi, đã ở chỗ tôi này hai ngày rồi.”

“Làm gì chứ, sáng sớm liền đuổi người.” Quý Cảnh Trạch để trần còn chưa rửa mặt, vúi cửa tủ lạnh tìm ăn.

Trần Thuật đoạt sữa bò trong tay cậu, xoay người đi xuống bếp đun nóng cho cậu, quay đầu nói: “Không phải đuổi cậu, ngày mai thứ hai, cậu không đi làm sao?”

“Tôi từ chỗ này của anh đi, so với nhà tôi còn gần đâu.” Quý Cảnh Trạch nói.

Này ngược lại là thật, vị trí của Ngũ Khánh vừa lúc ở giữa nhà Trần Thuật cùng Quý Cảnh Trạch, nhưng cách Trần Thuật bên này càng gần một ít.

Trần Thuật hâm sữa bò xong kêu cậu: “Cậu đi ra ăn, đừng tai họa giường của tôi.”

Quý Cảnh Trạch nấp trong ổ chăn bất động: “Để cho tôi ăn trên giường một lần đi, xin anh, tôi cam đoan không vương một chút vụn nào!”

Trần Thuật bắt đắc dĩ thở dài, vẫn là bưng sữa bò bánh mì vào, nhú mày hỏi: “Vậy cậu đi làm mặc cái gì, dù sao cũng phải về nhà thay quần áo đi.”

Quý Cảnh Trạch liếm bơ lạc trên ngón tay, nghĩ nghĩ: “Vậy tôi buổi chiều đi.” Nói, ngẩng đầu hỏi Trần Thuật: “Anh cùng tôi cùng đi đi, vừa lúc trở về xem ba mẹ.”

Trần Thuật hiện tại có thời gian liền cùng cậu, đã hai tuần không qua nhà, y vốn là định tuần này trở về, thế nhưng y không thể cùng Quý Cảnh Trạch trở về.

“Tôi lát nữa liền trở về.”

“Vậy tôi cũng đi cùng anh đi!” Quý Cảnh Trạch lập tức đẩy nhanh tốc độ ăn.

Trần Thuật nhú mày: “Cậu không phải buổi chiều đi sao?”

Quý Cảnh Trạch cười, nhào lên ôm y: “Tôi cùng anh!”

“Đừng nháo.” Trần Thuật đẩy cậu ra, thu thập một giường rớt đầy vụn bánh mì: “Tôi nói với cậu, hai ta phải điệu thấp, thật bị ba mẹ tôi phát hiện...” Y dừng ở nơi này không nói tiếp.

Quý Cảnh Trạch nghe y nói như vậy, nhướn mày nhìn y: “Thật sự phát hiện anh liền muốn chia tay với tôi sao?”

“Đừng nói hươu nói vượn.” Trần Thuật vẫy ga giường một lần nữa trải xong, chỉ Quý Cảnh Trạch nói: “Đến đến, cậu ngồi chỗ này.”

Quý Cảnh Trạch nhìn vẻ mặt y rất nghiêm túc, ngoan ngoãn qua ngồi.

“Cảnh Trạch.” Trần Thuật thò tay cầm lấy một bàn tay cậu: “Tôi ấy à, 17 tuổi lên đại học rời nhà, đến năm nay mới qua 30, trong 13 năm này, cha mẹ tôi chưa từng can thiệp vào vấn đề tình cảm của tôi.” Y nhìn Quý Cảnh Trạch, vuốt ve tay cậu, thực thích cái loại cảm giác thỏa mãn kiên định này: “Cậu khả năng còn chưa từng có áp lực phương diện này, nhưng bạn cùng lứa tuổi của tôi trên cơ bản đều bị trong nhà giục kết hôn, giục có con, cha mẹ tôi như vậy thật sự rất không dễ dàng.”

Quý Cảnh Trạch hơi nhú mi, suy nghĩ một lát, thử thăm dò hỏi: “Anh là nói, cha mẹ anh đoán được anh là?”

“Tôi không biết.” Trần Thuật lắc đầu, “Thật không biết, nhưng bọn họ xác thật luôn chưa từng giục tôi kết hôn, thậm chí cũng chưa từng giục tôi tìm bạn gái. Nếu bọn họ đoán được, lại không nói ra, này đã là

khoan nhượng lớn nhất đối với tôi, bởi vì bọn họ đều là người phi thường truyền thống. Cho nên tôi cũng không thể đi phá hư, đi thương tổn loại khoan nhượng này của bọn họ.”

“Anh...” Quý Cảnh Trạch do dự một chút, vẫn là hỏi: “Anh có nghĩ tới hay không, thực ra có thể là bọn họ ngầm đồng ý.”

Trần Thuật nói: “Cho dù bọn họ ngầm đồng ý, kia cũng không phải phương thức sinh hoạt tôi hướng tới, tôi hi vọng một cuộc sống đơn giản, điệu thấp, bảo vệ tốt người nhà cùng người tôi yêu thích...” Y thò tay sờ sờ cằm Quý Cảnh Trạch: “Cũng chính là cha mẹ tôi cùng cậu, cậu hiểu sao?”

Quý Cảnh Trạch hơi cúi đầu, cuộc sống Trần Thuật hướng tới cùng cuộc sống cậu hướng tới, có chênh lệch nhất định, nhưng cậu có thể hiểu được ý tứ của Trần Thuật, cho nên vẫn là gật đầu.

“Ngoan.” Trần Thuật hài lòng vuốt tóc cậu: “Một lát nữa tôi đi, cậu buổi chiều lại trở về đi.”

Quý Cảnh Trạch thò tay ôm cổ y: “Anh ở nhà ba mẹ anh cơm nước xong, buổi tối đi chỗ tôi đi.”

“Chắc!” Trần Thuật trừng cậu: “Vừa mới nói xong! Phải điệu thấp!”

“Điệu thấp mà, anh lạng lẽ đến là được!”

Trần Thuật nghe cậu nói như vậy, nhin không được bật cười: “Nhà cậu tôi ở không được.”

“Sao lại ở không được, anh cũng không phải chưa từng ở, lần đầu hai ta...”

“Được rồi đừng nhắc lần đầu, một lần kia tôi liền lĩnh giáo!”

“A, anh nói tôi ngủ không ngoan ấy hả.” Quý Cảnh Trạch ai oán nói: “Anh còn nói, mấy lần tôi nửa đêm tỉnh, anh đều chạy đến phòng cho khách, đêm qua cũng thế! Tôi còn phải đuổi qua!”

“Tôi cảm ơn cậu!” Trần Thuật cười lạnh, “Nhưng lần tới cậu đừng đuổi theo, tôi ngủ phòng cho khách là vì trốn cậu! Nhà cậu không có phòng cho khách, tôi trốn cũng không có chỗ trốn!”

“Địch, anh nói sao lại tổn thương người như vậy, Trần Mĩ Lệ lương tâm của anh rất không mĩ lệ!” Quý Cảnh Trạch ngao ngao kêu to: “Anh chỉ có bề ngoài mĩ lệ, anh làm thương tổn tôi!” Cậu đổi thành tay phải siết cổ Trần Thuật, nửa làm nũng nửa uy hiếp: “Chính anh ngầm lại, thời gian dài bao lâu! Đều là tại nhà anh, đều là anh làm tôi! Rất không công bằng!”

Trần Thuật cười xấu xa: “Vậy cậu không thích sao? Lưu manh nha Quý ca, thích còn nói nhiều!”

Quý Cảnh Trạch chết không nhận: “Thích chỗ nào thích chỗ nào!!!”

“Ai ngày đó thích đến...”

Trần Thuật nói còn chưa dứt lời, liền bị Quý Cảnh Trạch bổ nhào lên hôn, ngăn chặn cái miệng y.

Trần Thuật ngày đó về nhà liền thấy ba y ở trong sân xới đất, y vội vã nói: “Ba muốn làm gì vậy, để con!”

Ba y ngược lại rất thoải mái: “Không có việc gì không có việc gì, ba xới xới đất, mùa xuân, mẹ con nói muốn trồng chút hoa, việc này không nặng, ba tự mình có thể.”

“Mẹ đâu?” Trần Thuật hỏi, y nhìn thấy ba con chó ở trong sân mừng rỡ.

“Bà ấy đi khiêu vũ.” Ba y cười ha hả nói.

Đúng vậy, mẹ y không chỉ là chủ chó nổi danh tiểu khu này, còn là đầu lĩnh khiêu vũ quảng trường! Trần Thuật nghĩ, không biết mình già đi còn có thể giống hai cụ này như vậy sống được phong phú như thế, trồng hoa mình hẳn là tạm tạm, chó mình là thật tâm không thích, lại nói cũng không an toàn, Quý Cảnh Trạch giống như đặc biệt hút chó, không biết già đi có thể đỡ chút nào không...

Y đang nghĩ, mẹ y cũng trở lại, nhìn thấy mấy đứa con trai rất vui vẻ, từng đứa từng đứa đùa một lần, Trần Thuật cảm giác đái ngô của mình so với chó vẫn là không bì nổi, cười nói: “Mẹ, con hai tuần lễ không về nhà, có thể cho con ruột mẹ một chút yêu thương không?”

Mẹ y cười nói: “Ba đứa bọn chúng không phải con ruột, nhưng đều nghe lời hơn mày.”

Trần Thuật chột dạ nói: “Con cũng nghe lời.”

Ba mẹ y nghe vậy nhìn thoáng qua nhau, đều cười cười chưa nói cái gì.

Buổi tối ngày đó Trần Thuật vẫn là đi nhà Quý Cảnh Trạch, Quý Cảnh Trạch hết sức cao hứng, tại cửa liền giở trò vừa sờ vừa hôn. Ở dưới cố nhiên cũng thích, nhưng mãi không đổi, cần phải ghen chết tiểu gia!

Trần Thuật bị dạng này của cậu chọc cười: “Khoa trương quá, chỉ tách ra vài giờ, đừng làm như tám trăm năm không gặp vậy chứ.” Quý Cảnh Trạch cười hì hì chạy, không biết đi trong phòng tìm cái gì, Trần Thuật ngồi trên sofa, xem notebook của Quý Cảnh Trạch, con chuột nháy hai phát, y hoảng hốt: “Cảnh Trạch!”

Quý Cảnh Trạch từ phòng ngủ thò đầu ra: “Làm sao?”

Trần Thuật chỉ máy tính: “Cậu lên diễn đàn đồng tính?”

“Ừ.”

“Ừ cái gì mà ừ!” Trần Thuật nhìn không được nói cậu: “Cậu biết đây đều là ai không, tin tức cá nhân có thể tiết lộ không?”

Quý Cảnh Trạch không cho là đúng: “Tôi chưa từng dùng tên thật!”

Trần Thuật trừng cậu, trong lòng đối với thái độ không nghiêm cẩn của cậu phi thường sốt ruột, đang nghĩ muốn làm sao giảng cho cậu một khóa về an toàn trên internet, Quý Cảnh Trạch đã đầy mặt cao hứng lại nhô đầu ra: “Anh tới đây!”

Trần Thuật trầm mặt vào phòng ngủ, còn định nói cậu hai câu, Quý Cảnh Trạch đã ôm lấy y, đẩy y lên giường: “Đừng trầm mặt, mắng người thành nghiện đấy à, buổi sáng hôm nay đã dạy dỗ tôi một hồi lâu, nhanh lên, cười một cái gia xem!”

Trần Thuật nhìn cậu, xả miệng cười lạnh một chút.

“Đẹp!” Quý Cảnh Trạch cười hì hì nói: “Đại bảo bối nhi, tôi tặng anh quà!” Nói, từ phía sau cầm ra một thứ.

Cồng tay!

Trần Thuật giật mình nhìn cậu, Quý Cảnh Trạch đã tứ ngưỡng bát xoa nằm trên giường: “Anh không phải chê tôi ngủ không ngoan sao, tôi cố ý đi mua, hôm nay anh buộc tôi lại đi, đỡ phải tôi quấy rầy anh, làm anh ngủ không ngon giấc!”

Quý Cảnh Trạch tự cho là nói thâm tình chân thành, Trần Thuật lại ngồi ở bên giường không nhúc nhích. Chiêu này mất linh? Sau đó cậu nhìn thấy bả vai Trần Thuật hơi hơi rung động, giật nảy, đừng nói là cảm động khóc đấy chứ.

“Trần Thuật?” Cậu nhanh chóng ngồi dậy ôm bả vai Trần Thuật nhìn, người này đang cười: “Anh cười cái gì?”

“Tôi cười cái gì? Trần Thuật hỏi lại cậu, ước lượng cồng tay trong tay, xoay người đẩy ngã cậu xuống giường, cười trên người cậu, niết cằm cậu nói: ”Tên nhóc khốn kiếp, tôi nếu bị cậu lừa dối, tôi đây cũng sống uống phí!” Y nói, bắt lấy một bàn tay Quý Cảnh Trạch, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cồng tay này của cậu mua tới là định cồng bản thân? Có khả năng sao? Lừa quỷ đâu! Liên điểm tâm tư kia của cậu, tôi dùng chân cũng đoán được ra!”

Quý Cảnh Trạch cười ha ha, chìa khóa cũng không dùng, không biết động thể nào hai phát, liền tự mình mở cồng tay ra, sau đó nhanh chóng bắt lấy Trần Thuật.

“Đệt, cậu cởi bỏ thể nào vậy?” Lão hồ ly khiếp sợ không thôi, xem thấu lộ số, lại không biết kỹ xảo.

“Cồng tay tình thú phải là người hiểu được tình thú mới có thể cởi bỏ!” Quý Cảnh Trạch cười hì hì nói, cởi quần áo Trần Thuật: “Anh ngoan ngoan phối hợp một chút, tôi sẽ dạy anh cởi thể nào!”

15. Chương 15

Trần Thuật muốn cho tình cảm của y cùng Quý Cảnh Trạch hạ nhiệt độ, hi vọng hai người bọn họ đóng vũng đánh chắc, từng bước thận trọng, mặc kệ Quý Cảnh Trạch trên thực tế có nguyên ý hay không, tình huống khách quan đều khiến y không thể không tỉnh táo lại một ít, kỳ thử việc của cậu lập tức sẽ kết thúc, giữa cậu và Trương Đào đại khái chỉ có một người có thể lưu lại, tuy rằng bình thường làm việc ra sức, nhưng thời điểm cuối cùng cũng không thể lơ lửng. Trước khi nhập hạ là mùa thịnh vượng bán máy tạo ấm, Quý Cảnh Trạch gần nhất đều chạy xã khu, chạy cao ốc, mỗi ngày đều mệt muốn chết.

Công ty Trần Thuật bọn họ sắp ra mắt sản phẩm mới, y cũng bận rộn đến trời đất tối sầm, có mấy lần về nhà cha mẹ, cũng sẽ từ xa xa nhìn phòng Quý Cảnh Trạch ở tầng 14, nhìn thấy đèn sáng, cũng có xúc động muốn đi lên, nhưng mỗi lần nghĩ tới tư thế ngủ kinh người kia của Quý Cảnh Trạch, vẫn là thôi.

Tiêu thụ không thể so với nghề khác, ngày nghỉ, cuối tuần ngược lại càng bận rộn, thật vất vả có một buổi tối thứ sáu Quý Cảnh Trạch có rảnh, nhanh chóng gọi điện thoại cho Trần Thuật hỏi y ở nơi nào.

Trần Thuật nói y đã hẹn người ăn cơm, nhưng đã hơn mười ngày không gặp, cũng là nhớ đến khó chịu, vì thế báo địa chỉ, nói: “Cậu trước chín giờ tối đây đón tôi đi, tôi liền không lái xe, đỡ phải đi chỗ cậu bên kia không chỗ đậu.”

Quý Cảnh Trạch vô cùng cao hứng, tám giờ rưỡi liền đến bãi đỗ xe ngầm, đang đợi người nhàm chán, chợt phát hiện bên cạnh xe mình dừng một chiếc Hummer, đàn ông đối với loại xe này không có sức chống cự, Quý Cảnh Trạch nhìn không được nhìn thêm vài lần, một vị nam sĩ mày rậm mặt mũi sáng sủa nhìn cậu cười: “Thích?”

Quý Cảnh Trạch khen tự đáy lòng: “Rất trâu bò!” Cậu nhìn ra vị này khẳng định lớn tuổi hơn mình, khách khí hỏi: “Anh, xe này anh mua bao nhiêu tiền?”

“Hơn 100 vạn.”

“Đạch!” Quý Cảnh Trạch lại hỏi mấy vấn đề cảm thấy hứng thú, vị lái Hummer kia nhất nhất trả lời.

Hai người nói đến cao hứng, đều xuống xe mời nhau điếu thuốc, ghé vào cùng nhau đứng hút thuốc, vị lái Hummer nói: “Đáng tiếc đang ở bãi đỗ xe ngầm, nếu ở trên đường, tôi cho cậu lái vài vòng!”

Lời này nếu là người khác nói, cũng chỉ là khách khí, nhưng vị lái Hummer kia tính cách sang sảng, lời nói cử chỉ cũng thật lòng, Quý Cảnh Trạch rất cảm kích, liên tục nói: “Sao có thể không biết xấu hổ như thế.”

Vị lái Hummer cười nói: “Không có việc gì, chẳng qua xe này lái đường bằng không thú vị, việt dã mới thích thú!”

“Lái đặc biệt đã ghiền đi!” Quý Cảnh Trạch cười, cậu cảm giác phải là người như vị này đây mới có thể không chế loại xe này.

Vị lái Hummer rất khiêm tốn: “Tạm tạm, so với cái tôi lái đi làm còn kém một chút!”

Đạch, vị này đi làm ở chỗ nào vậy, còn không đủ nghiện, đừng là lái xe tăng đấy!

Quý Cảnh Trạch còn chưa kịp hỏi, liền thấy vị lái Hummer kia mắt sáng lên, vẫy tay gọi người: “Nơi này!”

Quý Cảnh Trạch thuận ánh mắt nhìn theo, Trần Thuật cùng một vị nam sĩ mặc tây trang màu xám nhạt đang sóng vai đi tới phía bọn họ. Vốn thẩm mỹ của Quý Cảnh Trạch cũng không rất gay, diện mạo cậu lại không nhả nhặn, mặc quần áo trang điểm cũng thiên cường tráng, đối với đàn ông quá mức trang điểm tinh xảo cũng không thưởng thức, kiểu tây trang màu này nếu mặc tại trên người người khác, cậu khẳng định sẽ cảm giác làm ra vẻ, nhưng mà vị nam sĩ này tướng mạo tuấn lãng, rất là hợp với màu xám nhạt. Người này đang nói chuyện với Trần Thuật, lúc mỉm cười trên mặt còn có lúm đồng tiền, nghe được vị lái Hummer kêu, nhìn thoáng qua phía bên này, liền bắt tay với Trần Thuật nói lời từ biệt.

Vị lái Hummer lên xe, bộ dáng như sợ người ta đi thêm vài bước cũng sợ mệt, lái qua đi đón người mặc tây trang.

Trần Thuật đi tới, hỏi Quý Cảnh Trạch đang nhìn bọn họ ngăn người: “Làm gì vậy, còn không lái xe?”

Quý Cảnh Trạch hồi thần, hai người bọn họ cũng lên xe. Sau khi đóng cửa Quý Cảnh Trạch liền nhíu mày, cậu nghĩ thấy một mùi nước hoa quen thuộc! Làm một người thẩm mỹ không gay, thói quen sinh hoạt cũng không gay bao nhiêu, cũng không dùng nước hoa, nhưng Trần Thuật thỉnh thoảng sẽ dùng, ví như lần đầu tiên đi cắm đồ cậu kia! Sau này cậu ở nhà Trần Thuật gặp qua một ít nước hoa, cậu còn từng hỏi hương vị kia là bình nào. Trần Thuật nói là cái gì “Acqua Di Parma”, cậu cũng không nhớ quá rõ tên, chỉ nhớ rõ cái loại hương vị trầm tĩnh xa xăm này, hương vị đó bị cậu yên lặng đánh dấu thành hương vị của Trần Thuật, hương vị chuyên dụng khi đi thông đồng người khác!

Lái ra khỏi bãi đỗ xe, Quý Cảnh Trạch liền nhin không được hỏi: “Kia là ai vậy?”

Trần Thuật ăn ngay nói thật: “Một người bạn của tôi, ừm... cũng là bạn trai cũ.”

Nửa câu đầu còn chưa như thế nào, nửa câu sau Quý Cảnh Trạch thiếu chút nữa đập phanh dừng ngay ven đường, cậu không chế lại cảm xúc của chính mình, tận lực bình tĩnh hỏi: “Bạn trai cũ? Bao lâu trước kia?”

Trần Thuật nhìn thoáng qua vẻ mặt của cậu, chậm rãi nói: “Hồi đại học quen biết, sau này cùng nhau một đoạn thời gian...”

“Vì sao chia tay?”

“Tính cách hai chúng tôi không thích hợp.”

“Không thích hợp thể nào?”

Xem ra bạn trai nhỏ còn rất không dễ gạt gẫm, Trần Thuật nghĩ nghĩ, nói rất cầu thị: “Tôi là người theo chủ nghĩa hiện thực, cậu ấy là người theo chủ nghĩa lý tưởng, hai chúng tôi lại đều không chịu thua, tôi độc miệng, cậu ấy mặt than...”

Đoạn trước Quý Cảnh Trạch đều tin, nhưng nói đến người ta mặt than cậu cũng không tin, ai mặt than, cười má lúm đồng tiền ngọt chết người! Địch, nói như vậy người ta hiện tại cùng vị lái Hummer kia là một đôi?

Quý Cảnh Trạch yên lặng xuất thần, Trần Thuật còn đang nói: “Bối cảnh gia đình chúng tôi cũng kém nhau quá nhiều, cậu ấy là con nhà có tiền, mặc kệ chuyện cậu ấy muốn làm có bao nhiêu không đáng tin, đều có người ủng hộ cậu ấy, nhưng tôi không ủng hộ được, cho nên liền không làm lỡ cậu ấy.”

“Cùng anh sao lại là làm lỡ?” Quý Cảnh Trạch rất mất hứng, này chẳng khác nào đang mắng cậu.

“Cùng tôi cũng không tính là làm lỡ,” Trần Thuật nói, “Chỉ là cậu ấy còn có thể tìm đến càng tốt hơn, lão Nghê vừa rồi đến đón cậu ấy kia...”

Quý Cảnh Trạch cũng không nghe y nói xong, lạnh lùng đánh gãy: “Tôi đây sao, giám đốc Trần ngài chịu khó xem xem, xem tôi có thể tìm được càng tốt không?”

“Đi mẹ cậu đi!” Trần Thuật chửi ầm lên, thò tay vỗ ót cậu một cái: “Cậu còn định tìm ai! Ông đây mẹ nó đều bị cậu biến thành 0.5, cậu còn nhớ thương muốn tìm càng tốt? Nhãi con khốn kiếp! Cậu hỗn với tôi cái gì! Tôi ba mươi tuổi có người bạn trai cũ rất quá đáng sao? Cậu mù ghen cái gì!”

Y này vừa tức giận, lửa ghen trong lòng Quý Cảnh Trạch ngược lại tan một ít, lâu bà lâu bầu: “Anh nói ăn cơm với bạn, thì ra là gặp bạn trai cũ, gặp bạn trai cũ anh còn ra sức trang điểm, làm cho chính mình thơm ngào ngạt, anh còn chê tôi nói anh!”

Trần Thuật nghe nghe, bật cười: “Chúng tôi một đám người ăn cơm, không phải chỉ có cậu ấy!”

“Anh không có việc gì liền giáo dục tôi phải bảo vệ tính hướng của mình cho tốt, kết quả anh cùng một đám người ăn cơm? Anh cũng quá đa tiêu chuẩn!”

“Đều là bạn cũ bao nhiêu năm!”

“Vậy vì sao anh dùng nước hoa?”

“Ông nội cậu, cậu có phải muốn tức chết tôi không!” Nếu không phải cậu đang lái xe, Trần Thuật dứt khoát muốn đánh cậu một trận, “Hồi tôi cùng cậu ấy, là bạn trai cậu ấy, mỗi ngày đều thu thập bản thân đến lưu

loát. Hiện tại cùng với cậu, tôi đi gặp người liên đầu tóc mặt mũi rồi bù bẩn thủ? Mất mặt phải là ai? Tôi trang điểm cho chính mình, nhưng vì chính là mặt mũi của cả hai ta!”

Trần Thuật tuy rằng không quá biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng y làm tiêu thụ nhiều năm như vậy, biết rõ nói quan trọng không phải ở hay dở, mà là ở chỗ ý tứ trong lời nói. Y nói còn mang theo tức giận, nhưng ý tứ vẫn là trấn an Quý Cảnh Trạch.

Quý Cảnh Trạch cảm giác y đúng lý hợp tình như vậy, thuyết minh trong lòng không có quỷ, nếu là khúm núm, kia ngược lại không yên lòng, rầm rì: “Vậy được rồi, tôi liền tin tưởng anh!”

“Hừ, tôi còn phải cảm tạ ngài khoan dung hào phóng – nha, cậu rẽ đi chỗ nào vậy, đưa tôi về nhà!”

“Làm gì, đã nói là đi nhà tôi.”

“Không đi, về nhà!”

“Ai nha tôi sai rồi, anh đừng giận, đi nhà tôi đi!”

...

Quý bảo bảo đang yêu có một chút dính người cùng không phân rõ phải trái, nhưng cũng không quá đáng, cũng không đáng ghét, hơn nữa công việc rất bận, trong thời gian kế tiếp, cơ hội gặp mặt của hai người bọn họ so với trước đó càng ít hơn.

Đêm khuya hôm nay Trần Thuật bị điện thoại đánh thức, mò đến nhìn, là Quý Cảnh Trạch, thời gian là rạng sáng 01:22, y tiếp điện thoại “alo” một tiếng, tế nhưng nghe được Quý Cảnh Trạch ở đầu kia điện thoại cười khúc khích. Trần Thuật khê nhịu mày: “Cảnh Trạch? Làm sao?”

“Lão Trần~~!” Quý Cảnh Trạch dài giọng, ngữ khí vừa vui thích lại ngây thơ, giống như đứa trẻ mẫu giáo, “Tôi uống nhiều rồi nha!”

Cậu không nói Trần Thuật cũng đoán được, khẳng định là uống nhiều. Tửu lượng Quý Cảnh Trạch không kém, điểm ấy Trần Thuật rất rõ ràng. Uống đến mức như vậy, kia chỉ có thể là vì công việc, vì khách hàng. Đoạn thời gian này y vốn liền có chút đau lòng Quý Cảnh Trạch bận rộn, cho nên không hề buồn bực bị đánh thức, rất thực tế hỏi: “Cảnh Trạch, cậu về nhà rồi sao?”

“Ừm...”

Sau khi xác nhận cậu an toàn, Trần Thuật nhẹ nhàng thở ra, “Về nhà là tốt rồi. Đang ở trên giường sao? Nằm xuống chưa?”

“Ừm...”

“Tốt.” Trần Thuật nhẹ nhàng dỗ cậu: “Muộn lắm rồi, mau ngủ đi, ngày mai tỉnh liền tốt rồi.”

“Trần, Thuật...” Quý Cảnh Trạch mơ hồ kêu tên y.

“Ừm, tôi ở đây.”

Quý Cảnh Trạch đại khái nhìn xung quanh tìm y, lại không tìm được, vì thế thanh âm đột nhiên cao lên: “Anh không ở nha!” Sau đó lại thấp giọng làm nũng thương lượng: “Anh tới đi, anh hiện tại tới đi.”

Trần Thuật có chút muốn cười, lại vẫn dỗ: “Được, trời sáng tôi liền tới, hiện tại mau ngủ đi.”

“Anh tới ôm tôi ngủ đi.” Giọng Quý Cảnh Trạch ngọt đến mức Trần Thuật hoài nghi có phải do cậu phát ra hay không, là một giọng điệu từ khi bọn họ quen biết tới nay y chưa bao giờ nghe qua, “Hôm nay uống nhiều lắm... Tôi khẳng định sẽ ngoan... A, tôi say... Thật say... Tôi say khẳng định ngủ sẽ ngoan, không làm anh phiền, anh mau tới ôm tôi ngủ nha... Qua thôn này sẽ không còn quán khác nha...”

Trần Thuật nghe cậu nói bừa lại rất có trọng điểm, bị cậu chọc tới khóe môi mím cười, trong lòng mềm thành nước, Quý Cảnh Trạch say thành dạng này, luôn mồm bảo y tới, lại không phải cầu an ủi, mà là nhớ thương y ghét bỏ cậu ngủ không yên...

“Không phiền cậu, tôi phiền cậu lúc nào.” Trần Thuật cười nhẹ giọng nói, giống như dỗ trẻ con, nói liên miên cần nhand an ủi cậu: “Bảo bối nhi ngủ đi, tôi cùng cậu, được không?”

“Anh không đến à?”

“Tôi không cúp điện thoại, cậu ngủ đi.” Trần Thuật giống như cậu trai mới yêu lần đầu buồn nôn dỗ bạn gái vậy, dỗ bạn trai nhân cao mã đại của y đi ngủ. Chính mình cũng nhắm mắt lại, trong miệng hừ một khúc nghe không ra điệu, ngẫu nhiên ở bên kia phát ra vài câu mơ hồ liền dỗ dành trấn an một chút, “Ngoan, ngủ yên...”

“Anh thật không đến sao?”

“Tôi đến, ngày mai buổi sáng cậu vừa mở mắt liền có thể nhìn thấy tôi.”

Là mấy giờ ngủ Trần Thuật cũng không biết, nhưng buổi sáng năm giờ y liền tỉnh. Dậy rửa mặt thần tốc một phen, liền định đi xem Quý Cảnh Trạch. Một bộ phận nguyên nhân là y không quá yên tâm, một bộ phận khác là y bị nhu tình trong lòng mình giật dây ngồi yên không được, muốn lập tức nhìn thấy Quý Cảnh Trạch, xem cậu tỉnh rượu chưa, say rượu có khó chịu không, hôm nay có thể theo lệ bình thường đi làm được không. Y nghĩ tới hôm qua đáp ứng Quý Cảnh Trạch vừa mở mắt ra liền có thể nhìn thấy y, y định mua bữa sáng đưa qua cho cậu...

Sau này Trần Thuật hồi tưởng rất nhiều lần, mình là từ lúc nào bắt đầu do dự.

Hắn là lúc y đi ban công tìm đôi tất phơi ở đó.

Y vội vã từ trên kệ tháo đôi tất xuống, nghe được dưới lầu có thanh âm tập thể dục buổi sáng, động tác của y chậm rãi dừng lại. Quý Cảnh Trạch ở cùng một tiểu khu với ba mẹ y, y trước khi chuyển ra cũng ở chỗ đó, lúc này trở về, nếu như bị hàng xóm nhìn thấy...

16. Chương 16

Giữa trưa vừa tan tầm Quý Cảnh Trạch bay nhanh chạy ra khỏi đơn vị, Trần Thuật gửi tin nhắn cho cậu, nói đến thăm cậu. Cậu chuyển hai con phố tới một chỗ rất kín đáo mới tìm được xe Trần Thuật, trong lòng thầm oán lão hồ ly này thật sự rất giỏi hoạt, đến thăm mình cũng làm như đặc vụ chấp đầu. Nhưng đồng thời cũng cảm kích, người cẩn thận như Trần Thuật vậy, có thể làm ra việc thế này, cũng coi như không dễ dàng, đại khái là vài ngày không gặp mặt, thực sự nhớ mình.

Nghĩ như vậy, Quý Cảnh Trạch cũng có vài phần kích động, đáng tiếc không phải bãi đỗ xe ngầm, nếu không có phải là cũng có thể làm một cú xe chấn cái gì... Cậu kéo cửa xe, trong nháy mắt tất cả ý đồ xấu đều tan thành mây khói, trong xe Trần Thuật toàn là mùi thức ăn, thấy cậu lên xe, một đồng lớn nhỏ bày xung quanh, tất cả đều là đồ ăn.

“Cậu cảm giác thế nào?” Trần Thuật hỏi.

Quý Cảnh Trạch mòng: “Cái gì cảm giác thế nào?”

Trần Thuật ghen: “Ngày hôm qua không phải uống nhiều sao!”

“A~~” Quý Cảnh Trạch lúc này mới kịp phản ứng, cười hi hi nói: “Tôi không sao.” Bộ dáng tùy tiện của cậu cũng xác thật không giống có chuyện, xem từng cái hộp cơm, không phải cháo trắng thì là đồ ăn nhẹ, xoi mói: “Thịt đâu, sao anh làm như là hầu hạ phụ nữ đến tháng vậy?”

“Cậu cũng từng đến tháng à? Biết rõ ràng như vậy!” Trần Thuật thấy cậu đã mạnh mẽ trở lại, cái gì cũng quên, trong lòng thở dài một hơi, tên ngốc này chính mình không coi trọng bản thân, ngược lại khiến y càng đau lòng. “Ăn thanh đạm chút đi, sau này cũng đừng hướng chét uống như thế.”

“Đã nói không có việc gì, sao anh hôm nay lại đảm đang thế đâu, quả là vợ yêu của tôi~”

“Muốn ăn đòn đi! Nói lại!”

“Là người đàn ông của tôi, người đàn ông của tôi!” Quý Cảnh Trạch cười sửa miệng, đưa một đôi đũa cho Trần Thuật, “Cùng nhau ăn đi. Nha, nói đến, đây là lần đầu tiên anh mời tôi ăn cơm đi? Lần đầu tiên hai ta ăn cơm, là tôi mời anh! Ai nha nha tôi đối với anh thật là tốt!”

“Kia thật đúng là không phải.” Trần Thuật cười cười, “Tôi sớm đã mời cậu ăn cơm trước.”

Quý Cảnh Trạch trong miệng ngậm cơm suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra: “Lúc nào? Lần liên hoan đó anh tính sao?”

Trần Thuật cười nói: “Còn sớm hơn lần đó nữa, hồi hội chợ triển lãm ấy, có một lần Tiểu Văn đưa pizza tới đi?”

“Địch? Anh mua?” Quý Cảnh Trạch vui vẻ, “Anh lúc đó đã coi trọng tôi?”

“Còn không phải sao, ai nha nha tôi đối với cậu càng tốt hơn!”

Tên không biết xấu hổ Trần Thuật ở trong lòng âm thầm bỏ qua chuyện sau này y về công ti chi trả hóa đơn, xem như lúc ấy là y mời Quý Cảnh Trạch!

Quý Cảnh Trạch thỏa mãn cười, ôm Trần Thuật đòi hôn, Trần Thuật đẩy cậu ra: “Nháo cái gì, ăn cơm!”

Quý Cảnh Trạch ăn cơm còn lưu luyến không rời không muốn đi, nhìn thấy thẻ trung tâm tập thể hình trong xe Trần Thuật, cầm lên nhìn nói: “Thẻ tập thể hình của tôi cũng sắp hết hạn, tôi cũng sửa đến nhà này luôn đi.”

Trần Thuật không muốn: “Quá xa.”

Quý Cảnh Trạch bĩu môi: “Cùng một phòng tập thể hình không phải là chuyện rất bình thường sao, tôi cũng sẽ không ở đó làm gì với anh! Nhìn anh cẩn thận, ngay cả đồ cái xe cũng cẩn thận như vậy!”

Trần Thuật nói: “Cẩn thận thuyền chạy được vạn năm, lại nói, để Ngũ Khánh phát hiện cậu thân với tôi, cậu xem chừng đi! Có muốn qua thử việc nữa không!”

Quý Cảnh Trạch hừ hừ: “Ai cũng không nghĩ nhiều bằng anh! Được, tôi không đổi, nhà này hiện tại của tôi cũng rất tốt, huấn luyện viên đặc biệt chuyên nghiệp, anh chờ tôi học mấy chiêu, lên giường chế phục anh!”

Trần Thuật cười nhạo một tiếng, thuận miệng hỏi: “Cậu ở nhà nào?”

“Phát Điểm.”

“Phát Điểm?” Giọng Trần Thuật lập tức đề cao: “Cậu nhanh chóng đổi một nhà, ông chủ Phát Điểm chính là gay!”

“Hắn là gay có liên quan gì tới tôi?” Quý Cảnh Trạch cũng kỳ quái.

“Huấn luyện viên chỗ hắn cũng có thật nhiều là gay!”

Quý Cảnh Trạch cười: “Anh là sợ tôi bị người khác phát hiện, vẫn là sợ tôi bị người khác coi trọng?”

“Đều có!” Trần Thuật nóng nảy: “Ngoan một chút, nghe lời có được không?”

“Được được được!” Quý Cảnh Trạch nhìn mặt y đều gấp gấp đến đỏ bừng, cũng không bắt bẻ đến cùng là cẩn thận vẫn là ghen tị, giả hoạt hỏi: “Vậy tôi đổi đến chỗ anh kia được không?”

Trần Thuật bất đắc dĩ: “Được.” Y nghĩ, còn không bằng tha theo bên cạnh mình cho yên tâm, thở dài: “Còn nói tôi là vợ cậu đâu, so làm cha cậu còn phải bận tâm hơn!” Nói xong, nghĩ đến hoàn cảnh nhà Quý Cảnh Trạch, lập tức ý thức được mình nói lỡ.

Quả nhiên về mặt Quý Cảnh Trạch đứng một chút, nhưng rất nhanh liền cười, thấu lại dây hôn y: “Muốn gọi cha lên giường gọi mới mang cảm, hiện tại anh cũng đừng mong...”

Ngày đó Quý Cảnh Trạch đặc biệt vui vẻ, vì chuyến thăm không mời mà đến này của Trần Thuật mà nhảy nhót không thôi, lúc đi cả bóng dáng cũng lộ ra tràn đầy sức sống. Trần Thuật ở trong xe vẫn nhìn theo đến khi bóng dáng cậu biến mất, y còn tưởng rằng Quý Cảnh Trạch sẽ thăm oán vì sao y không giống như

hứa hẹn để cậu vừa mở mắt ra liền nhìn thấy mình, không nghĩ tới chính cậu đã quên, lại đem giọng nói cô đơn lại ngọt ngào trong cú điện thoại kia, lưu lại trong lòng Trần Thuật thật lâu...

Trần Thuật gần đây đều đang bận rộn sản phẩm mới của Khang Đạt, trước kia trong cuộc cạnh tranh với mấy nhãn hàng lâu năm như Ngũ Khánh, bởi vì khuyết điểm phẩm thẩm thấu, lượng bán của bọn họ khi đưa về vùng xa vẫn không lý tưởng, mong đợi sau khi đẩy ra sản phẩm mới có thể mở ra cục diện mới.

Buổi chiều y bận rộn một lúc mới phát hiện nhóm chat bạn học đang có người tổ chức tụ hội, Trần Thuật nhìn người đứng ra tổ chức, định giả vờ không online không để ý tới chuyện này. Bởi vì đây là một người bạn học y đặc biệt chú ý, làm chủ nhiệm văn phòng ở chính phủ thành phố, bình thường đặc biệt kể cả, nói chuyện phiếm với bạn bè cũng giữ giọng quan, Trần Thuật lười phản ứng hẳn, yên lặng tắt thông báo nhóm chat.

Không nghĩ tới đến lúc sắp tan tầm, người bạn y đặc biệt chú ý này thế nhưng gọi điện thoại tới, Trần Thuật chần chờ một chút, vẫn là tiếp, pha trò hàn huyên vài câu, nói mình có chuyện không có cách nào đi ăn cơm.

Nghe y nói như vậy, bạn học y không cà kê nữa, trực tiếp nói: “Anh em, máy lọc nước công ti các cậu làm chất lượng thế nào vậy, khu bọn tôi gần đây muốn cải tạo máy lọc nước tập thể, cậu có thời gian đi ra, chúng ta tán gẫu?”

Trần Thuật nói gần đây thực sự bận quá, qua vài ngày lại nói, thực ra trong lòng y biết hạnh kiểm bạn học mình, cái gọi là “hợp tác” phỏng chừng chính là giúp hắn khai giá cao chút, để hắn lấy ít tiền chênh lệch!

Bạn học y thấy y hưng trí không cao, lại nói: “Tôi biết cậu bận rộn, nhưng đơn hàng này của bọn tôi cũng không nhỏ, ngày hôm qua bên Ngũ Khánh có thằng nhóc tiêu thụ, vì kí cái đơn này của tôi, để tôi đổ đến nửa lít rượu trắng cũng chưa chớp mắt, ha ha ha, bản thân hắn còn chủ động thêm bia! Hắn không biết lão Trịnh bộ tiêu thụ công ti bọn họ một lần lại một lần điện thoại cho tôi, muốn tôi ký cho bọn họ, nhưng ký cho một tiêu thụ khác, nói người nọ là cháu ngoại trai giám đốc, chỉ trông vào đơn hàng này của tôi kiếm công trạng đầu...”

Trần Thuật nghe hắn nói, mặt ban ra không biểu cảm, trong tay nắm tờ biên lai đã bị y vo thành một nhúm.

Bạn học y lại nói Ngũ Khánh có bao nhiêu nhiệt tình, sau đó lại xoay một cái: “Nhưng tôi nghĩ, hai ta là bạn bè cũ, bọn họ tính công trạng cho ai có liên quan gì tới tôi, có chuyện tốt tôi vẫn là nghĩ đến cậu nha!”

Trần Thuật đầy mặt đều là vẻ giận dữ, trong giọng nói lại mang theo cười: “Vậy tôi thật sự là phải cảm ơn cậu rồi, thế này đi, tôi buổi tối thật sự có việc, các cậu uống trước, tôi xã giao một hồi lại đi qua, đêm nay đều tính cho tôi!”

Cuối tuần Quý Cảnh Trạch sắp kết thúc thử việc, Trần Thuật nói buổi tối có xã giao, nhưng cậu vẫn đi qua, đại khái bởi vì trong lòng ít nhiều có chút khấn trương, phá lệ muốn gặp được Trần Thuật.

Khi Trần Thuật trở về, Quý Cảnh Trạch tựa như cún con chờ chủ nhân vậy, ném di động sang một bên, mắt đều sáng lên: “Anh về rồi.”

“Lời vô nghĩa, không trở về cậu gặp quỷ sao?”

Quý Cảnh Trạch nhào lại ôm y: “Hai người cùng nhau đầu ra lắm lời hữu dụng như vậy? Ngày vốn chính là do lời vô nghĩa tạo thành!”

“Được được được, cậu buông tôi ra trước đã!” Trần Thuật lay cậu ra, chính mình cũng thả phịch xuống ghế sofa, chỉ mới cởi caravat, động tác giải nút thắt cũng phi thường mê người, y uống rượu, viền mắt hơi có chút đỏ ửng, cả người tản ra một loại hương vị gợi cảm lại bất kham, Quý Cảnh Trạch sân si nhìn y, trong lòng mê loạn không hề có nguyên tắc: Mặc kệ hai ta ai áp ai cũng được, có thể nhanh chóng đến một phát không!

Trần Thuật ngẩng đầu liếc cậu, bật cười: “Xem choáng váng?”

Quý Cảnh Trạch thấu lại đây hôn y: “Anh thật là đẹp mắt!”

“Hừ, nói chút gì tôi không biết được không?”

“Anh không biết ấy à...” Quý Cảnh Trạch cười nhẹ: “Anh không biết tôi thích anh đến bao nhiêu đâu!”

“Buồn nôn!” Trần Thuật miệng tuy rằng nói như vậy, trên mặt lại cười, nắm bàn tay Quý Cảnh Trạch trong tay chơi: “Cảnh Trạch...” Y nhìn cậu muốn nói lại thôi.

“Làm sao?” Quý Cảnh Trạch thể nhưng từ trong vẻ mặt y nhìn thấy một tia nghiêm túc.

“Cậu biết tôi hôm nay vì sao uống rượu không?”

“Xã giao chứ gì.”

“Ừm.” Trần Thuật gạt đầu, “Ký hạng mục sửa lại hệ thống lọc nước bên khu thành cũ.”

Quý Cảnh Trạch hơi hơi sững sốt: “Khu thành cũ?”

“Phải.”

“Đạch!” Quý Cảnh Trạch tức giận rút tay về: “Tên chủ nhiệm văn phòng kia thật mẹ nó khôn kiếp, còn nói với tôi cái hạng mục này muốn gác lại một thời gian, tạm thời không ký! Thì ra là bị anh cạy đi!”

“Cậu nghe tôi nói!” Trần Thuật kéo tay cậu về, đặt ở bên môi hôn hôn: “Tên khôn kiếp kia là bạn học tôi.”

“Bạn học anh?” Tức giận trong bụng Quý Cảnh Trạch tiêu bớt một ít, người đều có tam thân lục cổ, này cũng không có gì đáng trách, hơn nữa cậu cùng Trần Thuật đều là người bằng phẳng, việc công việc tư luôn luôn phân rất rõ, sau khi cùng nhau cũng chưa từng yêu cầu đối phương trong công việc nhân nhượng. Ngờ khí cậu dụ đi một chút: “Kia thì không thể trách hấn gạt tôi.”

Trần Thuật cười lạnh, nói: “Tôi cũng không hào phóng được như cậu, tôi trách hấn lừa cậu.”

Quý Cảnh Trạch khó hiểu nhìn y.

Trần Thuật nhìn cậu, chậm rãi hỏi: “Cậu có biết hay không, công ti các cậu hi vọng hấn ký cho tiêu thụ khác?”

Quý Cảnh Trạch nhướn mày: “Ai, Trương Đào?”

“Đúng. Hấn là cháu ngoại trai giám đốc công ti các cậu, cậu không biết đi?”

Quý Cảnh Trạch cười cười: “Cụ thể là cái gì tôi không biết, nhưng tôi đoán được hấn có hậu trường, xem thái độ lão Trịnh đối với hai chúng tôi liền biết.” Nói cậu dần minh bạch ý tứ Trần Thuật: “Cho nên anh cạy đơn này đi, là vì giúp tôi? Sợ công trạng tôi không bằng hấn?”

Trần Thuật không trực tiếp trả lời, chỉ nhàn nhạt nói: “Ngẫu nhiên thôi, bạn học tôi vừa lúc tìm tôi, tôi liền tiếp nhận...”

“Sao anh tranh được đơn hàng của bọn tôi, còn đầy mặt mát húng thế?” Quý Cảnh Trạch kỳ quái nhìn y.

Trần Thuật tháo hấn caravat xuống ném sang một bên: “Có cái gì mà cao hứng, đơn này tôi cũng không kiếm được tiền, đem phần hoa hồng của tôi đều cho hấn, nếu không hấn cũng sẽ không thả bên cậu sang ký chỗ tôi đâu.”

Quý Cảnh Trạch nghe xong nghiêng đầu nửa nằm trên sofa: “Thật sự không dễ dàng nha Trần Mĩ Lệ, người yêu tiền như anh cũng vì tôi chịu thiệt!”

Trần Thuật thò tay xoa lộn xộn tóc cậu: “Tiền tôi không đau lòng, tôi phiền là phải xã giao với tên kia, một câu tiếng người đều không có, rõ ràng chiếm tiện nghi của tôi còn mẹ nó giở giọng!”

Quý Cảnh Trạch nghĩ nghĩ, hỏi: “Anh là sợ tôi gốc hồ hồ không biết mình là nhờ dựa vào anh mới qua thử việc lưu lại bộ tiêu thụ, trong lòng không phòng bị, sau này bị người bắt nạt sao?”

Trần Thuật cười: “Cậu mà gốc sao?” Nói, y thu liễm tươi cười, nhìn Quý Cảnh Trạch, phi thường nghiêm túc nói: “Tôi biết cậu rất thông minh, sẽ không tùy tiện bị người bắt nạt. Tôi là sợ cho dù tôi đoạt đơn này, công ti các cậu có tâm thiên vị, vẫn như thường làm ra sổ liệu để giữ hấn không giữ cậu.” Y trịnh trọng

nói với Quý Cảnh Trạch: “Cho dù thứ hai bọn họ thông báo cho cậu không phải tin tức tốt, cậu cũng đừng thương tâm, cậu không có bất cứ vấn đề gì, là bọn họ không bằng phẳng, không xứng có được cậu.”

Quý Cảnh Trạch giật mình nhìn y: “Nếu anh biết rõ số liệu có thể thổi, tranh đơn hàng khả năng cũng vô dụng, còn tranh làm gì?”

Trần Thuật thở dài nói: “Biết, tôi biết...” Tay y nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Quý Cảnh Trạch, “Nhưng chính là trong lòng không chịu được, đặc biệt muốn chế tạo chút khó khăn cho người bắt nạt cậu, cho hắn ghen chơi!”

Quý Cảnh Trạch mềm lòng đến mức cảm giác trái tim cũng sắp đập không nổi nữa, cậu lẩm bẩm: “Anh người này à, một câu lời hay cũng không biết nói, nói cái gì cũng nghe như đang dọa nạt ai.”

Trần Thuật cười một thoáng, cái gì cũng không nói, y xác thật không phải là loại người thích nói mấy lời buồn nôn.

Hai người bọn họ rúc vào với nhau, bả vai dựa bả vai, qua thật lâu, Trần Thuật chậm rãi nói: “Thực ra tôi cảm giác mình rất vô năng, nếu tôi là bá đạo tổng tài thật tốt, liền sẽ không để cậu chịu bất cứ áp lực nào.”

Quý Cảnh Trạch cúi đầu trầm mặc một lát, ngẩng đầu hỏi y: “Anh có muốn nghe chuyện ba tôi không?”

17. Chương 17

“Cậu không phải không có ba sao?” Trần Thuật thốt ra, nói xong có chút hối hận, nhưng đã không còn kịp rồi.

Quý Cảnh Trạch cười một thoáng: “Là không có, tôi chưa từng thấy ông ta. Hồi mẹ tôi sinh tôi, mới 20 tuổi.”

“20 tuổi?”

“Ừm.” Cậu tựa vào trên người Trần Thuật, chậm rãi nói: “Ba tôi có gia đình, có vợ, có con, mẹ tôi không phải vợ hợp pháp của ông ta.”

Trần Thuật lúc này mới minh bạch, thì ra Quý Cảnh Trạch là con ngoài giá thú, y không biết nên nói cái gì, chỉ là yên lặng nắm tay Quý Cảnh Trạch.

“Ba tôi hẳn là rất có tiền đi, dù sao ông ta cho mẹ tôi một ít tiền. Rất nhiều năm trước đã cùng vợ con di dân, tôi chưa từng gặp ông ta. Từ nhỏ mẹ tôi đã không gạt tôi, mấy chuyện này chính là bà nói cho tôi biết. Bà ấy cảm giác cuộc đời chính là vật cạnh thiên trạch khôn sống mong chết, không có cái gì đúng hay sai, chỉ cần bắt lấy mỗi một cơ hội là được rồi. Cho nên bà đặt tên cho tôi là “Cảnh Trạch”, tôi không phải kết tinh tình yêu gì cả, mà là kỳ ngộ bà ấy vật cạnh thiên trạch bắt lấy!” Quý Cảnh Trạch nói tới đây có chút kích động, hơi hơi tạm dừng, bình tĩnh lại bản thân một chút: “Hồi tết khi anh hỏi tôi vì sao không trở về nhà, thực ra tôi cũng giống anh, sau khi tốt nghiệp thăm nghĩ muốn rời nhà càng xa càng tốt. Mẹ tôi là người rất bốc đồng, dựa vào số tiền ba tôi năm đó cho bà, việc kinh doanh càng làm càng lớn, bạn trai bà cũng càng ngày càng nhỏ tuổi. Sau khi tôi tốt nghiệp làm tại công ti bà không đến một năm, cảm giác còn chờ tiếp, liền cũng giống như tình nhân của bà vậy, khác biệt duy nhất là dựa vào là đàn bà hay là mẹ.” Quý Cảnh Trạch nhìn Trần Thuật: “Anh không cần để ý chuyện người khác bắt nạt tôi, tôi cũng không để ý, tôi từ nhỏ liền hiểu rõ, thế giới chính là như vậy. Tôi tình nguyện tự mình tiến vào Ngũ Khánh chịu bất nạt, cũng tốt hơn làm nhị thể tổ ở công ti mẹ tôi nhiều.” Sau đó đôi mắt cậu dần đỏ lên, nhẹ giọng nói: “Anh cũng không cần tiếc nuối mình không phải bá đạo tổng tài, ba tôi đại khái chính là bá đạo tổng tài trong truyền thuyết đi, nhưng tôi không hề thích ông ta một chút nào, tôi chỉ thích...” Cậu mím chặt môi, không muốn mình khóc nói ra.

Trần Thuật ôm lấy cậu, siết chặt cậu vào lòng, giống như muốn đem cậu dung khắc vào trong thân thể chính mình, nhẹ nhàng hôn hôn lên cổ cậu, lại sờ lại hôn, một hồi lâu sau, cảm giác thân thể Quý Cảnh

Trạch đã hoãn lại, thân thể thả lỏng, mới cười khê nói: “Bảo bối, cậu phải cố gắng nha, mặc kệ ở nơi nào đều phải làm thật tốt! Tôi già rồi, cậu còn trẻ, tốt nhất cậu có thể trở thành bá đạo tổng tài, tôi liền không cần sầu lo nữa, thông thông thả thả đi câu cá.”

“A, lúc này anh rốt cuộc thừa nhận mình già?” Quý Cảnh Trạch cũng cười: “Kia hôm nay để tôi đánh sân khách? Để người trẻ tuổi tôi hầu hạ?”

“Đừng có nằm mơ!” Trần Thuật đặt cậu dưới thân, công tác rất bận, hai người bọn họ gặp mặt còn thiếu thời gian, càng đừng nói làm, nếu không phải bận trò chuyện trò chuyện liên lạc cảm tình, đã sớm lên giường làm một phát.

Y nắm tay Quý Cảnh Trạch đặt bên môi mình, nhẹ nhàng liếm từng ngón tay cậu, dùng đầu lưỡi cảm nhận vân tay cậu, Quý Cảnh Trạch khó hiểu: “Anh thế nào lại thích tay tôi như vậy?”

“Tay cậu đẹp.”

“Rõ ràng tay anh mới đẹp!” Quý Cảnh Trạch nhìn ngón tay trắng nõn thon dài của Trần Thuật, hai bàn tay này nhìn tao nhã như vậy, ai có thể nghĩ ra chúng ở trên người mình đã làm bao nhiêu chuyện xấu!

Trần Thuật cười lắc đầu: “Của cậu đẹp hơn!” Nói lại cúi người hôn lên đầu vú màu nâu nhạt của cậu, vừa hôn vừa cười: “Chỗ nào của cậu cũng đẹp!” Nói, dùng tay mình cầm theo bàn tay vừa mới bị y liếm ướt kia của cậu thò tới mặt sau.

Quý Cảnh Trạch kinh ngạc một chút, tránh thoát không phối hợp, bị Trần Thuật kéo lại, cứng rắn bỏ vào đi, miệng dõ: “Ngoan ngoan nghe lời!”

Quý Cảnh Trạch chưa từng mò qua mặt sau của chính mình, cho dù không phải người hay ngượng ngùng, nhất thời cũng khó nhận, vẫn như cũ hơi hơi giãy dụa, miệng râm rì không muốn.

Trần Thuật cắn cắn môi cậu, nói: “Nghe lời, hôm nay tôi dạy cho cậu tìm được một chỗ tốt, một chỗ có thể khiến cậu đặc biệt sướng! Nếu tôi không dạy, cậu cả đời cũng tìm không thấy!”

Luận đến việc này, trong đầu Quý Cảnh Trạch chỉ có một chữ “Dùng”, kỹ thuật lại xác thực không bằng Trần Thuật: “Anh mẹ nó có kinh nghiệm như vậy, là cùng bao nhiêu người luyện ra!”

“Ai nha tên nhóc khốn kiếp!” Trần Thuật vui vẻ: “Cậu còn chất vấn tôi? Đây còn cần bao nhiêu người sao? Đây là thiên phú! Đừng mù ghen, lại đây hôn hôn tôi, tôi cho cậu kẹo ăn!” Nói, người áp lên hôn sâu, phẳng phát trong miệng hai người chính là viên kẹo ngọt ngào nhất.

Trần Thuật mang theo Quý Cảnh Trạch, dùng chính tay cậu làm khuếch trương, này làm cho cậu vừa then thùng lại hưng phấn, không bao lâu đã tìm đến cái công tác trong thân thể khiến cậu thoải mái kia, kích thích tuyến thể nhẹ nhàng thỏa đáng, khiến Quý Cảnh Trạch không chỉ hoàn toàn thả lỏng chính mình, thậm chí còn chủ động đón ý nói đùa. Trần Thuật nhìn mặt cậu đầy vẻ sáng khoái, cảm giác loại thỏa mãn trên tâm lý này thực ra còn hơn cả thỏa mãn về sinh lý.

Y hỏi Quý Cảnh Trạch: “Bảo bối thoải mái mấy sao? Học được chưa?”

Quý Cảnh Trạch mê mang mở to mắt, trên mặt bởi vì tình triêu mà đỏ ửng, giọng nói cũng run nhè nhẹ, cậu liền dùng nét mặt cùng thanh âm động tình hỏi Trần Thuật: “Học được... Anh lần sau... Để cho tôi thực hành sao? Để tôi... làm với anh sao?”

“Để.” Trần Thuật lập tức trả lời, cúi đầu hôn mi tâm cậu, dịu dàng nói: “Đương nhiên để, để cậu làm, chỉ để cậu làm...”

“A!” Quý Cảnh Trạch kêu sợ hãi một tiếng, cậu không nghĩ tới ngón tay mình còn chưa lấy ra, cái kia của Trần Thuật liền tiến vào, lập tức muốn rút tay ra, Trần Thuật sớm đã dự đoán được, đè lại tay cậu không cho cậu động, thứ kia đã bắt đầu nhẹ nhàng đâm đưa trước sau.

Một bàn tay y ấn tay Quý Cảnh Trạch, một tay còn lại vuốt ve trên mặt cậu, cả người đè lên bụng dưới cậu mà động, giữa mi nhân mang theo đỏ ửng đặc hữu sau khi uống rượu, khiến khuôn mặt phong lưu của y có vẻ phá lệ xinh đẹp, nhưng mà động tác lại mang tính áp đảo chinh phục cùng chiếm lĩnh, công kích xâm lược hết đợt này đến đợt khác.

Quý Cảnh Trạch bị dạng này của y mê đến thần hồn điên đảo, thanh âm rên rỉ càng lúc càng lớn, đứt quãng kêu: “Để tôi... rút ra...”

“Không được.” Trần Thuật hơi thở gấp nói, bàn tay vuốt ve mặt cậu kia đè lên bờ môi cậu: “Đừng ồn ào, bảo bối, nhớ kĩ nơi này, cậu phải học cho được nha...” Nói, y cười nhẹ: “Học xong lần tới làm tôi thích!”

“Tôi... Tôi muốn... Không được... Muốn bắn!”

“Kia càng không được!” Trần Thuật cúi đầu xem cây gậy chống trên bụng mình của Quý Cảnh Trạch, “Tôi để cậu bắn cậu mới có thể bắn!” Y nói liền bắt đầu giở trò xấu, động tác càng lúc càng nhanh, buông lỏng bàn tay Quý Cảnh Trạch ra, thả bàn tay cậu rút ra, dùng thứ kia của chính mình nghiền áp lên chỗ muốn mạng kia.

Quý Cảnh Trạch không thể chịu đựng được hai tay ôm lấy cổ Trần Thuật, liều lĩnh dán lên người y, muốn cho chính mình cùng người này kết hợp lại càng thêm chặt chẽ, trong cơ thể sôi trào khoái cảm càng lúc càng lớn, thứ kia đã cứng rắn chảy nước cọ trên bụng Trần Thuật run rẩy, sau một trận run run liền bắn ra, làm bụng hai người một mảnh ẩm ướt.

Trần Thuật thấy cậu bắn, lập tức hoãn xuống, khắc chế xúc động của chính mình, sợ kích thích quá lớn khiến Quý Cảnh Trạch khó chịu, thò tay nắm thứ vừa rồi phun đến vui sướng, hiện tại vẫn còn như cũ nửa cứng rắn kia nhẹ nhàng xoa nắn giúp cậu lùi lại khoái cảm, nằm bên tai cậu hôn môi trêu đùa: “Cho cậu bắn rồi sao, cậu lúc nào cũng không nghe lời!”

Sau cao trào cơ bắp trên người Quý Cảnh Trạch vốn căng cứng giờ đã thả lỏng, cậu râm rì hồi vị một lát, nâng chân lên quấn lên eo Trần Thuật, dùng chân mình đi cọ eo lưng bóng loáng của Trần Thuật, thở hổn hển hỏi: “Anh còn được sao?”

Trần Thuật cười, hung hăng đỉnh cậu một chút: “Cậu nói xem!”

“Vây là tốt rồi.” Quý Cảnh Trạch cũng cười, chân quấn càng chặt, kéo thân thể Trần Thuật về hướng chính mình, ghé vào lỗ tai y nói: “Lại đến! Còn muốn!”

Ngày đó hai người bọn họ ép buộc đến rất muộn, thích đủ, tắm rửa xong, đều có chút kiệt sức. Trần Thuật ôm Quý Cảnh Trạch vào trong ngực, nắm một bàn tay cậu chơi.

Quý Cảnh Trạch mệt mỏi nói: “Tôi mệt.”

“Cậu ngủ đi.” Trần Thuật sờ phía sau lưng cậu, vuốt chậm chậm: “Ngủ đi.”

“Tôi ngủ liền lộn xộn, anh làm thế nào?”

“Khoác lác, cậu đều đàn tận lương tuyệt, lộn xộn cái quỷ!” Trần Thuật cười, liếm ngón tay cậu: “Hôm nay cậu khẳng định không có sức lộn xộn, mau ngủ.”

Mí mắt Quý Cảnh Trạch đã nặng đến nâng không nổi, lời nói càng ngày càng mơ hồ: “Vây anh chó đi... Tôi không lộn xộn... Anh đừng đi...”

Giọng cậu càng ngày càng nhỏ, rất nhanh đã ngủ say trong lòng Trần Thuật, Trần Thuật buông tay cậu ra, đổi sang một tư thế khiến cậu nằm càng thoải mái, dưới ánh trăng sáng tỏ đêm hè nhìn Quý Cảnh Trạch ngủ say thật lâu, y không muốn quấy rầy giấc mơ của cậu, cúi đầu chỉ hôn khẽ một cái lên đầu vai.

Tôi sao có thể sẽ đi đâu. Trần Thuật nghĩ: Tôi sẽ không đi. Tôi hối hận rồi, tối ngày hôm đó tiếp điện thoại của cậu xong, tôi hẳn là nên lập tức đến, giống như cậu yêu cầu như vậy, giống như bây giờ, dỗ cậu ngủ, ôm cậu ngủ, để người cuối cùng cậu nhìn thấy trước khi ngủ, người đầu tiên cậu nhìn thấy lúc thức giấc, đều là tôi. Cảnh Trạch, tôi chỉ là một người bình thường, tôi không có cách nào khác cho cậu những gì một bá đạo tổng tài có thể cho cậu, thế nhưng từ giờ trở đi, tại mỗi một thời điểm cậu cần tôi, mặc kệ muộn bao nhiêu, mặc kệ xa bao nhiêu, mặc kệ là thời tiết gì, mặc kệ sẽ bị ai nhìn thấy, tôi nhất định đều sẽ đuổi tới bên cạnh cậu, vĩnh viễn sẽ không lại để cậu một mình...

Quý Cảnh Trạch thử việc không chỉ qua, lại còn tiếp tục bị lưu lại phòng tiêu thụ, tiền lương cũng tăng một ít. Trương Đào cũng qua thử việc, nhưng không lưu lại làm tiêu thụ, chuyển sang làm hành chính. Quyết định này vừa có thể phát huy giá trị của Quý Cảnh Trạch đến lớn nhất, cũng cho cháu ngoại trai giám đốc

đãi ngộ tương đối tốt, Trần Thuật sau khi nghe được Quý Cảnh Trạch nói cho tin tức này, tổng kết: “Ít nhất có thể thấy được tố chất phòng nhân sự của Ngũ Khánh vẫn còn chấp nhận được!”

Đối với kết quả này Quý Cảnh Trạch không có gì bất mãn, Trương Đào lại không vui, hẳn một lòng muốn lưu lại phòng tiêu thụ, lúc chuyển sang phòng hành chính đầy bụng bức tức, nói đám người làm hành chính kia tất cả đều là đầu tâm kế, còn không bằng đi phòng phát triển sản phẩm lẫn lộn cùng đám kỹ thuật viên lười thôi kia.

Quan hệ tư nhân của hai người bọn họ cũng không tệ lắm, Trương Đào cũng không phải người giữ mồm giữ miệng, lúc thu thập đồ đạc, hùng hùng hổ hổ nói với Quý Cảnh Trạch: “Đờ mờ, vốn tôi cũng có thể lưu lại phòng tiêu thụ, nhưng tôi có một đơn lớn bị Khang Đạt cạy đi!”

Quý Cảnh Trạch nhin cười giả bộ hồ đồ: “Khang Đạt à...”

“Còn không phải sao, chính là đồ chó hoang Trần Thuật của Khang Đạt!”

Bởi một ít “từng trải đặc thù”, Quý Cảnh Trạch không chịu được ba chữ “đồ chó hoang” này, nhưng mà ba chữ này hiện tại trăm phần trăm chính là dùng để chửi người.

“Đồ chó hoang Trần Thuật” - này không phải mắng Trần Thuật, đây chính là mắng cậu nha!

Quý Cảnh Trạch nhin không được đáp trả: “Đào Tử cậu mắng Trần Thuật liền mắng Trần Thuật, chó chọc cậu cái gì?”

Trương Đào ít khi nhìn thấy Quý Cảnh Trạch tức giận, lúc này đột nhiên giận dữ thật đúng là dọa đến hắn, vội vàng nói đùa: “Vây được, kia đờ mờ Trần Thuật vây được chứ!”

Đệt đệt đệt đệt đệt đệt! Quý Cảnh Trạch cũng là phục, này không mẹ nó vẫn là mắng cậu mà!*

(ban đầu Trương Đào nói là – cầu nhật đích – là một từ chửi tục, nghĩa là đồ con hoang, đồ chó hoang... sau đó đảo lại một chút, Trương Đào dùng từ – nhật liễu cầu liễu – giữa bạn bè với nhau, đây chỉ là một câu nói đùa, ý nghĩa kiểu như WTF, nhưng dịch word by word thì lại là đồ bị chó fuck, mà Quý Cảnh Trạch thì đúng là bị “đồ chó hoang” Trần Thuật “làm” thật, nên thành ra đều là chửi Cảnh Trạch hết. J)

18. Chương 18

Sau khi Quý Cảnh Trạch qua thử việc, công tác vẫn bận rộn như cũ, nhưng tâm tình thả lỏng không ít. Lại khôi phục trạng thái đỉnh người thời gian trước, Trần Thuật có điều cố kỵ không quá dám đi chỗ cậu, cậu liền ít nhất một tuần đến chỗ Trần Thuật ở hai ngày, không làm gì chỉ thuần ngủ cũng muốn tới nơi này ngủ.

Đối với chuyện này Trần Thuật cũng là bất đắc dĩ: “Cậu có thể cuối tuần hãy đến tai họa tôi, bình thường thì cho tôi nghỉ được không?”

“Làm sao tôi lại làm sao?” Quý Cảnh Trạch biết y ngại tướng ngủ của mình không tốt, nhưng chính là không chịu tiếp câu chuyện giả bộ không biết, lúc này đang ở trong phòng tắm nhà y dùng dao cạo râu của Trần Thuật cạo râu: “Nha, có máy cạo râu không, đồ thủ công này của anh tôi dùng không quen, làm tôi xước da mấy lần rồi!”

Đối với kẻ giả ngu này Trần Thuật cũng không có cách gì, độc miệng: “Ăn mày đòi xôi gấc, có cái gì thì dùng cái đó đi.”

Tên ăn mày này mới không coi mình là người ngoài đâu, không có xôi thì tự mình mang theo! Cầm máy cạo râu, bàn chải răng điện của mình tới không nói, thậm chí cả người máy hút bụi cũng mang đến!

“Cậu muốn làm gì?” Về đến nhà nhìn thứ đang ong ong bò loạn quanh nhà kia, Trần Thuật cả kinh: “Cậu đây là định gia tăng nhân khẩu cho nhà tôi đấy à?”

“Hai ta đều không thích quét nhà, đây không phải tiện hơn sao!”

“Vậy nhà cậu dùng cái gì?”

“Nhà tôi tạm thời có thể không cần, dù sao tôi cũng không ở!”

“Cậu mẹ nó đây là muốn chơi xấu chỗ này không đi đấy à!”

Quý Cảnh Trạch lòng rất muốn nói: “Trần Thuật, hai ta ở cùng nhau đi.” Nhưng cậu biết Trần Thuật sẽ không đồng ý, với tính cách cẩn thận của y, là tuyệt đối sẽ không chấp nhận phiêu lưu mà ở chung, biết nói ra cũng sẽ bị cự tuyệt, đành phải đường cong cứu quốc: “Tôi không phải là ở chỗ này của anh nhiều sao – chuyện này thực ra là anh được lời, tôi bị anh làm thật nhiều lần!” Cậu nói nói lại cảm giác mình rất lỗ: “Tôi cảm thấy hai ta hẳn là định lại quy củ đi, lúc ấy anh chưa nói hai ta chủ yếu ở chỗ này của anh, quy định sân khách sân nhà này rất không công bằng, phải đổi thành một người một lần, mặc kệ ở nơi nào!”

Trần Thuật lắc đầu: “Liên tư thế ngủ này của ngài, trong nhà nếu không có hai phòng, ai dám cùng cậu ngủ!”

“Anh không khách quan!” Quý Cảnh Trạch không phục: “Tôi hiện tại so với trước đã tốt hơn nhiều! Anh có thừa nhận là tôi hiện tại ngủ ngoan hơn hồi trước nhiều không?”

“Hừ hừ!” Trần Thuật cười lạnh: “Này còn thật không dễ so, trước kia ngài là muốn đá chết người, giờ là muốn siết chết người, nửa năm nay tôi đã mơ thấy gấu bao nhiêu lần! Nha, tôi nói, liên tư thế ngủ này của cậu, những người trước kia là làm sao mà nhẫn được?”

“Nào có người khác!” Quý Cảnh Trạch trừng mắt: “Ngoại trừ anh ra tôi chưa từng cùng người khác ngủ qua! Ngay cả mẹ tôi cũng không có!” Cậu thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi từ nhỏ liền ngủ một mình, từ sinh ra bắt đầu! Mẹ tôi nói người nước ngoài đều nuôi con như vậy, như vậy dễ dàng bồi dưỡng tính độc lập.”

Vừa nghĩ đến tuổi thơ không có cha, mẹ mặc kệ của cậu, Trần Thuật mềm lòng, không tiếp tục tranh cãi nữa.

Quý Cảnh Trạch lại than thở: “Tôi không phải chỉ là ngủ không ngoan thôi sao, tôi còn nhiều ưu điểm như vậy, sao anh không nói!”

Trần Thuật bật cười: “Cậu còn ưu điểm gì?”

“Tôi đang này!”

“Cút cậu đi, lau cái bàn quét cái nhà liên tính đang?”

Quý Hiền Huệ đảo đảo mắt, cảm giác mình còn có không gian cố gắng, chưa nói cái gì, mở di động ra tìm kiếm trên Taobao.

Thứ bảy là ngày Quý Cảnh Trạch ngủ lại cố định, hiếm khi hai người bọn họ đều nghỉ ngơi, cả hai ngại một chỗ nào cũng không đi, ngay cả cơm cũng không làm gọi thức ăn ngoài. Buổi chiều Trần Thuật ở ngoài phòng khách ném phi tiêu, Quý Cảnh Trạch tiếp điện thoại từ phòng ngủ đi ra, trên mặt cười hề hề ra vẻ thần bí nhìn cửa.

Trần Thuật đang định hỏi cậu lại nghĩ ra ý xấu gì, chuông cửa liên vang, chuyển phát nhanh!

Trần Thuật cầm gói hàng lên còn cảm thấy rất nặng, Quý Cảnh Trạch ký xong biên lai cao hứng phấn chấn cầm lên, xoay người chạy tới phòng bếp.

“Đây là cái gì? Cậu mua gì vậy?” Trần Thuật nhìn cậu dỡ hộp hàng, trước tiên rút ra một cái giá hơn một mét cao, cái vật này còn không nhỏ!

Quý Cảnh Trạch quay đầu nhìn y một cái, mặt đắc ý: “Máy làm bánh rán trái cây!”

Trần Thuật ngây người: “Gì???”

“Máy làm bánh rán trái cây nha.” Quý Cảnh Trạch đã bắt đầu động thủ lắp ráp: “Anh chờ xem, lắp xong gia sẽ bộc lộ tài năng cho anh xem! Sau này để anh ở nhà cũng có thể ăn được bánh rán trái cây!”

Trần Thuật đã không biết nên tổ chức ngôn ngữ thế nào mới tốt: “Thiếu gia ngài chỉ vì ăn bánh rán trái cây, liền lắp một cái máy bự chẳng như vậy trong nhà tôi sao, còn chưa đủ tốn công đâu!”

“Không để anh tốn công, tôi làm!” Quý Cảnh Trạch trừng mắt: “Tôi hầu hạ anh còn không được sao?”

“Tôi cần cậu hầu hạ làm gì, tôi muốn ăn gọi đồ ăn ngoài là được mà!”

“Đồ ăn ngoài anh biết là dùng cái gì làm sao? Có thật thà gì không? Sạch sẽ vệ sinh sao?” Quý Cảnh Trạch trợn trắng mắt: “Bao hàm quan tâm chân thành trần đầy yêu thích sao?”

“Cút cậu đi thôi!” Trần Thuật hỏi: “Đồ chơi này bao nhiêu tiền?”

“1300.”

“Đệch!” Trần Thuật nhin không được mắng tên phá sản kia: “Cậu dùng 1300 mua nó? 1300 đủ ăn bao nhiêu bánh rán trái cây!” Y nói mở Taobao ra tìm kiếm xem có thể trả hàng không... Ông nội cậu! Cậu có phải ngốc hay không! Người ta đều bán chừng hơn 500, cậu mua thế nào đến 1300!”

“Của tôi đây là toàn tự động...” Quý Cảnh Trạch cơ bản đã lắp ráp xong, chuẩn bị làm lớn một hồi, đột nhiên vỗ ót: “Xong! Đệch, tôi xác thật là ngốc!”

“Kia còn không nhanh chóng trả hàng, cậu mua có dịch vụ trả hàng sao?”

“Cái gì nha, tôi mới không trả đâu!” Quý Cảnh Trạch cự tuyệt ngay lập tức, lại phát sầu: “Nhưng tôi đột nhiên nghĩ tới, tôi còn chưa biết chiên bánh quẩy đâu, chỉ biết tráng bánh không được, không có trái cây làm sao làm được bánh rán trái cây!”

Trần Thuật không biết nên nói gì: “Cậu thực sự là muốn chọc tức chết tôi!”

“Tôi cũng muốn tức chết rồi!” Quý Cảnh Trạch ảo não chống nạnh trừng mắt làm bánh.

“Cậu tức cái gì?”

“Tôi còn muốn làm bánh rán trái cây cho anh, anh một cao hứng hôm nay liền cho tôi đánh sân khách đâu!”

“Nằm mơ! Cậu hết hi vọng đi!”

Sự thật chứng minh giấc mộng không dễ dàng vỡ tan như vậy, tựa như tà tâm dù có bóp thế nào cũng bất tử. Buổi tối Trần Thuật ngồi trên sofa xem TV, Quý Cảnh Trạch ngồi trong phòng vệ sinh mò mẫm cả buổi mới đi ra, đi ra liền cười hì hì nhìn y: “Tôi quyết định! Từ hôm nay trở đi, quy củ phải sửa, một người một lần, tiểu gia muốn tác chiến sân khách! Hơn nữa không chỉ muốn đánh mọi mặt trận còn muốn đánh thêm giờ!”

“Hừ hừ, chỉ được cái mồm.” Trần Thuật tiếp tục xem TV, nội tâm lại dao động đã chuẩn bị nhường bước, tên khốn kiếp này các chiêu các thức cũng học được không sai biệt lắm, về lâu về dài, không cho cơ hội luyện tập sau này y làm sao mà thích được, nhưng y vẫn muốn trêu Quý Cảnh Trạch, trên mặt không tỏ vẻ gì: “Cậu cứ cho miệng ăn tết đi.”

“Miệng tôi chẳng lẽ ăn tết cũng ăn chay thế thôi à.” Quý Cảnh Trạch nói, ngồi ở trên sàn dựa vào chân y, ngửa đầu chớp mắt nói: “Không thưởng cây xức xịch ném thử?”

Trần Thuật cúi đầu nhìn đường viền khuôn mặt cường tráng của cậu bày ra biểu cảm nhu thuận lấy lòng, tay cũng không quy củ sờ loạn trên đùi y, tư thế cũng ám chỉ trong lời nói của Quý Cảnh Trạch, là muốn thối kèn cho y đây! Y làm sao có thể không cao hứng! Phối hợp chuyển hướng chân, ngả gối thò tay sờ sờ đầu Quý Cảnh Trạch, kéo đầu cậu vào giữa hai chân mình, cười nói: “Kia liền thưởng cậu đấy, nể mặt cậu đã có lòng hầu hạ!”

Quý Cảnh Trạch cười nhẹ móc gậy ra cho y, còn mềm nhũn nằm sấp liếm liếm hai ngum, sau đó ngậm vào, đầu lưỡi linh hoạt quét qua trên cán một lần, đặc biệt cẩn thận chăm sóc đến cả phần da non quanh lỗ...

Trần Thuật còn chưa kịp triệt để cứng lên, liền cảm giác không đúng lắm! Đây mẹ nó là cảm giác gì, nóng phùng phùng! Y thò tay đẩy một chút, Quý Cảnh Trạch đã tự mình phun ra đứng lên, thối lui vài bước đến một cự ly tương đối an toàn, mặt cười xấu xa nhìn y.

Trần Thuật miệng xuýt xoa hít hà, của quý vừa mới cương ở trong miệng Quý Cảnh Trạch thì nóng rất phừng phừng, nhưng lấy ra bại lộ trong không khí lại thấy lạnh vù vù! Đây là cái cảm giác quý dị gì! Y niết cây gậy của mình ba bước thành hai đi tới buồng vệ sinh súc rửa, miệng mắng: “Tên khốn kiếp cậu chết chắc rồi! Này mẹ nó là đồ chơi gì đây? Cậu bôi cái gì cho tôi vậy???”

Bên ngoài truyền đến tiếng Quý Cảnh Trạch cười to: “Anh đoán xem?”

“Đoán cái đéch, cậu chờ, xem tôi thu thập cậu thế nào!” Trần Thuật vừa dùng nước xối vừa mắng, cúi đầu liền nhìn thấy thứ trên bồn rửa tay, không cần hỏi cũng biết vừa nãy là cái gì, một bình nước súc miệng vừa mới mở nắp, còn là loại băng tuyết mát lạnh sảng khoái!

Mặc kệ là kẻ gì, dùng được chính là kẻ hay! Trần Mĩ Lệ hệ thống còn cần chờ reset ồm ờ, phần cứng của Quý Hiền Huệ chờ thời đã lâu rồi cuộc có thể tác chiến sân khách, đánh khắp mọi mặt trận lại thêm giờ, đem tất cả tri thức học được từ thầy Trần ôn tập, củng cố, vận dụng linh hoạt một lần, góc độ sát gôn cũng không cố ý theo đuổi xảo quyệt, muốn chính là không nghiêng lệch, chính giữa hồng tâm!

Sáng sớm ngày hôm sau Trần Thuật bị đồng hồ báo thức đánh thức, nhấc chân liền đạp Quý Cảnh Trạch: “Làm cái gì vậy! Nhanh tắt!”

Quý Cảnh Trạch thò tay ấn tắt, còn buồn ngủ ngồi dậy, phát ngốc một lát, thò chân tìm dép lê chuẩn bị xuống giường.

Tay Trần Thuật còn gác trên lưng cậu, ý đồ kéo cậu trở lại: “Cậu ngủ phát ngốc đấy à? Mới mấy giờ chứ!”

Quý Cảnh Trạch xoay người hôn y một cái, đứng lên tha dép, lười biếng duỗi eo: “Tôi phải dậy sớm nhồi bột, bột còn phải tỉnh nữa giờ đâu!”

Trần Thuật bị chấn kinh: “Cậu định làm gì?”

“Chiên bánh quẩy nha!”

“Ông nội cậu!” Trần Thuật chớp lấy gối ném cậu: “Cậu nửa đầu đêm...” vừa nghĩ đến nửa đầu đêm Trần Thuật cũng là mặt già đỏ lên, “nửa đầu đêm tôi không nói, nửa sau thì giành chẵn, chen người, cuộc sống về đêm đã phong phú như vậy buổi sáng còn không yên tĩnh, lúc này mới mấy giờ, cậu lại bày trò, cậu có muốn cho tôi sống nữa không!”

Quý Cảnh Trạch cọt nhả tránh gối đầu y ném tới: “Sao tôi lại không muốn anh sống, tôi còn muốn anh trường mệnh trăm tuổi, này còn không đặc biệt vì anh lên mạng học chiên bánh quẩy đây! Tôi còn định học làm sữa đậu nành nữa đây!”

“Cút đi đi, tôi thấy cậu là muốn ép buộc chết tôi, sau đó kế thừa đậu game của tôi!”

Quý Cảnh Trạch cười đi về phía phòng bếp, vừa đi vừa nói chuyện: “Sao anh lại không biết quý trọng như vậy, chồng tốt như tôi, anh cho dù là đốt đèn lồng – không đúng, cho dù là đốt đuốc cũng không biết đi đâu tìm đâu!”

Trần Thuật để trần đang thò tay nhặt gối vừa ném xuống đất, nghe được lời cậu nói nhin không được cười: “Tôi nếu là có cây đuốc trước hết đốt cậu đi! Cậu chờ, ăn không ngon tôi mới tính sổ với cậu!”

Nhìn y cười, Quý Cảnh Trạch dương dương tự đắc nói: “Thưa ngài chúc lành!”

Một giờ sau, ở trong phòng bếp bày trò một buổi sáng Quý Cảnh Trạch một thân đầy bột mì, không có thỏa thuê mãn nguyện lúc rời giường buổi sáng, chỉ có chột dạ cẩn thận dè chừng, vúi cửa phòng ngủ khe khẽ gọi: “Đại bảo bối nhì, anh tỉnh rồi sao?”

Trần Thuật ở trong phòng vệ sinh đang bôi kem dưỡng lên mặt vừa nghe xưng hô này của cậu liền đoán ra tám chín phần mười, lạnh lùng hỏi: “Chiên xong bánh quẩy rồi?”

“Đệt, làm tôi giật cả mình!” Quý Cảnh Trạch xoay người nhìn y: “Anh, anh dậy lúc nào?”

Trần Thuật vừa lau mặt vừa nghiêng ngẫm từng chữ một nói: “Ngài nói gì vậy, không phải ngài mời tôi, nhấm nháp bánh quẩy nguyên liệu thực thà, sạch sẽ vệ sinh bao hàm thâm thâm quan tâm, tràn đầy yêu thích mà ngài cố ý lên mạng học, tự tay làm cho tôi hay sao?”

“Ha ha ha.” Quý Cảnh Trạch ba bước thành hai đi tới bá cổ y, treo trên người cà cà mặt y: “Thật vất vả có một ngày nghỉ ngơi không cần dậy sớm, chúng ta trở về ngủ tiếp một lát bồi dưỡng bồi dưỡng cảm xúc!”

Trần Thuật cười lạnh: “Tôi không, tôi muốn ăn bánh quẩy!”

Quý Cảnh Trạch đành phải thừa nhận: “Thất bại, không biết có phải trộn bột nở không đúng hay không, hôm nay ăn không được...”

“Ăn không được?”

“Ừm...” Quý Cảnh Trạch nói, nhanh chóng đi ra ngoài cho an toàn, còn chưa chạy đến phòng khách, dép lê của Trần Thuật đã bay ra! Lực không lớn nhưng chính xác kinh người, Quý Hiền Huệ ngao ngao kêu to: “Địch ném chuẩn vậy! Nếu là phi tiêu anh chính là mưu sát chồng!”

19. Chương 19

Trần Thuật đi làm nhận được điện thoại của vị bạn học làm phó chủ nhiệm kia gọi tới, ngôn từ phi thường khách khí hẹn gặp mặt y, Trần Thuật rất ngạc nhiên, làm ăn đã bàn xong, hợp đồng đã ký, chỉ còn chờ khởi động hạng mục, chẳng lẽ có gì ngoài ý muốn? Chẳng qua đối với y cũng không có vấn đề gì, lần kia chen ngang một tay hoàn toàn là hành động theo cảm tính, như y nói, chỉ là vì chế tạo một chút độ khó cho người bắt nạt Quý Cảnh Trạch. Nếu Quý Cảnh Trạch đã vào Ngũ Khánh, vụ này là thành là bại y đều không để vào mắt.

Không nghĩ tới vừa mới thấy mặt, người bạn học này của y thật đúng là vờ ngoan, còn khách khí hơn cả lúc gọi điện thoại, phải đến trình độ gọi là khiêm tốn, liên tục giải thích với y, nói lúc ấy mình lý giải hợp đồng có chút lệch lạc, làm một nhân viên công vụ hần sao có thể cầm hoa hồng đâu, sau đó đem phân trăm toàn bộ trả lại cho Trần Thuật. Trần Thuật trong lòng sôi sục, mặt ngoài giả vờ thực bình tĩnh, hỏi vụ mua bán này còn làm sao? Bạn học y liên tục lặp lại nói đương nhiên làm, hơn nữa hạng mục này của bọn họ từ khu cho đến thành phố đều rất trọng thị, sau đó cố ý vô tình ám chỉ Trần Thuật, khả năng sẽ có tin tức truyền thông đến phỏng vấn, nhờ y nhất định phối hợp một chút!

Trần Thuật bình tĩnh hiểu ra, tên nhãi này, không vớt tiền, sửa vớt công lao, muốn trở thành điển hình tiên tiến vì dân cải tạo chất lượng nước! Còn có truyền thông đến phỏng vấn, phỏng chừng là sợ cấp trên hỏi đến hoặc là đồng nghiệp ghen tị, đến lúc đó tra kỹ hần, lúc này mới phun tiền hoa hồng ra.

Trong lòng y có số, trên mặt lập tức giả ngu, bạn học y càng muốn lui tiền, y càng không chịu lấy, luôn mồm “chúng ta lúc ấy đã nói rồi”, “tao đâu thể để mày chịu thiệt!” Giở trò xấu cấp bậc chuyên nghiệp, “khiêm nhường” cho bạn học y mồm hôi mồm kê đầy đầu, nói một xe lời hay, lúc này mới cười hì hì thu hồi tiền hoa hồng.

Sau khi tạm biệt bạn học, y nghĩ dù sao đã uống rượu thì không lái xe, vừa lúc đi xem Quý Cảnh Trạch, kể chuyện thú vị này cho cậu nghe, việc bất ngờ này khẳng định khiến tên nhóc khốn kiếp kia vui vẻ đến bay lên. Không nghĩ tới trong nhà Quý Cảnh Trạch tất cả đều là mùi hoa hồng mùi rượu hoa quả, tên nhóc kia để trần mở cửa cho y xông lập tức liền quay trở về phòng bếp, bấm thịt bấm đến bay lên! Bả vai cân xứng theo động tác cổ tay run run, mồ hôi dày đặc bám trên làn da màu lúa mạch. Trần Thuật nhìn phía sau lưng cậu, hoa si nhục thể tốt đẹp của bạn trai mình một lát, miệng vẫn đọc như cũ: “Đây là cái gì, ngay cả xúc xích cũng muốn tự mình làm? Để tôi nghĩ xem trong bánh rán trái cây còn có cái gì – ngài chịu vất vả trứng cũng tự để luôn đi!”

Quý Cảnh Trạch quay đầu nhìn y một cái: “Không cần châm chọc khiêu khích! Chờ tôi ướp xong thịt lại quay lại làm anh để trứng!”

Trần Thuật cười nhạo một tiếng, đơn giản thuật lại một lần quá trình y cùng bạn học ăn cơm, mô phỏng lác đác nói một câu: “Tên nhãi này, hần thể nhưng muốn thành tiên tiến, đạo lý ở đâu cơ chứ!”

Quý Cảnh Trạch cười lạnh: “Kia hần cứ đợi đi thôi.”

Trần Thuật nghi hoặc: “Có ý gì?”

“Ha ha.” Quý Cảnh Trạch đắc ý cười cười, rửa tay lại đây ôm y ngồi vào trên sofa: “Gọi điện thoại cho hắn nói muốn phỏng vấn là anh khóa trên của tôi.”

Trần Thuật cả kinh: “Chuyện này là kế hoạch của cậu?”

Quý Cảnh Trạch cười: “Nhờ anh khóa trên giúp chút việc nhỏ thôi, ổng là phóng viên chuyên mục [Tin nóng thời sự].”

Trần Thuật nhú mày: “Cậu một tên học quản lý từ đâu ra anh khóa trên học báo chí?”

“Cùng trường chứ, ổng trước tôi hai khóa.”

“Trước hai khóa quan hệ các cậu còn tốt như thế?”

“Ày...” Quý Cảnh Trạch ngẫm ngẫm y, có chút chột dạ: “Ổng, ổng cũng là... trước kia... tôi...”

Trần Thuật lập tức hỏi: “Hắn cũng là gay, cậu trước kia từng thích hắn đi?”

Quý Cảnh Trạch nhanh chóng nói: “Ổng không biết tôi từng thích ổng – cũng không tính thích, chỉ là có hảo cảm, tôi phát hiện ổng là 1, liền thôi.”

“Phát hiện hắn là 1 liền thôi?” Trần Thuật cười lạnh, “Vậy sao cậu không thôi cả tôi luôn?”

“Ai nha này!” Quý Cảnh Trạch nhanh chóng đỡ dành: “Anh đây là ghen? Hai ta đừng tranh cãi được không? Tôi cùng ổng thật không có chuyện gì, chỉ là lúc ấy trong trường có một phòng chat nặc danh, tôi lúc đó vừa phát hiện mình là, rất khát vọng cảm giác đồng tình... Đến chỗ đó nói chuyện phiếm, tôi liền như vậy cùng ổng quen biết, sau này thường xuyên cùng nhau chơi bóng này nọ. Người ta rất chính trực, bạn trai cũng rất đẹp trai! Cảm tình còn rất ổn định! Anh đừng đa tâm được không?”

Trần Thuật càng nghe càng sốt ruột, cuối cùng tức giận đến mức cổ họng phát khô: “Quý Cảnh Trạch cậu làm việc này vì sao không thương lượng với tôi?”

“Tôi muốn cho anh...” Quý Cảnh Trạch suy nghĩ một chút, cảm giác cái này cũng không thể tính niềm vui bất ngờ, lại nói lại: “Tôi biết anh không để ý chút tiền này, nhưng tôi không thích tên kia điều vô duyên oai với anh! Hắn hôm nay tìm anh còn vênh váo sao? Không dám nữa đi?” Vừa nghĩ đến bộ dáng bạn học Trần Thuật cúi người lấy lòng, Quý Cảnh Trạch cười: “Hừ, cho tên kia đợi mòn mỏi đi thôi, còn thật cho rằng mình sắp được lên ”tin nóng thời sự“ đây, khẳng định sẽ cấp đuôi làm người, sốt ruột bạn rợn chung quanh chui đít mà! Chờ thêm mấy tháng, bảo anh kia nói với hắn chủ biên không thông qua liền xong, tên kia nằm mơ cũng không nghĩ ra cùng chúng ta có quan hệ gì!”

“Cậu, cậu thật sự là...” Trần Thuật tức giận đến mức thiên ngôn vạn ngữ không biết bắt đầu nói từ đâu, trừng Quý Cảnh Trạch: “Đưa đây!”

Quý Cảnh Trạch sửng sốt: “Cái gì?”

Trần Thuật thò tay: “Di động của cậu!”

Quý Cảnh Trạch chần chờ một chút, vẫn là đưa cho y.

“Giải khóa.”

Quý Cảnh Trạch ấn vân tay mở khóa, Trần Thuật ở trước mặt cậu bắt đầu xem app trò chuyện.

Hai người bạn họ bình thường cũng không phải là dạng người yêu cái gì cũng phân chia rành mạch, nhưng tôn trọng lẫn nhau là có, hơn nữa trạng thái bình thường cùng trạng thái giận dữ cũng là không giống nhau. Quý Cảnh Trạch có chút mất hứng, lườm bà lườm bầu: “Làm gì, anh đây là muốn tra tôi sao?”

Trần Thuật không phản ứng cậu, lật từng tờ từng tờ xem xong, sau khi xác nhận không có vài phần mềm “đồng tính kết bạn”, không xem cái khác, không nói một lời cầm điện thoại đặt về trong tay cậu.

Hai người bạn họ cứ như vậy ngồi trên sofa, hai người đều không cao hứng, đều không nói chuyện, trầm mặc thật lâu.

“Cạnh Trạch...” Cuối cùng vẫn là Trần Thuật đánh vỡ im lặng trước: “Tôi lo cho cậu.” Y nói gọn gàng dứt khoát. Y cũng thế, Quý Cạnh Trạch cũng thế, đều là người tương đối trực tiếp, bọn họ trao đổi vẫn luôn là phương thức tương đối trực tiếp: “Lúc cậu lên diễn đàn đồng tính, tôi đã từng nhắc nhở cậu, cậu phải bảo vệ tính hướng cùng riêng tư bản thân cho tốt, tôi đối với cậu chỉ có một yêu cầu này, cậu có thể để tôi đừng bận tâm như vậy được không?”

“Tôi cần anh lo cái gì?” Quý Cạnh Trạch phi thường không phục.

Đúng vậy, Quý Cạnh Trạch chính là Quý Cạnh Trạch, Trần Thuật không thể tránh khỏi lại nghĩ tới lý tưởng kén vợ kén chồng trước kia của y, tên khốn kiếp này cũng không phải tiểu bạch thảo, cậu không chỉ ném tới chỗ nào đều không cần Trần Thuật bận tâm, cậu trái lại còn muốn lo cho Trần Thuật đâu! Nhưng Trần Thuật căn bản không cần loại che chở mà trong mắt y là rất nguy hiểm này!

“Cạnh Trạch,” Trần Thuật dịu giọng: “Tôi biết cậu làm mấy chuyện này là muốn khiến tôi vui vẻ, nhưng tôi không cần, tôi chỉ muốn cậu tốt đẹp. Phóng viên này là anh khóa trước của cậu, các cậu quen biết rất nhiều năm, biết tính hướng của lẫn nhau cũng không sao, mấy cái này tôi đều hiểu, tôi cũng có bạn bè như vậy, thế nhưng cậu đối với mọi người cũng phải cảnh giác, không phải tất cả mọi người đều thiện lương, đều khai sáng, đều quang minh chính đại! Cậu có hiểu hay không vậy?”

Quý Cạnh Trạch hỏi: “Này có quan hệ gì với việc anh xem di động tôi?”

“Tôi lo cậu vì tìm cảm giác đồng cảm, download mấy phần mềm lung tung kia, làm quen mấy người lung tung lung tung.”

Quý Cạnh Trạch nhìn ánh mắt y: “Anh có phải là cảm thấy đồng tính luyến đặc biệt không có mặt mũi gặp người?”

“Khốn kiếp! Cậu nói chuyện kiểu gì vậy?”

“Anh chính là như thế, anh để ý chuyện điệu thấp như vậy, chẳng phải chính là sợ người khác biết sao?” Quý Cạnh Trạch cao giọng: “Nhưng không phải tất cả mọi người đều nghĩ như anh vậy, không tiếp thụ, không hiểu, sẽ lấy chuyện này xì xào chỉ trích!”

“Tôi không cần bất luận kẻ nào chấp nhận tôi, hiểu tôi!” Giọng Trần Thuật cũng đề cao, “Tôi lại không làm sai bất cứ chuyện gì! Nếu đồng tính luyến không sai, vì cái gì muốn cho người khác quyền lợi bình phán? Sao lại cần bọn họ chấp nhận, lý giải? Tôi chỉ là muốn bảo vệ tốt cuộc sống của mình, nhất là đừng xúc phạm tới cha mẹ tôi!”

“Đây chính là trọng điểm!” Quý Cạnh Trạch gật đầu, “Cho nên anh tới chỗ này của tôi cứ luôn lén la lén lút như vậy!”

“Quý Cạnh Trạch!”

Trần Thuật hô to một tiếng, sau, hai người bọn họ đều không lại nói chuyện, đây là lần đầu tiên hai người bọn họ cãi nhau, hơn nữa không phải bởi vì việc vật trong cuộc sống, mà là bởi vì quan niệm lý tưởng, trong lúc nhất thời không khí áp lực đến mức hít thở không thông.

Qua một hồi lâu, Quý Cạnh Trạch ngồi qua đây kề bên bả vai Trần Thuật, mở di động ra, vào diễn đàn đồng tính cậu thường lên, mở màn hình hoạt động ra nói với Trần Thuật: “Đừng nóng giận, anh xem,” Cậu cầm điện thoại đưa tới trước mặt Trần Thuật: “Hiện tại độ khoan dung của mọi người đối với đồng tính đã lớn hơn nhiều, nơi này cũng không phải chỉ có đồng tính, cũng có người thường, có người nhà của người đồng tính...”

Trần Thuật liếc sơ qua, thở dài, ngẩng đầu nói: “Cạnh Trạch, cho dù quốc gia chúng ta hiện tại có cho phép đồng tính kết hôn, cậu cho rằng có bao nhiêu người có thể công khai cử hành hôn lễ? Cậu cảm giác có bao nhiêu thân thuộc sẽ tham gia loại hôn lễ này? Cậu cảm giác có bao nhiêu người là đi chúc phúc, mà không phải cảm thấy kỳ quái?”

Quý Cạnh Trạch lại hỏi y: “Cho nên mới cần càng nhiều người đi chú ý, đi thôi động chứ, chẳng lẽ anh không quan tâm đến quyền bình đẳng chút nào?”

“Đúng, tôi không quan tâm.” Trần Thuật thẳng thắn trả lời: “Cuộc sống của người khác đối với tôi không có ảnh hưởng gì, tôi cũng không thể ảnh hưởng tới nhiều người khác như vậy, tôi chỉ để ý đến người nhà tôi cùng cậu.”

Quý Cảnh Trạch yên lặng cùng y nhìn nhau một lát, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Tôi để ý, tôi muốn có thể góp một phần sức lực, cuối tháng tôi còn muốn đi tham gia diễn hành ở thành phố K đầu...”

“Cậu nói cái gì!” Trần Thuật lại lớn giọng, “Đi tham gia cái kia có ý nghĩa gì!”

“Có ý nghĩa rất lớn.” Quý Cảnh Trạch không có cao giọng, bình tĩnh nhìn y: “Anh nói anh để ý ý nghĩ của tôi, tôi đây có thể nói cho anh, với tôi mà nói, có ý nghĩa rất lớn.”

Ngày đó lúc Trần Thuật xuống lầu trạng thái cả người đều loạn, trong đầu đồng thời tự hỏi rất nhiều chuyện, nhưng lại giống như trống rỗng. Y nhớ tới người bạn trai đầu tiên năm đó y giao ở trong trường học, Viên Dương. Từ quen biết, đến thử, đến cùng nhau, lại đến chia tay. Y cảm giác tính cách bất đồng là nguyên nhân dẫn đến bọn họ chia tay. Viên Dương nội tâm mềm mại, thích động vật nhỏ, ven đường gặp được ăn xin luôn sẽ cho tiền, y lại đối với hành vi này cười nhạt. Viên Dương thích văn học nghệ thuật, món quà đầu tiên tặng y là sách Haruki Murakami, năm đó y 19 tuổi miễn cưỡng xem một lần, cảm giác tất cả đều là viết mò. Viên Dương gia thế rất tốt, lúc gây dựng sự nghiệp còn muốn giúp đỡ bạn trong giới, chị họ cậu ấy không nói hai lời bỏ tiền đầu tư, mà y cảm giác tất cả những thứ này đều là hoang đường.

Quý Cảnh Trạch thì sao, thực ra tính cách hai người bọn họ rất giống nhau. Không đồng tình bất cứ hình thức ăn xin nào, trực tiếp, thiết thực. Y là sau khi gặp được Quý Cảnh Trạch, mới giật mình đọc hiểu được cuốn sách hồi 19 tuổi đọc không hiểu, mình bạch gấu nhỏ mùa xuân vì sao đáng yêu. Một lần duy nhất bọn họ cảm giác không thích hợp, thực ra là vì vấn đề tư thế cơ thể, nhưng vấn đề này lại bị hai người bọn họ khắc phục.

Nhưng là hiện tại y đột nhiên phát hiện Quý Cảnh Trạch tuy rằng tính cách không giống Viên Dương, nhưng là đều khát vọng thế giới này đồng tình, mà y lại từ trong lòng không muốn đem quyền lợi “có đồng tình hay không” dâng ra.

Trần Thuật cười khổ một chút, nghĩ: Có lẽ bọn họ sống được bằng phẳng hơn mình!

“Con trai!” Trần Thuật còn đang loạn nghĩ, đột nhiên nghe thấy mẹ y gọi y, y hoảng sợ! Cho tới nay y đều rất cẩn thận, cho dù đến chỗ Quý Cảnh Trạch cũng phải lên kế hoạch đường đi thật kỹ, hôm nay hai người bọn họ cãi nhau, sau khi đi ra trong lòng mù suy nghĩ chuyện khác, chân liền đi loạn, bất tri bất giác đi tới chỗ phụ cận nhà ba mẹ mình.

“Mẹ...”

“Sao con lại trở lại lúc này?” Mẹ y giật mình, “Không lái xe à?”

Trần Thuật nhanh chóng trấn định: “À, con uống rượu, liền không lái xe.” Y nói sang chuyện khác: “Mẹ, sao đất chó đi dạo muộn vậy?”

“Cola ngày nào cũng đi giờ này, nó quen rồi.” Mẹ y vui tươi hơn hử, ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người con trai mình: “Con uống rượu bản thân cũng phải có sổ với, tuy rằng tuổi trẻ, cũng phải chú ý thân thể, biết không?”

“Ừm, con biết.” Trần Thuật gật đầu, “mẹ cũng phải chú ý thân thể, nào chăm sóc ba, lại quản chúng nó, đừng để mệt.”

“Mệt cái gì!” Mẹ y cười: “Dì Tào, dì Trương bọn họ đều nửa đêm nửa hôm dậy chăm cháu đầu, mẹ hầu hạ mấy nhóc bảo bối này tính cái gì, mỗi người có lạc thú cho riêng mình thôi!”

Trần Thuật hơi giật mình, nhưng cola đã hoàn thoát chạy tới lãnh địa của mình đi giải quyết nhu cầu, mẹ y cầm di động, mang tai nghe học hát một bài hay mở lúc khiêu vũ trên quảng trường. Trần Thuật ở trong bóng đêm gần người, y nói y chỉ để ý cha mẹ cùng Quý Cảnh Trạch, nhưng buổi tối nay, y lại đột nhiên phát hiện, y vừa không hiểu được ý tưởng của Quý Cảnh Trạch, cũng không chân chính rõ ràng cha mẹ mình chân thật cần gì. Y vẫn cho rằng mẹ y yêu chó, thực ra mẹ y nuôi chó cũng mới chỉ hơn hai năm nay, hai năm trước, là từ lúc nào bắt đầu đâu? Có lẽ đây thực ra là một loại ký thác do mẹ y không thể gửi

gắm tình cảm cho đời thứ ba thôi...

20. Chương 20

Quý Cảnh Trạch vừa thấy Trần Thuật, tim cũng nhảy nhanh hơn. Hai người bọn họ đã bốn, năm ngày không gặp mặt không gọi điện, đại khái chính là “chiến tranh lạnh” trong truyền thuyết, hôm nay cũng không phải hẹn trước, mà là tham gia một cái hội giới thiệu cao ốc của Hoa Nguyên Điền Sản. Hiện trường toàn là các doanh nghiệp đồ gia dụng, vật liệu xây dựng, đồ điện gia... còn có vài trăm hộ khách, cậu vẫn dễ dàng ở trong đám người thấy được Trần Thuật.

Cậu vốn hẳn nên có nguyên tắc ghét bỏ Trần Thuật: Lại trang điểm rêu rao như vậy, mần toàn trường liên một mình anh lờ lờ tỏa sáng, đưa tới một đám khách nữ vây xung quanh anh chuyển! Cũng có thể rất có cốt khí ghét bỏ bản thân: Mày có phải là tiện hay không, anh ta liếc cũng không liếc mày một cái, mày liên không thể cũng không nhìn anh ta? Thế nào cũng phải liếc nhìn một cái trộm ngắm một cái?!

Nhưng mà cậu nhịn không được. Phẫn bội cốt khí, vẫn là lặng lẽ nhìn lên Trần Thuật, cũng phẫn bội nguyên tắc nghĩ: Thật đẹp trai, không hổ là nam nhân của tiểu gia!

Cậu biết cho dù cậu có nhìn Trần Thuật thế nào, Trần Thuật cũng sẽ không ở trường hợp như vậy xem cậu một cái. Lúc bọn họ còn chưa cùng nhau, Trần Thuật có thể ở lúc liên hoan trước mặt mọi người kêu cậu ngồi bên cạnh, nhưng bọn họ vừa mới thông đồng, cậu ở sân bay muốn tới gặp Trần Thuật một chút cũng bị y kiên quyết cự tuyệt. Việc này lúc ấy cậu cũng không để trong lòng, là sau khi bọn họ cùng nhau, cậu dần dần hiểu về Trần Thuật hơn, mới hồi tưởng lại hiểu được ý nghĩa đằng sau đó.

Người cậu thích, chính là một người cẩn thận như vậy, cùng cậu hoàn toàn bất đồng, lại làm cho cậu thích đến không kháng cự được.

Tới gần giữa trưa, lão tổng Hoa Nguyên Trần Vũ Mặc đến hiện trường, là một người đàn ông có tướng mạo phi thường xuất chúng, xem chừng cũng mới ba mươi tư ba mươi lăm tuổi, Quý Cảnh Trạch đối với người đàn ông vừa có vẻ ngoài vừa có tiền này lại không hứng thú, cậu sốt ruột đi WC!

Cậu vừa mới tiến vào buồng vệ sinh, liền bị người từ phía sau đẩy một chút, cậu nhắm mắt lại cũng biết là ai, khí tức trên người người này cậu đã quen đến không thể quen hơn, cho nên mãi đến khi bị đẩy vào biệt gian trong cùng cậu cả đầu cũng chưa ngẩng.

Trần Thuật thò tay niết cằm cậu: “Nhìn cũng không muốn nhìn tôi?”

Quý Cảnh Trạch “Hừ” một tiếng, lòng nói là anh không thèm nhìn tôi!

“Còn giận sao?” Tay Trần Thuật sờ cằm lại sờ mặt, cuối cùng dừng ở bên gáy cậu, ngón cái khi có khi không chạm vào vành tai: “Không dễ dỗ như vậy sau này cũng đừng đòi ở mặt trên, nào có đàn ông đàn ông gì lại thích giận như vậy, dứt khoát liền kiên kiên định định làm vợ tôi đi!”

Quý Cảnh Trạch lập tức mặc kệ, ngao một tiếng: “Cút đi! Dựa vào cái gì!”

Trần Thuật quyết đoán áp tới hôn cậu, Quý Cảnh Trạch hơi nghiêng đầu, bị bàn tay y đè lại phía sau gáy, đấu tranh một chút liền từ bỏ, đảo khách thành chủ dò lười qua, cũng hung hăng hôn lại Trần Thuật.

Một lát sau hai người bọn họ thở hổn hển tách ra, Trần Thuật cười nhẹ nói: “Kêu cái gì, lại kêu tôi lại hôn cậu tiếp! Bên ngoài nhiều người như vậy đâu!” Y nói, đẩy Quý Cảnh Trạch dựa vào vách tường, cả người ghé lại dây dãn sát vào cậu, giọng nhỏ đến mức chỉ có hai người bọn họ nghe thấy, khí âm càng làm cho lời nói có vẻ ái muội: “Tên nhóc khôn kiếp, đây là thái độ làm bạn trai của cậu sao? Chờ tôi đến dỗ cậu đây?”

Quý Cảnh Trạch rầm rì đáp trả: “Anh gọi cho tôi sao?”

“Cậu thật là không lương tâm.” Trần Thuật trừng cậu, “Tôi đi công tác, đi Singapore ba ngày, từ sớm bận rộn tới tối muộn, đêm qua mới trở về!”

Quý Cảnh Trạch ngược mắt nhìn y, trong miệng không nói chuyện, nhưng tay nâng lên cuốn lên thắt lưng y.

Hai người bọn họ vô thanh ôm lấy nhau, ai cũng không nói gì nữa, yên lặng dùng ngôn ngữ thân thể trao đổi biểu đạt: Tôi không nỡ giận đối với anh/cậu, chúng ta đừng cãi nhau nữa...

Qua một hồi lâu, Trần Thuật nói nhỏ: “Cảnh Trạch.”

“Ừm?”

“Là tôi quá đáng.”

Quý Cảnh Trạch hơi sững sờ.

Trần Thuật nói: “Tôi chỉ là lo lắng cậu, cũng không phải là muốn quản cậu, cậu có thể tha thứ cho tôi sao?”

Quý Cảnh Trạch ôm chặt y, vừa muốn lại vừa sợ nhìn thấy vẻ mặt Trần Thuật hiện tại, cậu khó có thể tưởng tượng được người như Trần Thuật, sẽ chủ động cúi đầu giải thích với mình, vì thế hai tay siết càng chặt kéo gần cái ôm này hơn nữa. qua một hồi lâu mới nhỏ giọng nói, cố ý giả trò lưu manh: “Anh sau này đừng ở mặt trên, kiên kiên định định làm vợ tôi, tôi liền tha thứ cho anh!”

“Đừng có được voi đòi tiên, có muốn hiện tại liền...”

Trần Thuật nói còn chưa dứt lời, bỗng vệ sinh vốn rất im lặng vang lên tiếng bước chân, tựa hồ có ba, bốn người cùng nhau tiến vào, hơn nữa có người cách chỗ bọn họ càng ngày càng gần.

Hai người bọn họ đều không phát ra âm thanh nữa, nhìn sâu vào mắt đối phương, nhìn nhìn, Quý Cảnh Trạch lại nghiêng người tới hôn Trần Thuật, hai người bọn họ cứ như vậy vô thanh trong gian buồng nhỏ này hôn môi, không bao lâu liền nghe được cách vách truyền đến tiếng nước tiểu rào rào...

Trần Thuật buông Quý Cảnh Trạch ra, trong ánh mắt cất giấu một mặt cười xấu xa, môi dán tới bên tai Quý Cảnh Trạch, dùng giọng nói nhỏ đến không thể nhỏ hơn hỏi: “Bảo bối, cậu tiến vào là muốn làm gì vậy?” Nói, tay bắt đầu cởi quần Quý Cảnh Trạch.

Quý Cảnh Trạch biết y muốn giả trò xấu, nhanh chóng bắt lấy tay y, trong miệng còn không chịu phục: “Tôi tiến vào là muốn làm anh!”

“Được.” Trần Thuật một bước đứng tới phía sau, môi như cũ dán tại bên tai cậu, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm vành tai: “Chờ cậu tiểu ra tôi lại để cho cậu làm!” Nói, liền thả Tiểu Quý Quý trong quần ra!

Hai người bọn họ đã ôm dính lấy nhau hồi lâu, vốn đều đã có chút phản ứng sinh lý, Tiểu Quý Quý đi ra hít thở không khí, bị ngón tay trắng nõn thon dài của Trần Thuật nhẹ nhàng nắm chặt, lập tức vừa cứng rắn vừa nóng như cái bàn ủi! Quý Cảnh Trạch không ức chế được hừ một tiếng, lại lập tức cầm thanh, chỉ là cứng rắn còn đỡ, tình huống hiện tại của cậu càng tệ hơn, tiếng nước tiểu từ cách vách truyền tới dứt khoát chính là khơi mào phản xạ có điều kiện, kích thích cậu càng muốn tiểu! Nhưng là đang cứng rắn lại tiểu không ra, cậu siết chặt bàn tay làm loạn kia của Trần Thuật, không để ý kích thích Tiểu Quý Quý nữa, miệng nhỏ giọng cầu xin: “Đừng nháo, tôi không cần...”

“Không cần cái gì?” Lão hồ ly thiếu đạo đức kia nén cười trên càng dữ: “Không cần tiểu hay là không cần sờ?”

Gian cách vách truyền tới tiếng xả nước, người đi tiểu kia rút cuộc đi, Quý Cảnh Trạch nhẹ nhàng thở ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trần Thuật: “Anh quá đáng lắm rồi đây!” Thân thể lại không tự chủ được thả lỏng, tựa vào trong lòng Trần Thuật.

Trần Thuật không mò lung tung gây sự nữa, nhẹ nhàng niết Tiểu Quý Quý, đỡ nó nhắm ngay bồn cầu, miệng không phải là quá đáng, mà phải là cực kỳ quá đáng: “Tôi làm sao lại quá đáng, tôi còn giúp cậu đi tiểu đây!”

“Anh mẹ nó buông tôi ra!” Quý Cảnh Trạch đều phải ghen khóc: “Tôi tiểu không ra!”

Trần Thuật ghen cười chết: “Không có việc gì, bảo bối, đừng có gấp!” Sau đó ở bên tai Quý Cảnh Trạch nhỏ giọng huyết sáo...

Ngày đó, đã lâu từ sau khi trưởng thành Quý Cảnh Trạch lại chân chính hưởng thụ đãi ngộ của bé con một lần, đi tiểu một lần cả đời khó quên...

Cuối tháng đã là giữa hạ, hai người bọn họ từ sau khi hòa hảo đều không nhắc lại lần khắc khẩu đó nữa, cố ý lảng tránh tranh chấp quan niệm với đối phương. Hai người bọn họ vẫn là ở chỗ Trần Thuật bên này nhiều, chung quy bên này tiện hơn rất nhiều, cho nên lúc Quý Cảnh Trạch thu thập hành lý y cũng không biết, chờ y biết, là lúc ở trong nhà mình thấy Quý Cảnh Trạch đã thu thập xong va li hành lý, còn có vé máy bay cùng giấy thông hành ở mặt trên.

Quý Cảnh Trạch quan sát vẻ mặt của y, cẩn thận dè chừng mở miệng: “Xin, xin lỗi, tôi vẫn là phải đi thành phố K.”

Trần Thuật cười cười: “Ừm, đi thôi.”

Quý Cảnh Trạch đi tới ôm y: “Không chỉ là du lịch, vốn là đã hẹn trước với mẹ tôi, cùng bà ấy đi chơi vài ngày, mua đồ, hành trình đều do bà ấy định, tôi, tôi không có cách nào sửa...”

Trần Thuật lồi cạu từ trên người mình xuống, hai tay nâng mặt cạu, nhìn thẳng vào mắt cạu: “Cảnh Trạch.”
“Hả?”

“Bảo vệ tốt chính cạu.” Trần Thuật nói: “Chuyện tôi xem di động cạu...” Y nói, ngừng lại, cảm giác giải thích chuyện này cũng không phải tự đáy lòng, nhưng can thiệp việc của Quý Cảnh Trạch cũng xác thật chẳng phải đúng lý hợp tình, vì thế bất luận đúng sai, chỉ đơn giản tỏ rõ thái độ: “Tóm lại, tôi không có yêu cầu gì khác, chỉ cần cạu bảo vệ tốt chính mình, đừng để bất luận người nào thương tổn cạu, được không?”

Quý Cảnh Trạch gật đầu: “Được.”

“Ừm.” Trần Thuật thò tay ôm cạu một lần nữa: “Vậy thì đi thôi, chơi thật vui, ngoan ngoãn cùng mẹ cạu, còn có, đừng phơi đen, sau khi trở về cởi quần áo một cái, toàn thân chỉ có mông là trắng...”

Hai người bọn họ cùng nhau cười khùng khục.

Quý Cảnh Trạch một đi chính là sáu ngày, nhưng kế hoạch hành trình của cạu rõ ràng chỉ có năm ngày. Trần Thuật mỗi ngày đều gọi điện thoại cho cạu, ngày thứ sáu vừa không đợi được người trở về, điện thoại cũng gọi không thông, cả kinh đến mức định báo cảnh sát! Y cố gắng trấn định, nói với chính mình nhất định phải bình tĩnh, thành phố K mỗi năm đều có rất nhiều cuộc diễu hành, có khi cũng xung đột với cảnh sát, nhưng diễu hành ủng hộ đồng tính thường có độ khoan dung cao, cơ hồ chưa từng xảy ra chuyện. Lại đợi một lát, qua 24 tiếng còn không tin tức không quản chuyện gì tất yếu phải báo cảnh sát.

Ở dưới cảm xúc sốt ruột như vậy, y cũng không muốn đi làm, nhưng hôm nay là thứ hai, y có một cuộc họp bàn hợp đồng rất quan trọng. Đang đứng trong phòng hội nghị của Hoa Nguyên Điền Sản như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, Trần Thuật đột nhiên nhìn thấy Trịnh Quốc Cường của Ngũ Khánh mang theo một người trẻ tuổi cũng đi vào, vẻ mặt rất cảm tức, cũng không quản ở đây đã có vài người ngồi, hăm hừ nói với người trẻ tuổi nọ: “Quý Cảnh Trạch này có còn muốn đi làm nữa hay không, mới nhậm chức được bao lâu liền xin nghỉ, đã cho hần nghỉ còn không đúng hạn trở về! Bảo cạu đem tài liệu lại đây liền xong việc?” Người trẻ tuổi nọ bị hần nói đến đầu cũng không dám ngẩng.

Nếu là bình thường, Trần Thuật vừa phải tị hiềm, cũng lười quản nhân sự, nhưng hôm nay mấy câu ngắn ngủi này lại khiến y trong lòng thâm cảm ơn trời phật, Quý Cảnh Trạch không có việc gì, ít nhất còn gọi điện thoại cho đồng nghiệp. Y xem Tống Lệ Văn ngồi bên cạnh đang vì mấy câu của Trịnh Quốc Cường mà xuất thần, đầu ngón tay khẽ gõ gõ mặt bàn, nhắc cô chú ý tập trung, nhanh chóng tính ra tỉ lệ y muốn lúc này. Bản thân y lại quay sang hỏi Trịnh Quốc Cường: “Anh Trịnh, Tiểu Quý chỗ các anh không định làm nữa à? Có phải cái tên nhóc ở hội triển đầu năm phát hiện vị trí trống ở tầng một kia không?”

Trịnh Quốc Cường nhìn y một cái, lãnh đạm “ừ” một tiếng.

Trần Thuật tươi cười: “Nha, vậy anh hỏi cạu ta một chút có muốn đến chỗ tôi không? Chỗ này của tôi đang thiếu người thông minh!”

Nghe y nói như vậy, rất nhiều doanh nghiệp đang ngồi đều hỏi ai là Tiểu Quý.

Con mắt Trần Thuật đảo đảo, làm bộ như bình tĩnh: “Ai nha không được, cậu ta nếu đi ăn máng khác, kia khẳng định sẽ mang đi rất nhiều khách hàng cùng bí mật tiêu thụ đi! Chúng ta vẫn là đừng nghĩ, anh Trịnh sẽ không tha người đâu!”

Trịnh Quốc Cường nghe vậy cũng ngoài cười nhưng trong không cười gật gật đầu.

Trần Thuật họp xong một phút đồng hồ cũng không dám chậm trễ, công ti cũng không về trực tiếp về nhà, y có cảm giác, Quý Cảnh Trạch nếu trở về, nhất định là ở nhà y. Quả nhiên y ấn mật mã mở cửa liền nhìn thấy Quý Cảnh Trạch quay lưng về phía y đứng ở bên cửa sổ phòng khách, nghe được thanh âm phía sau cũng không quay đầu, chỉ trầm trầm nói một câu: “Anh trở lại, tôi nhìn qua cửa sổ thấy.”

Trần Thuật hoảng hốt đến phát run, trực giác nhất định là xảy ra chuyện gì, y nhẹ giọng gọi: “Cảnh Trạch, cậu lại đây.” Vợ vã muốn nhìn về mặt Quý Cảnh Trạch.

Nhưng là Quý Cảnh Trạch không nhúc nhích, vẫn như trước quay lưng về phía y, giọng nói cũng có chút phát run: “Tôi thú nhận với mẹ tôi, tôi nói với bà ấy...”

Trái tim Trần Thuật không biết nên siết chặt vẫn là thả lỏng, thì ra là như vậy... May là như thế này...

Y lại nói: “Cậu quay lại đây.”

Quý Cảnh Trạch vẫn là bất động: “Anh yên tâm đi, tôi không nhắc đến anh, không nói cụ thể, bà ấy không biết.”

“Nhắc cũng không có việc gì.”

Giọng Quý Cảnh Trạch vẫn như trước như muốn khóc: “Anh không phải không muốn người khác biết sao?”

Trần Thuật dịu dàng nói với cậu: “Mẹ vợ không phải người khác.”

Nghe được câu này, Quý Cảnh Trạch chậm rãi xoay người, Trần Thuật thấy trên mặt cậu, có một cái dấu tay rất rõ ràng.

21. Chương 21

“Sau này tôi gặp bà ấy, nhất định phải phê bình bà.” Trần Thuật ở trong chăn ôm Quý Cảnh Trạch, đưa tay cậu lên bên môi mình, nhẹ nhàng hôn: “Cho dù bà ấy sinh cậu nuôi cậu, nhưng cậu hiện tại là người của tôi, bà ấy không thể tùy tiện động thủ.”

Quý Cảnh Trạch miễn cưỡng cười một thoáng: “Anh có phải là cảm thấy tôi đặc biệt ngốc, không nghe khuyên bảo?”

“Ai...” Trần Thuật thở dài, “Trái tim thiện lương của tôi muốn tôi nói ”không phải“, nhưng tấm lòng chân thành của tôi muốn tôi nói ”phải“. Hiện tại cậu biết vì sao tôi nói phải điều thấp mới có thể bảo vệ tốt bản thân cùng tình cảm của chính mình đi. ”

“Nhưng là tôi không giống anh.” Quý Cảnh Trạch liếc nhìn Trần Thuật, không nói tiếp.

Trần Thuật cảm giác cậu nói còn chưa hết, niết cầm cậu khiến cậu ngẩng mặt lên: “Muốn nói cái gì?”

“Không có cái gì.” Quý Cảnh Trạch ỉu xiu, tay khoát lên thắt lưng y, đầu dựa vào trên vai y, ủ rũ. Cậu không muốn tranh luận với Trần Thuật, giờ này khắc này lại càng không muốn, bởi vì hiện tại Trần Thuật là điểm tựa duy nhất cậu có khả năng dựa vào, cho dù cậu luôn luôn cho rằng mình không cần dựa vào bất luận kẻ nào.

Trần Thuật nhìn bộ dáng này của cậu, thò tay sờ soạng chim cậu một phen, cười nói: “Quả nhiên cậu chỉ có lúc chim còn nhỏ mới có thể dựa vào người tôi một lần.” Bình thường y vừa đùa, Quý Cảnh Trạch khẳng định cười, nhưng là hôm nay không có, làm ố trong lòng y bất động. “Cảnh Trạch?” Trần Thuật gọi cậu: “Bảo bối? Quý Hiền Huệ?” Quý Cảnh Trạch miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, Trần Thuật hôn hôn cậu:

“Đừng ghen được không? Cậu một con gấu mùa xuân làm ra bộ dáng của chim sẻ mùa đông thế này, tôi cũng không nở nha, hai ta tán gẫu đi, cùng tôi cũng không muốn nói sao?”

“Tôi lúc trước,” Quý Cảnh Trạch mở miệng: “Lần đầu tiên theo mẹ tôi đi nhà ông bà ngoại, ông ngoại không cho tôi gọi bọn họ, lúc có người ngoài ở, cả ”mẹ” cũng không thể gọi.”

Trần Thuật không tự giác siết chặt tay cậu.

Quý Cảnh Trạch tiếp tục nhỏ giọng kể: “Tôi lúc đó quá nhỏ, gì cũng không hiểu, bảo làm gì làm nấy, sau này tôi trưởng thành, dì tôi, cậu tôi cũng đều có con, lúc ăn tết đều đi nhà ông bà ngoại tôi, có khách đến bà ngoại liền giới thiệu với bọn họ, đây là con nhà ai, đó là con nhà ai, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không giới thiệu tôi...” Cậu cười khổ: “Mẹ tôi nói tôi sinh ra là ”vật cạnh thiên trạch“, thế nhưng đối với ông bà ngoại tôi mà nói, tôi chính là sĩ nhục của mẹ tôi cùng bọn họ, vĩnh viễn cũng không thể quang minh chính đại giới thiệu cho bất kỳ kẻ nào.”

Trần Thuật bừng tỉnh hiểu ra, vì sao Quý Cảnh Trạch đối với thân phận bản thân cũng thế, quan hệ lẫn nhau cũng thế, lại cường liệt khát vọng xác định, khát vọng đồng tình, thậm chí là dùng phương thức, trong mắt y, là rất không thành thực, quá mức cấp tiến đi biểu đạt. Bởi vì cậu từ nhỏ sinh hoạt trong một vị thế bị phá hủy quan hệ xã hội, cậu cần trùng kiến, cần xác lập, khát vọng được tôn trọng cùng tán thành, không muốn giống như mẹ cậu, trạng thái cảm tình vĩnh viễn chỉ có thể giấu ở trong bóng tối.

“Tôi có phải là rất buồn cười không?” Quý Cảnh Trạch hỏi.

“Đương nhiên không phải.” Trần Thuật phủ nhận, ôm cậu nói: “Nói cho cậu một chút tôi trước đây thế nào đi. Ba mẹ tôi đều là người thường, ừm... Coi như là phần tử trí thức đi, truyền thống, bảo thủ, sĩ diện.” Trần Thuật cười cười: “Từ nhỏ vào dịp lễ tết, lúc trong nhà có khách, tôi đều bị xách ra đọc bài thơ, hát một bài, hơi chút lớn một chút còn phải nói vài câu chúc mừng cái gì.” Y nhìn Quý Cảnh Trạch: “Tôi còn có chút hâm mộ cậu đâu – cậu đừng không tin, tôi tốt nghiệp đi Dương thành, là vì trốn bọn họ, thực ra lúc ấy tôi cùng bạn trai đã chia tay, nhưng tôi nghĩ tính hướng là không đổi được, tôi ở bên cạnh bọn họ cũng là làm cho bọn họ ngột ngạt, mất mặt, còn không bằng đi xa chút. Sau này thân thể ba tôi không tốt, tôi mới trở về, sau khi trở về cũng không ở trong nhà, vẫn là vì trốn bọn họ. Nói ra thật bất hiểu, phòng ở này của tôi bọn họ chỉ có khi mới trang hoàng xong tới xem qua một lần, thậm chí cũng không cho bọn họ chia khóa.” Y sờ sờ mặt Quý Cảnh Trạch: “Cậu hâm mộ loại hoàn cảnh này của tôi sao?”

Quý Cảnh Trạch không thể trả lời, Trần Thuật là gay, trưởng thành trong loại gia đình truyền thống như vậy hiển nhiên áp lực càng lớn hơn, nhưng là ở sâu trong nội tâm cậu, thực ra vẫn là có chút hâm mộ. Cậu cũng bắt đầu hiểu được vì sao Trần Thuật đối với bảo vệ riêng tư cùng cảm tình có chút hơi cẩn thận quá mức như vậy, bởi vì từ nhỏ sinh hoạt trong mạng lưới quan hệ xã hội khổng lồ mà kiên cố, phải cố kỵ mặt mũi cùng năng lực thừa nhận của cha mẹ, nếu như đi phá hư, phá hỏng, kia không chỉ cần dũng khí thật lớn, còn tất yếu phải trả giá đắt.

Lời nói của bọn họ đêm đó, đều quán quanh trong lòng đối phương thật lâu, càng quán càng chặt, cũng càng quán càng loạn. Hiểu rõ lẫn nhau, cũng có trên trình độ nhất định thông cảm đối phương, thế nhưng khó có thể đạt thành nhận thức chung. Hai người bình thường đều thẳng thắn trực tiếp, đều lâu dài chìm trong trầm mặc. Vì che giấu loại không nói gì khiến người tâm hoảng này, hai người bọn họ không hẹn mà cùng nhắm hai mắt lại, làm bộ như ngủ, nhưng lẫn nhau đều biết đối phương còn không có ngủ...

Trạng thái của Quý Cảnh Trạch phi thường không tốt, Trần Thuật cho rằng có một bộ phận nguyên nhân là do mẹ cậu, sau khi cậu thú nhận, mẹ cậu rõ ràng tăng mạnh liên hệ với cậu, cơ hồ cách một ngày liền gọi một cú điện thoại, ban đầu thậm chí còn ở trong điện thoại cãi nhau, sau đó cách một thời gian, nói chuyện dần dần ngắn lại, y khuyên Quý Cảnh Trạch thái độ đối với mẹ tốt một chút, Quý Cảnh Trạch mặc kệ. Một bộ phận nguyên nhân khác hẳn là áp lực công việc, Trịnh Quốc Cường từ sau khi ngày nghỉ chấm dứt liền tăng mạnh bố trí công tác cho cậu, có đôi khi phải xã giao đến rất muộn, về chỗ cậu bên kia ngủ, người cũng không thấy được.

Trần Thuật muốn tìm cơ hội nói chuyện với cậu, từ lần trước hai người bọn họ cãi nhau sau liền không có cơ hội, ai cũng lảng tránh, y biết cảm xúc sợ hãi tích lũy, ngăn cách hẳn là nên mau chóng câu thông, nhưng công việc của chính y cũng phi thường bận rộn, nhóm sản phẩm phản thẩm thấu đầu tiên đã có ý đồ được

ký, sắp tới sẽ tung ra thị trường, y mỗi ngày bị ông chủ, khách hàng, cấp dưới đuổi theo hỏi đủ chuyện, trả lời điện thoại trả lời đến đắng miệng, khóe miệng cũng thượng hỏa nổi bong bóng.

Thật sự là một sóng vừa bình một sóng lại nổi, hôm nay Trần Thuật cùng khách hàng Hoa Nguyên Điền Săn ăn cơm, lúc kết thúc đã sắp chín giờ, tổng giám đốc của Hoa Nguyên Trần Vũ Mặc chủ động muốn đưa y về nhà, Trần Thuật nghe đồn qua về tính hướng của vị tổng giám đốc Trần này, nhưng Hoa Nguyên là chong chóng đo chiều gió của sản phẩm mới công ti bọn họ, y không dám không xả giao.

Trạng thái của Quý Cảnh Trạch vốn nóng nảy, nảy xả giao cũng uống rượu, lúc bắt xe về dưới lầu nhà Trần Thuật, vừa lúc nhìn thấy Trần Thuật từ một chiếc Mercedes dài bước xuống, cùng theo là một vị nam sĩ đáng người rất đẹp, người này cùng Trần Thuật xuống xe còn không tính, sau khi xuống xe còn khoát tay lên thất lưng Trần Thuật, máu Quý Cảnh Trạch lập tức chảy ngược hết lên não, ném tiền trả kéo cửa xe, xông qua từ phía sau hung hăng đẩy người đàn ông kia một cái.

Người này không hề phòng bị, bước tới trước vài bước mới miễn cưỡng đứng lại được, giật mình quay đầu, Quý Cảnh Trạch lập tức nhận ra: Trần Vũ Mặc, ông chủ Hoa Nguyên điền sản. Trong lòng cậu nhận ra khả năng lần này chỉ là một lần xả giao làm ăn, nhưng ngọn lửa trong lòng không áp xuống được, trừng Trần Vũ Mặc một cái, lại quay đầu nhìn Trần Thuật.

Trần Thuật cũng bị cậu làm hoảng sợ, uống không ít nhưng lý trí vẫn còn, biết lúc này nói cái gì đều không đúng, có lời gì chỉ ít phải tiễn Trần Vũ Mặc đi trước đã. Y chen lên phía trước vài bước, hỏi Trần Vũ Mặc: “Tổng giám đốc Trần, ngài không có việc gì chứ?”

Tài xế của Trần Vũ Mặc cũng đã từ trên xe xuống dưới: “Tổng giám đốc Trần? Làm sao vậy?” Nói, thò tay kéo Quý Cảnh Trạch.

Quý Cảnh Trạch hung hăng bỏ tay tài xế ra, thấy Trần Thuật không để ý tới mình, ngược lại đi quan tâm Trần Vũ Mặc, càng giận dữ hơn: “Trần Thuật!”

Trần Vũ Mặc hồ nghi nhìn hai người bọn họ, một lát sau cười, bảo tài xế về trên xe đợi, nói với Trần Thuật: “Tiểu Trần, có phải có gì hiểu lầm hay không?”

“Hiểu lầm hiểu lầm.” Trần Thuật khấn trương nhìn tài xế lên xe, mới mới gật đầu nói: “Xác thật là hiểu lầm, đây là...” Y dừng một lát, “Là tiêu thụ viên của Ngũ Khánh, Tiểu Quý, hai chúng tôi có chút hiểu lầm, ngài đừng chấp nhặt với cậu ta.” Nói, y đột nhiên nghĩ đến Hoa Nguyên cũng là khách hàng của Ngũ Khánh, lập tức giục Quý Cảnh Trạch: “Cậu nhanh xin lỗi giám đốc Trần!”

Quý Cảnh Trạch trợn trắng mắt không nói lời nào.

Trần Vũ Mặc thản nhiên cười cười, khoát tay: “Không có việc gì, đừng để trong lòng.” Nói, đi về phía xe mình, lúc đi ngang qua Quý Cảnh Trạch còn có hưng trí nhìn cậu: “Chờ cậu tỉnh rượu lại đến giải thích với tôi.” Liền lên xe đi.

Quý Cảnh Trạch vài bước đi tới trước mặt Trần Thuật: “Này mẹ nó là sao thế này?”

Trần Thuật không để ý đến cậu, tự mình xoay người đi vào, ấn thang máy hồi lâu cũng không đợi đến, Quý Cảnh Trạch theo sát phía sau, trong lòng y bốc lửa không muốn đợi, xoay người đi thang bộ, Quý Cảnh Trạch không theo tới nữa, chờ y lên đến tầng bảy, ấn mật mã vào cửa, liền thấy Quý Cảnh Trạch đang ngồi trên sofa nhà mình – tên khốn này đi thang máy lên thế nhưng còn nhanh hơn y, mật mã cũng là y lúc trước tự mình nói cho người ta, thật sự là một bước sai lầm thiên cổ hận!

Quý Cảnh Trạch thấy y vào cửa, khí thế hùng hổ: “Anh có phải là có gì cần nói với tôi hay không?”

Trần Thuật rít gào một tiếng, chỉ vào cửa quát: “Cút!”

Quý Cảnh Trạch vừa sợ vừa giận: “Anh nói cái gì?”

“Tôi bảo cậu nhanh chóng cút đi!” Trần Thuật sở dĩ ở bên ngoài vẫn không để ý đến cậu, chính là do còn có một tầng lo lắng mặt mũi, an toàn, hiện tại trở lại nhà mình rốt cuộc có thể phát tiết, lớn tiếng la hét: “Quý Cảnh Trạch tôi nhắc cậu không phải một ngày hai ngày, cậu tâm tình không tốt, gây sự thế nào nháo thế nào tôi đều có thể dỗ cậu, nhưng cậu cần quấy nói bậy như thế, tôi nhắc không được! Người vừa rồi cậu không biết sao? Tổng giám đốc Hoa Nguyên cậu không biết? Tôi bình thường xả giao uống chút rượu,

người ta đưa tôi trở về, cậu phát điên cái gì? Cậu mẹ nó phát thần kinh thì phát với tôi, cậu động thủ động cước với người ta cậu muốn tôi nhả thế nào? Cậu có biết xấu hổ hay không? Có biết thế nào là cẩn thận hay không! Việc này tôi nói với cậu một lần hai lần sao? Chính cậu ngấm lại, hai ta cùng nhau lâu như vậy, tôi có yêu cầu gì với cậu hay sao? Từng có sao? Tôi mẹ nó chỉ muốn cậu quản cho tốt chính mình, bảo vệ tốt chính mình, cậu từng để trong lòng sao? Hôm nay Trần Vũ Mặc không truy cứu đến cùng, nếu thật động thủ lên, sự tình nháo lớn, cậu cảm giác cậu có thể không có việc gì sao? Tôi không chịu được mất mặt như vậy!”

“Không chịu được! Tôi ngoại trừ làm cho anh mất mặt liên không có gì khác đi!” Quý Cảnh Trạch cũng gào gào kêu to: “Anh bình thường xã giao uống chút rượu? Tay hấn đều đặt đến thắt lưng anh rồi, tôi có phải là nên giả mù không phát hiện không! Tôi cách xa như vậy cũng thấy, anh lại không có cảm giác gì? Hấn ôm anh anh không biết tránh sao! Tôi nói cho anh biết Trần Vũ Mặc này tuyệt đối chính là gay, hơn nữa là thuần 0! Tôi đều có thể nhìn ra, anh không nhận ra sao? Một thuần 0 cùng anh thể hiện! Anh có biết tị hiềm hay không, anh còn để hấn ôm anh! Tôi là bạn trai anh, anh ở bên ngoài còn chưa cho tôi thoải mái ôm một lần đâu! Hấn tính cái cứt gì mà dám ôm anh, anh còn không tránh! Anh làm sao mà không cẩn thận, cẩn thận như vậy đâu! Tôi nói cho anh biết Trần Thuật, anh quản tôi thế nào, giáo dục tôi thế nào tôi cũng đều có thể nhin, anh mẹ nó cùng người khác câu kết làm bậy, tôi không nhin được!”

“Cậu cậu cậu...” Trần Thuật tức giận mấp má môi, đặc biệt khi nghe đến “Một thuần 0 cùng anh thể hiện” y thật muốn trực tiếp đốp lại: “Tôi cứ thông đồng thế đấy, không chịu được cậu cứt đi!” Nhưng một khi người đối diện là Quý Cảnh Trạch, cho dù mất đi lý trí, y cũng không thể nào dứt khoát quyết tâm nói bậy.

Nhưng y trầm mặc không nói, dưới con mắt say rượu của Quý Cảnh Trạch lại là nhát gan chột dạ, cậu thương tâm nhìn Trần Thuật: “Trần Thuật anh biết không? Tôi đi thành phố K không tham gia điều hành, một ngày trước điều hành tôi đổi ý, gửi mail cho bọn họ nói tôi không đi, cái diễn đàn kia tôi cũng không lên nữa, ở trong lòng bọn họ, tôi khẳng định chính là phản đồ! Tôi nghĩ phản đồ liền phản đồ đi, tôi lại cũng không phải sống vì người khác, chỉ cần anh cao hứng là được! Thực ra anh căn bản không phải để ý như vậy đi? Nếu tôi giống như Trần Vũ Mặc như vậy có tiền có thế lại thành thực, anh căn bản không ngại là loại phương thức kết giao nào đi, đúng không?”

“Quý Cảnh Trạch cậu còn có lương tâm không?” Trần Thuật vốn đang vì những lời cậu nói phía trước mà chần động, vài câu cuối cùng này lại chọc giận y: “Cậu nếu có liềm sờ sờ nó, hỏi nó một chút tôi là loại người nào, hỏi nó một chút tôi đối với cậu thế nào!” Y cũng tức giận đỏ mắt: “Cậu còn nói với tôi chuyện phương thức kết giao? Tôi mẹ nó lần đầu tiên đều nhường cậu – ông đây đời này còn chưa từng kết giao với ai như vậy đâu!”

“Anh đây là hối hận?” Quý Cảnh Trạch nức nở: “Anh hối hận phải không? Không có việc gì, không cần hối hận, chia tay là được.”

“Cậu nói cái gì?” Trần Thuật ngẩng đầu, đôi mắt đỏ đầy tơ máu nhìn cậu: “Cậu lặp lại lần nữa.”

“Chia tay.” Quý Cảnh Trạch một bước cũng không nhường nhìn lại y, giọng điệu cứng rắn, nhưng nhin không được vẫn là dùng một câu hỏi lưu luyến, khát vọng nghe được một đáp án phủ định: “Chia sao?”

“Chia.” Trần Thuật nói, “Ai không chia người đó là con chó!”

22. Chương 22

Chia tay ngày đó Quý Cảnh Trạch đóng sầm cửa đi, Trần Thuật đứng ở trong phòng khách trong đầu chỉ có một câu: “Ai không chia người đó là con chó!”

Vì chứng minh mình là đàn ông chém đinh chặt sắt, không phải chỉ là giận dữ nói mà thôi, y quyết định lập tức bắt đầu thu thập đồ Quý Cảnh Trạch lưu lại ở nhà mình, đều đóng gói cho cậu ta, sau đó mặc kệ là ném tới trên đường cái vẫn là chuyển phát nhanh đưa qua, tóm lại muốn cho tên khốn kiếp này lập tức, lập tức biến mất khỏi cuộc sống của mình.

Y vòng vòng trong phòng khách hai vòng, nhanh chóng đi tới phòng bếp, thứ đầu tiên Quý Cảnh Trạch đặt ở nhà y mà y có thể nghĩ đến liền ngay tại phòng bếp, đi vào nhìn thấy cái máy làm bánh rán trái cây toàn tự động hơn một mét cao kia, nước mắt hơi kém liền rơi ra. Y cùng cái máy làm bánh rán trái cây đáng chết kia nhìn nhau mười phút, suy sụp đi ra ngoài, nằm trên sofa, đại não giống như bị khởi động lại, xoay quanh trong đầu biến thành một câu khác: “Không chia! Coi như thành chó đi nữa ai có thể làm gì ta!”

Hoàn hảo đúng lúc cuối tuần, nếu không với trạng thái này của hai người bọn họ khẳng định đều phải xin phép, phần mình ở nhà nằm hai ngày, không đánh răng không rửa mặt không cạo râu, cũng không thể nào ăn cơm, thậm chí ngay cả điện thoại cũng đều có thể không tiếp, tất cả đều ảm tắt.

Trần Thuật thứ hai dậy có chút không nhận ra chính mình trong gương, y ở trong buồng vệ sinh đứng yên thật lâu, mới rửa mặt một phen, đổi quần áo rời nhà. Nháy mắt đóng cửa, y lại chuyển trở về, ở trước cửa nhú mi suy nghĩ một trận, sửa lại mặt mã khóa cửa.

Không chia tay, nhưng phải cho Quý Cảnh Trạch một bài học. Căn cứ vào ý nghĩ như vậy, Trần Thuật thậm chí còn tranh thủ lúc nghỉ trưa viết ra một bản nháp hơn nghìn chữ, đều là đạo lý muốn giảng cho Quý Cảnh Trạch lúc lên lớp, đề tài hạch tâm thảo luận đơn giản là thông cảm cùng quý trọng. Thiên diễn thuyết này muốn phát biểu lúc nào, y còn chưa nghĩ xong, nhưng y nghĩ chỉ ít phải một tháng, đợi tên nhãi này triệt để lãnh tĩnh, triệt để nhận thức được sai lầm của mình mới có thể tha thứ cho cậu ta. Y cảm giác Quý Cảnh Trạch hẳn là cũng đang sám hối cùng nghĩ lại, không có khả năng cứ như vậy cùng y chia tay, đến lúc cậu ta đến cầu hòa, mình nhất định không thể lại mềm lòng, nhất định phải cho cậu ta một chút giáo huấn.

Trong lòng Trần Thuật giá trị tự tin sẽ không chia tay ban sơ là 100%, mà không đến ba ngày liền giảm xuống còn 50%.

Quý Cảnh Trạch ba ngày rồi còn chưa đến cầu hòa, đừng nói không có tới, ngay cả điện thoại cũng không có.

Dựa theo tỉ lệ hạ xuống như vậy, Trần Thuật thâm nghĩ, đại khái đến cuối tuần mình liền phải chủ động đến tìm cậu ta đi - mình thế nào lại thấp hèn vậy! Lại đi dỗ dành cậu ta! Lần trước cũng là mình dỗ cậu ta! Sau đó lại nghĩ: Mình đây là làm chồng người ta nha, chủ động chút cũng là nên - cậu ta không làm mình sao, cậu ta không phải công sao! Tèn khốn kiếp này!

Ở trong cảm xúc như vậy, y lại trải qua một ngày thứ ba hiệu suất công tác cực kỳ thấp, tan tầm về nhà liền nhìn thấy Quý Cảnh Trạch ngồi ở trên thang lầu, vừa thấy là y, lập tức đứng lên, cũng không ngăn đầu, co quắp nhìn chân chính mình. Trần Thuật giật nảy, y ổn định bản thân, ra vẻ bình tĩnh chào hỏi: “Đến?”

“Ừm.”

“Tới cầm đồ của cậu đi, vừa lúc, tôi đã thu thập cho cậu rồi.” Đây là một lời nói dối vừa chọc liên thủng, nhà y hết thấy vẫn duy trì nguyên dạng, chẳng qua y cũng không sợ bị phát hiện, dù sao hôm nay y căn bản không tính toán cho Quý Cảnh Trạch đi vào.

“Không phải...” Quý Cảnh Trạch cúi đầu nói giọng rất nhỏ.

Xác thực nghe được hai chữ “không phải” này, tự tin của Trần Thuật mới lại khôi phục đến 90%, mẹ, tên khốn kiếp này, biết ngay cậu không phải thật muốn chia tay với ông đây! Tảng đá trong lòng y rốt cuộc rơi xuống, môi lại mím chặt, rất sợ mình toát ra chút ý cười nào, lạnh lùng nói: “Vậy cậu tới làm gì?”

Quý Cảnh Trạch ngẩng đầu nhìn y, cẩn thận dè chừng nói: “Tôi muốn tìm anh nói chuyện.”

Trần Thuật hừ lạnh một tiếng: “Nói cái gì, hai ta không phải đã chia tay sao?”

“Ừm...” Quý Cảnh Trạch một lần nữa cúi đầu xem chân.

Trong giọng Trần Thuật lại thêm vài phần cả vú lấp miệng em: “Chia tay không phải cậu nhắc tới trước sao?”

“Tôi... Tôi hối hận... Tôi không muốn chia...”

Trần Thuật cố nén hơn 1000 chữ kia của mình, thời cơ còn chưa đến! Miệng lại khắc bạc: “Nào có chuyện tốt như thế! Cậu muốn chia liền chia, muốn hối hận liền hối hận, chơi đâu? Đùa giỡn đâu? Cậu cảm giác tôi là loại người nói chia liền chia nói làm hòa liền làm hòa sao?”

Quý Cảnh Trạch bị y nói đầu lại cúi thấp hơn một ít, Trần Thuật thoáng hối hận, một sóng này có phải đánh hơi quá tay? Còn chưa hối hận xong, Quý Cảnh Trạch ngẩng đầu nhìn y, ngũ quan cường tráng tiêu sái nghẹn thành một biểu cảm thành thật ảm ức, lấp bắp: “Kia, tôi đi trước.”

Nói xong cũng không quay đầu lại liền đi.

Trần Thuật tức giận thiếu chút nữa đập cửa nhà mình, có ai cầu hòa liền chỉ có hai câu nói như vậy?! Nói đi là đi? Cậu như này cũng quá không cố gắng đi! Ai vậy chứ, như vậy liền xong? Lần tới còn đến chứ?

Đương nhiên đến nha, hơn nữa cũng không để y đợi lâu, ngày hôm sau liền lại tới.

Hôm nay Trần Thuật cùng khách hàng ăn cơm bàn chuyện, đến nhà đã sắp chín giờ. Lúc y vào tới cửa điện tử tầng một suýt chút nữa va sầm vào người ta, ngẩng đầu mới thấy, chính là Quý Cảnh Trạch, không nhịn được cười: “Uầy, lại tới?”

Y vốn tưởng rằng Quý Cảnh Trạch nhìn thấy mình khẳng định là đầy mặt vui mừng, đi theo sau mông y cùng lên lầu, sau đó tiến thêm một bước cầu hòa, không nghĩ tới tên nhóc này nhìn thấy là y cũng không dừng bước, như trước sót ruột bận rộn đi ra ngoài: “Anh sao lại trở về muộn như vậy? Tôi đói bụng kêu pizza, thế nhưng không cho đưa lên lầu...”

Nói còn chưa dứt lời một anh chàng giao hàng liền cười xe điện tới đây, hô: “Salami của Quý tiên sinh!”

“Của tôi của tôi!” Quý Cảnh Trạch nhanh chóng qua đón.

Trần Thuật đóng cửa điện tử “bang” một tiếng, cách lan can sắt ném lại một câu: “Ăn no lại đến!” Quý Cảnh Trạch liền thật không lên lầu nữa!

Thứ năm Trần Thuật thực ra còn có xã giao, nhưng y không đi, đi khẳng định phải uống rượu, uống rượu liền lại như ngày hôm qua vậy về sớm không được. Quý Cảnh Trạch tuy rằng đáng giận, nhưng bỏ đối cậu ta y vẫn không nỡ. Mềm lòng như vậy, cũng là không thành được đại sự gì, nhưng mình muốn thành đại sự gì đâu? Y mất thấy sắp 30 tuổi, dù là sự nghiệp, cảm tình, cuộc sống, đều cầu một chữ an ổn, hai người bọn họ nếu muốn tiếp tục sinh hoạt cho tốt, không thể ba ngày hai lần nháo chia tay.

Trần Thuật tan tầm về nhà chuẩn bị đi về bắt đầu tiết mục gặp Quý Cảnh Trạch mỗi ngày, xe lái ra không bao xa, liền phát hiện xe Quý Cảnh Trạch theo phía sau y không xa không gần. Y nhếch miệng cười cười, tìm vị trí an toàn giảm tốc dừng lại, xuống xe đợi xe Quý Cảnh Trạch cũng dừng lại: “Như thế nào? Sửa theo dõi?”

Quý Cảnh Trạch thấy đã bại lộ, thẳng thắn trả lời: “Ừm, tôi từ công ti các anh theo tới, không biết anh buổi tối còn xã giao không...”

“Cậu này là có ý tứ gì, tôi nếu là không đồng ý hòa hảo, cậu liền mỗi ngày đều đến?” Trần Thuật nói là nói như vậy, tâm lý thực ra là thích muốn chết chỉ chờ cậu đáp một câu “Anh không đáp ứng tôi liền mỗi ngày đều đến, đến cả đời!” Sau đó là có thể phát biểu hơn 1000 chữ kia của y!

Nhưng mà Quý Cảnh Trạch vẫn mặt đầy ảm ức như cũ, vừa không tự bản thân khắc sâu kiểm điểm sai lầm, cũng không cho thầy Trần cơ hội phê bình giáo dục, khô cần nói: “Anh đừng giận, tôi bây giờ liền đi!”

Sau đó lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, bỏ chạy...

Đêm nay trước khi ngủ Trần Thuật thâm thê trong lòng, Quý Cảnh Trạch tên khốn kiếp, ngày mai ông đây đi khách sạn thuê phòng, đợi không chết cũng cho cậu dứt muối!

Kết quả thứ sáu căn bản không cần đi khách sạn, bởi vì buổi sáng y dậy đi làm, vừa xuống lầu liền nhìn thấy Quý Cảnh Trạch chờ ở bên cạnh xe mình.

“Địch? Cậu ở đây?” Trần Thuật lòng thầm nói, cậu mẹ nó đây không phải cầu hòa, là bắt kẻ thông dâm đi, sao còn thẳng cấp thành chặn buổi sáng?

“Trần Thuật,” Quý Cảnh Trạch nhìn thấy y sau đó mặt vẻ sốt ruột: “Tôi hôm nay phải đi công tác, tất yếu phải đi, không đi không được, ngày kia mới có thể trở về! Chỉ có thể buổi sáng đến nhìn anh một cái, anh buổi tối đừng chờ tôi nha, không cần chờ tôi!”

Nói xong mẹ nó lại lái xe chạy...

Trần Thuật tức giận đến quả thật muốn đau tim, xe người ta đều lái đi, mới nhớ tới chửi ầm lên: “Ai chờ cậu! Ai mẹ nó chờ cậu!”

Cuối tuần Quý Cảnh Trạch đi công tác yên tĩnh hai ngày, Trần Thuật dần dần cân nhắc ra vị đến, thiếu chút nữa bị tên khốn này lừa, nếu thật sự muốn thành thành thật thật cầu hòa, kia cũng không phải Quý Cảnh Trạch.

Lại đến thứ hai Trần Thuật tìm có tan tằm sớm, đứng ở cửa chờ tên khốn kia, quả nhiên Quý Cảnh Trạch lúc ở dưới thang máy còn hừ ca, một bộ thoải mái tự tin, không chút nào bị thâm ám ức giống như cậu ta diễn, hoàn toàn như y sở liệu, tên nhãi này cùng y chơi đâu!

Quý Cảnh Trạch ánh mắt quét đến Trần Thuật, cả kinh hát cũng quên hát, chân cũng run: “Anh, sao anh lại về rồi?”

“Lời vô nghĩa, nhà tôi tôi không thể về?”

“Kia cái gì...”

Quý Cảnh Trạch còn nói chưa dứt lời, Trần Thuật lập tức đánh gãy cậu: “Đứng chỗ này đừng động.”

“A?” Quý Cảnh Trạch sửng sốt.

“Tôi sợ cậu chạy!” Trần Thuật cười lạnh: “Kiểu cầu hòa của cậu rất thú vị, mỗi ngày nhìn mặt một cái liền chạy, như thế nào, cậu sợ tôi đánh cậu?”

“Không có...” Quý Cảnh Trạch cúi đầu nhìn chân chính mình.

Trần Thuật cười lạnh: “Vờ vệt, vờ vệt tiếp đi.”

“Tôi vờ vệt cái gì.” Quý Cảnh Trạch rầm rì.

“Vờ ầm ức vô dụng.” Trần Thuật vô tình vạch trần: “Tôi nói cho cậu biết Quý Cảnh Trạch, không cho phép chơi mấy hư chiêu này đó với tôi, cậu muốn hòa hảo, vậy nghiêm túc ngẫm lại hẳn là nên làm thế nào!”

Lại cách vài ngày là ngày hạng mục của Khang Đạt và Hoa Nguyên khởi động, hết thấy đều rất thuận lợi. Trần Thuật loại hồ ly già da mặt tu luyện thành mấy thước này nhìn thấy ai cũng không xấu hổ, vẫn như cũ cùng Trần Vũ Mặc chuyện trò vui vẻ. Việc công đều bàn không sai biệt lắm, Trần Vũ Mặc cười nói với y: “Tiểu Trần, cậu chậm một chút.”

Trần Thuật dự cảm nhất định là có liên quan đến Quý Cảnh Trạch, yên lặng chờ anh ta mở miệng.

“Ngày hôm qua Tiểu Quý của Ngũ Khánh kia tìm tôi.” Quả nhiên, Trần Vũ Mặc đi thẳng vào vấn đề: “Chúng tôi có rất nhiều cao ốc cũng hợp tác cùng Ngũ Khánh đâu, này cậu cũng biết đi? Đồng dạng là tiêu thụ, phong cách của Tiểu Quý cùng cậu rất không giống nhau!” Nói đến chỗ này Trần Vũ Mặc cười: “Ha ha ha, nói là giải thích với tôi, nhưng sao nghe ý tứ của cậu ta, giống như nói tôi coi trọng cậu vậy!”

“Ai nha tổng giám đốc Trần, ngài đừng đùa kiểu này với tôi!” Trần Thuật nhanh chóng nói: “Cũng đừng chấp nhặt với tên nhóc kia.”

“Không có không có.” Trần Vũ Mặc cười vẫy tay: “Cậu không cần khẩn trương, tôi rất thích tên nhóc này, tôi người này đầu liền đặc biệt thích người có cá tính! Tiểu Trần, cậu với cậu ta rất quen?” Về mặt anh ta mang theo một chút thử: “Vẫn là trước kia rất quen... hiện tại không quen? Cậu ta hiện tại có bạn không nhỉ?”

Trần Thuật làm tiêu thụ nhiều năm như vậy tự cho là sớm tu luyện được mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, ở mặt ngoài đều tuyệt đối sẽ không trở mặt cùng cha mẹ áo cơm. Ngày đó tay Trần Vũ Mặc đập lên thất lưng y, y không quyết đoán né tránh, một là bởi vì y cho rằng loại trình độ tán tỉnh này còn tại phạm vi y có thể khống chế, hai là do y không muốn đắc tội khách hàng.

Vì thế tươi cười trên mặt y thậm chí so vừa rồi càng ân cần một ít, nhưng lời nói không biết làm sao lại thốt ra: “Tổng giám đốc Trần, việc tư của ngài tôi không tiện truyền lời, nhưng tình huống của Quý Cảnh Trạch tôi rất rõ ràng, cậu ta có bạn, chính là cái loại trong ngắn hạn sẽ không chia tay này, trường kỳ cũng thế.”

Trần Thuật chân vừa bước ra Hoa Nguyên, lập tức đánh một cú điện thoại: “Quý Cảnh Trạch, cho cậu 20 phút, đến nhà tôi chờ tôi!”

Điện thoại chiêu Quý Cảnh Trạch đến yết kiến, Trần Thuật bản thân lại bị tắc ở trên đường, một giờ sau y về nhà liền nhìn thấy Quý Cảnh Trạch chờ ở cửa, vừa thấy y liền lập tức bán ngoạn: “Sao lại lâu như vậy! Tôi cũng không dám vào đi, vẫn ở bên ngoài chờ anh!”

Trần Thuật hừ một tiếng: “Cậu đi vào được sao?”

Quý Cảnh Trạch không để ý, khoe miệng mím thành một cái mỉm cười nói: “Hai ta đừng ở chỗ này nói, để hàng xóm nhìn thấy không tốt. Trước vào nhà, vào nhà lại nói!” Nói, cậu xoay người ấn khóa cửa điện tử nhà Trần Thuật, “4853”, nhập một lần, khóa cửa thể nhưng vang chuông báo, nhắc nhở mật mã sai lầm, Quý Cảnh Trạch cho rằng mình trượt tay, đặc biệt chăm chú lại nhập lại một lần, bấm từng nút một, khóa cửa vẫn báo động như cũ, hơn nữa nhắc nhở chỉ còn một cơ hội!

Quý Cảnh Trạch sợ ngây người, này thật đúng là xa xa vượt qua cậu tưởng tượng. Cậu kinh ngạc quay đầu, không thể tin nhìn Trần Thuật, vừa rồi một điểm ý cười cũng hoàn toàn biến mất, sắc mặt tái nhợt, giọng nói cũng run: “Anh, anh đổi mật mã?”

23. Chương 23

Trần Thuật lay Quý Cảnh Trạch khỏi vị trí trước cửa, dùng thân thể che tầm mắt cậu, nhập lại mật mã một lần nữa, khóa cửa tích một tiếng, cửa mở. Thực ra y che là dư thừa, Quý Cảnh Trạch bị bất ngờ nhỏ nhỏ này đập mộng, căn bản không có dán lên đến xem mật mã mới, cả người ngốc tại chỗ, một lát sau mới phát hiện Trần Thuật sau khi vào cửa không có đóng lại, cũng ủ rũ đẩy cửa tiến vào.

Trần Thuật ngồi trên sofa nhìn Quý Cảnh Trạch đứng ở lối vào, giày còn chưa đổi, tay chân phẳng phất không có chỗ đặt. Chuyện đổi mật mã này, hiển nhiên là đã kích đến cậu, trong lòng buồn cười, ngoài miệng nhàn nhạt: “Nghe nói cậu đi tìm Trần Vũ Mặc?”

“Ừm.” Quý Cảnh Trạch càng bị đã kích: “Anh ta lại tìm anh?”

“Cậu tìm người ta làm gì?”

“Tôi...” Quý Cảnh Trạch nghe lời này của y có ý trách cứ, bĩu môi: “Anh nghĩ rằng tôi muốn đi? Không phải anh nói, tôi muốn hòa hảo liền phải cầm ra điểm thành ý sao? Như thế nào, sợ tôi đánh anh ta?”

Trần Thuật thật sự là dở khóc dở cười, lòng thầm nói tôi sợ cậu bị anh ta chui chỗ trống! Y thấy Quý Cảnh Trạch vẫn như cũ đứng ở cửa, thở dài: “Làm thế nào, đứng ở cửa cũng là biểu đạt thành ý sao?”

Quý Cảnh Trạch nghe y nói như vậy, đổi giày tiến vào, vừa muốn ngồi bên cạnh y, Trần Thuật liền nói: “Tôi cho cậu ngồi sao?”

Quý Cảnh Trạch đành phải đứng.

Trần Thuật lại nói: “Ngẩng đầu nhìn cậu đau cổ.”

Lão hồ ly thiếu đạo đức này! Quý Cảnh Trạch nghĩ nghĩ, ngồi xổm trước mặt Trần Thuật.

Trần Thuật hí mắt nhìn cậu: “Liền điểm kỹ xảo này của cậu, mỗi ngày đến trước mặt tôi lượn, xoát cảm giác tồn tại, còn không cho tôi cơ hội nói chuyện, định cứ như vậy đem lòng tôi mài mềm có phải không? Thế là không cần nghe dạy dỗ trực tiếp hòa hảo?”

Quý Cảnh Trạch bị bắt bài, nhưng lại lập tức thông minh ý thức được, Trần Thuật nếu nói như vậy, lòng khẳng định là đã mềm rồi, cậu biết rõ nhất Trần Thuật ăn một bộ kia nhất, lập tức ra về tội nghiệp hỏi: “Vậy anh mềm lòng sao?”

Trần Thuật hừ một tiếng, không nói chuyện, thò tay bắt lấy một bàn tay cậu ta, trong lòng phỉ nhổ mình, cái móng vuốt mềm mại này cũng không biết bỏ bùa chú gì cho mình, vừa nắm trong tay, ngũ tạng lục phủ mới tỉnh về đúng vị trí, ba hồn bảy phách mấy ngày nay vẫn phiêu rớt cuộc mới an định xuống.

Y trầm mặc một lát, quyết định để 1000 chữ kia gặp quỷ đi thôi, không xả vô dụng, hai gã đàn ông, làm là xong hết! Y đem tay Quý Cảnh Trạch đặt ở giữa hai chân mình, cười khê: “Ừm, nơi đó đều bị cậu làm tức mềm, cậu tới làm tôi cứng lên đến, hai ta liền hòa hảo đi.”

Quý Cảnh Trạch “Ngao” một tiếng bổ nhào vào trên người y. Cậu trước đây không chỉ một lần cảm thấy mình là đứa bị số phận ruồng bỏ, nhưng hiện tại lại cảm thấy thật may mắn! Mỗi khi tựa hồ đang trải qua khảo nghiệm, thực ra đều có người yêu ủng hộ, một cửa một cửa, đều là đề cho điểm.

Cậu cơ hồ là mang tâm tình cảm ơn hôn Trần Thuật, hai tay nhiệt tình vuốt ve bộ thân thể làm cho cậu yêu thích không thôi này. Hiệp nghị trước đó của hai người bọn họ sớm đã rối loạn, ban sơ là chế tài sân khách sân nhà, sau này sửa chữa thành một người một lần, lại sau sửa thành xem ai giáo hoạt chiếm trước tiên cơ, hơn nữa cậu hiện tại đầu óc loạn đến căn bản nghĩ không ra lần trước là ai đến, bản năng định nằm đổ, muốn phụng hiến, chỉ cần người này còn để ý cậu, còn thích cậu.

Nhưng thân thiết một lát, Quý Cảnh Trạch liền sâu sắc nhận ra Trần Thuật thoái nhượng, không có công thành đoạt đất, mà là đại khai mở cửa, không có cường thế tranh chấp, mà là tùy tiện cho lấy, Quý Cảnh Trạch có chút khó hiểu cùng chần chờ, Trần Thuật cũng lập tức liên phát hiện, khê cần vành tai cậu: “Cậu cũng mềm?”

Quý Cảnh Trạch lập tức liền chấn hưng tinh thần, không khiêm nhượng nữa. Hai người bọn họ ở trên giường đã ăn ý rất sâu, sau khi khuếch trương đơn giản, Quý Cảnh Trạch đem chính mình thâm nhập vào thân thể Trần Thuật. Nháy mắt kết hợp, hai người bọn họ đều trầm trầm kêu lên một tiếng, cái loại thỏa mãn này, không gì sánh được, chỉ có tuyệt đối yêu cùng được yêu, mới có thể khiến nhục thể cùng linh hồn hợp hai làm một.

Hôm nay Quý Cảnh Trạch phá lệ dừng mãi, rất lâu sau còn không có bắn, ở trên người Trần Thuật pháp phòng không biết mệt mỏi. Trần Thuật có điểm ăn không tiêu: “Cậu mẹ nó còn muốn bao lâu, có thể đi ra hay không?”

“Tôi không nỡ đi ra.” Ánh mắt Quý Cảnh Trạch sáng ngời trong suốt nhìn y, cúi đầu hôn xương quai xanh y, đầu lưỡi liếm trước ngực y, lúc liếm đến đầu vú nhẹ nhàng cắn một chút: “Tôi muốn làm anh một đời, làm thật mạnh!” Lời nói thì hùng hồn, giọng điệu lại hoàn toàn là đang làm nũng: “Làm đến anh không còn tính khí gì nữa, cũng không cùng tôi giận dỗi...” Càng nói động tác càng lúc càng lớn, hơi thở cũng hỗn hển lên.

Trần Thuật thừa nhận cậu tiến công, cảm giác về mặt mê say của cậu khi hành hung trên người mình kia rất dễ nhìn, miệng còn phải đáp trả: “Làm tới cậu gọi cái gì, làm 0 làm đến lưu lại di chứng?”

Quý Cảnh Trạch không đỡ mặt chút nào, ngược lại càng kêu lớn tiếng: “Tôi cứ muốn gọi, tôi thoải mái muốn chết!” Cậu không biết là ảo giác của mình vẫn là thật như thế, chỉ cảm thấy hạ thân Trần Thuật trở nên càng trơn trượt mềm mại, như là muốn đem mình hút vào đi, miễn cưỡng kiềm giữ chính mình, vẫn luyến tiếc bắn ra.

Trần Thuật không thể nhịn hơn được nữa, cầm hai cái trứng của cậu trong tay nhẹ nhàng xoa nắn, lại nắm tay cậu xóc lọ cho mình, miệng dỗ dành: “Bảo bối, nhanh lên chút đi, tôi mệt mỏi... Cậu đau lòng tôi một hồi, được không?”

Quý Cảnh Trạch điên cuồng ra vào thêm chừng mười phút, hai người bọn họ cùng nhau bắn ra.

Hai người bọn họ đều rất mệt, nằm trên giường một lát, Trần Thuật mở miệng: “Cảnh Trạch, tôi xin lỗi.”

“A?” Quý Cảnh Trạch đang buồn ngủ lập tức thanh tỉnh một ít, “Tôi giải thích rồi mà.”

“Tôi là nói tôi.” Trần Thuật ấn gáy cậu, xích lại gần hôn nhẹ lên môi cậu một cái: “Tôi giải thích với cậu.”

Quý Cảnh Trạch thể nhưng có chút ngượng ngùng: “Anh giải thích làm gì, không phải là tôi sai sao?”

“Cậu là sai lầm.” Trần Thuật cười, “Nhưng tôi cũng... Không thể nào đúng!” Tay y vẫn ở trên gáy Quý Cảnh Trạch, khi có khi không sờ sờ: “Tôi... Cũng không thể nói không có kiểm chế, nhưng xác thật làm không tốt, mặc kệ có phải khách hàng hay không, là khách hàng lớn thế nào, tôi hiện tại không phải độc thân, không giống lúc trước, hẳn là càng nên yêu cầu bản thân nghiêm khắc một ít.”

“Hừ!” Quý Cảnh Trạch miệng hừ một tiếng, tay lại thò lên ôm chặt eo Trần Thuật: “Được rồi, tôi tha thứ anh!”

“Để tha thứ như vậy?” Trần Thuật cười: “Không để tôi đi nhà cậu chờ cậu vài ngày?”

“Ừm... Tôi lúc trước...” Quý Cảnh Trạch nghĩ nghĩ, chân thành nói: “Chuyện ngày đó vẫn là tôi không đúng, tôi biết anh chỉ là xã giao, nhưng lúc ấy không chế không được, bởi vì trước đó trạng thái của tôi không tốt, trong lòng bực tức, cùng mẹ tôi, cùng người khác đều không thể nói, còn phải ra vẻ đáng thương với khách hàng, chỉ có thể phát tiết với anh, xin lỗi, tôi sai rồi.”

Trần Thuật nhìn sâu vào mắt cậu: “Vậy hiện tại trạng thái của cậu tốt sao?”

Quý Cảnh Trạch bị y nhìn có chút ngượng ngùng, giơ tay bịt mắt cười nhẹ: “Tốt, giống như tốt, ha ha... Hai tai vừa cãi nhau, tôi liền không có tâm tư nào mà suy sút, mỗi ngày đều nghĩ làm thế nào mới có thể nhanh chóng đem anh dỗ trở về, lập tức liền tỉnh thần!”

“Ha ha ha.” Trần Thuật cũng cười, kéo tay cậu ra, hôn hôn mắt cậu.

“Anh vừa rồi, làm tôi...” Quý Cảnh Trạch mở to mắt nhìn y: “Có phải hay không bởi vì ngày đó tôi nói, thuần 0 cái gì, anh để ý? Tôi nói đùa, tôi thấy Trần Vũ Mặc kia bộ dạng còn coi được, trong lòng vừa sốt ruột liền nói hươu nói vượn, tôi biết anh vẫn nhường tôi, từ lần đầu tiên bắt đầu...”

“Cãi nhau nào có lời gì hay...”

“Anh lúc cãi nhau cũng không quá đáng, đều là lo lắng tôi, sợ tôi chịu thiệt, còn sợ tài xế động thủ với tôi.” Quý Cảnh Trạch dựa tới, nhỏ giọng nói: “Tôi đều biết. Tôi biết anh không phải loại người như vậy, tôi cũng không phải, tôi cũng cái gì cũng có thể nhường anh, về sau đều cho anh tới cũng được!”

“Này cũng được?” Trần Thuật cười đến không được: “Không cho đổi ý nha, nói miệng không bằng chứng, đây, hai ta ký hiệp nghị!”

Quý Cảnh Trạch đương nhiên không có khả năng dậy ký hiệp nghị không bình đẳng.

Hai người bọn họ lại ôm nhau nhàm chán một lát, Trần Thuật nói: “Ngược lại cũng không phải nhường, tôi là cảm giác 1 cũng tốt 0 cũng tốt, đều chỉ là tư thế cơ thể, không có ý nghĩa gì, một người đàn ông có phải công hay không, không phải nhìn hấn có phải là ở mặt trên, phải xem hấn có thể quản tốt chính mình, chăm sóc tốt gia đình. Cảnh Trạch, chúng ta là một nhà có hai người đàn ông, hai ta sống cho tốt, được không?”

“Ừm.” Quý Cảnh Trạch chôn trong lòng y gật đầu.

“Vậy cậu cũng thể hiện chút khí thế đàn ông chứ, vờ thẹn thùng cái gì?”

“... Lại đến một vòng?”

“Cút đi!”

Hai người bọn họ ôm nhau nói giỡn, trong lòng đều có cảm giác hoan hỉ và thỏa mãn mất mà có lại, cảm giác thời khắc như vậy thật sự quá trân quý. Quý Cảnh Trạch đã lại mệt nhọc, Trần Thuật lại hỏi: “Tình cậu thật tốt rồi?”

Quý Cảnh Trạch thò tay véo mũi y một phen: “Tốt, này còn không tốt, tôi cũng quá không biết đủ.”

“Không phải này.” Trần Thuật chăm chú nói: “Cậu với mẹ cậu... Ai, việc này cần thời gian, cậu phải cho bà ấy một quá trình tiếp nhận, cho nên tôi mới mãi khuyên cậu thái độ đối với bà ấy tốt một chút, chúng ta còn trẻ, cha mẹ lại già rất nhanh, đừng làm cho chính mình hối hận, biết sao?”

“Tôi biết.” Quý Cảnh Trạch gật đầu: “Tôi về sau không cãi nhau với bà ấy, cũng không cãi nhau với anh.”

“Đúng!” Nghe cậu lại nhắc tới cãi nhau, Trần Thuật lập tức nhớ tới một chuyện: “Cậu sao lại nghĩ đến đi giải thích với Trần Vũ Mặc? Đều nói cái gì?”

Quý Cảnh Trạch cười: “Chưa nói cái gì.”

Trần Thuật nhìn hai mắt cậu, lòng thầm nói cứ nơi nơi chế tạo cảm giác nguy cơ cho tôi đi! Thò tay ôm chầm cậu: “Cậu nếu có thể ngoan ngoãn giải thích mới thật sự là thấy quý, tôi bảo cậu cảm ra thành ý đến, cậu liền đi giải thích với hần à, thật sự là giỏi lắm! Không cho lại làm loại chuyện này!”

Quý Cảnh Trạch thấy y không giận, lúc này mới yên tâm nói cho y, cậu đi nói với Trần Vũ Mặc: “Xin lỗi tổng giám đốc Trần, ngày đó tôi uống rượu, nhìn nhầm anh thành Trần Thuật, may mắn phát hiện kịp thời, bằng không khả năng còn đánh anh đâu, thật sự rất là xin lỗi!”

Hai người bọn họ hòa hảo ôm nhau ngủ một buổi, buổi sáng hôm sau lại cãi nhau.

“Mẹ, tôi khả năng giả ngủ! So không ngủ còn mệt! So với lừa kéo xe không có gì khác biệt!”

“Mẹ, tôi khả năng tìm đối tượng giả! Thích xong liền không nhận, tỉnh liền ghét bỏ tôi!”

Trần Thuật lúc thay quần áo đột nhiên mò đến 1000 chữ kia của mình, cảm giác vẫn là phải nói: “Quý Cảnh Trạch, ngày đó là cậu nói chia tay trước đi!”

Quý Cảnh Trạch đang đứng ở cửa đổi giày nhận ra giọng điệu của y, nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn y một cái, tự vệ: “Anh còn nói ai không chia tay là con chó đâu!”

Hai con chó, trừng lẫn nhau.

Quý Cảnh Trạch nghĩ nghĩ, cúi đầu nhận sai: “Tôi về sau có chuyện nói chuyện, không lại lấy giả chia tay dối anh.”

Trần Thuật nghe cậu nói xong đổ vui vẻ: “Cậu lúc ấy là cùng tôi giả chia tay?”

“Kia bằng không đâu!” Quý Cảnh Trạch đổi chuyện này không có nửa điểm chột dạ, cậu xác thật luôn luôn chưa từng nghĩ qua muốn chia tay: “Chẳng lẽ anh lúc ấy là thật muốn cùng tôi chia tay?”

Trần Thuật không phản ứng cậu, chính mình cũng đổi giày đi ra ngoài.

“Tôi hỏi anh đâu! Trần Thuật! Tôi hỏi anh đâu!” Quý Cảnh Trạch nhìn y không nói lời nào, khó tránh khỏi sẽ đoán y là thật muốn cùng mình chia tay, lập tức sốt ruột thượng hỏa khó chịu, nhất quyết không tha đuổi theo hỏi: “Nói chuyện nha! Anh trả lời tôi! Anh thật muốn cùng tôi chia tay à?!”

Trần Thuật lấy chìa khóa xe, vừa mở cửa vừa nói: “Đừng gọi!”

Vừa thấy đến cửa, Quý Cảnh Trạch càng sốt ruột: “Vậy anh vì sao muốn sửa mật mã! Tôi hiện tại cả cửa cũng mở không ra!”

“Càng không để gọi càng gọi đúng không?”

“Anh nhanh nói cho tôi biết mật mã đi!”

“Cậu chậm rãi đoán đi!”

24. Chương 24

Trần Thuật vừa mở mắt ra, liền biết hôm nay lại muốn ăn bánh rán trái cây.

Quý Cảnh Trạch thăm dò: “Tỉnh?” Sau đó về trên giường ôm y chán ngán.

Trần Thuật nhú mày: “Trên tay cậu là cái gì?”

“Dầu đi...” Quý Cảnh Trạch cười, cố ý lại đem tay cọ lên mặt y hai phát.

Trần Thuật lay tay cậu ra: “Lấy ra!”

“Tôi làm bánh rán trái cây cho anh!” Quý Cảnh Trạch khoe thành tích: “Rất thành công! Hôm nay là thành công nhất! Chính là cái loại có thể lên được mỹ thực Trung Quốc ấy!”

“Cậu đã gây họa cho bao nhiêu dầu cùng bột rồi, lại không thành công cậu có xứng đáng với mấy con gà đã đẻ trứng cho cậu không?”

“Ha ha ha ha!” Quý Cảnh Trạch cười: “Có khoa trương như thế sao, tôi thành công rất nhanh mà!”

“Được rồi đi.” Trần Thuật ngồi dậy tìm quần áo: “Cậu làm cho tôi hiện tại thấy bánh quẩy liền muốn quỳ xuống xin chịu phục!”

Quý Cảnh Trạch thừa dịp y còn trần truồng, thò tay sờ soạng vài cái, ăn đậu hủ một lát, cười hì hì nói: “Anh vì sao thích ăn bánh rán trái cây?”

“Đơn giản phương tiện chứ.” Trần Thuật trốn tránh cái tay quấy rối của cậu, mặc quần lót.

Quý Cảnh Trạch cách quần lót lại sờ hai cái: “Chẳng lẽ không phải lấy hình bồ hình sao?”

“Hả?” Trần Thuật không có nghe hiểu, sốt ruột đi WC.

“Có ruột lại có trứng nha!” Quý Cảnh Trạch cười ha ha: “Khó trách anh ăn bánh rán trái cây đều phải thêm trứng! Bồ thật sự khoa học nha Trần Mĩ Lệ!”

Trần Thuật trong buồng vệ sinh cười mắng: “Tên nhóc khốn kiếp, sữa đậu nành của tôi đừng thêm đường!”

Hai người bọn họ ngồi ăn bữa sáng, Quý Cảnh Trạch còn một mặt cầu khen ngợi: “Ăn ngon sao? Đặc biệt ăn ngon đi?”

“Ăn ngon.” Trần Thuật có lệ: “Cậu chơi thêm vài tháng liền nhanh chóng qua tay đi, thời gian lâu liền mất hết cả vốn gốc, tặng không bao ship cũng không ai thèm muốn!”

“Không được!” Quý Cảnh Trạch chững chạc đằng hoàng nói: “Bán tôi cũng không thể bán nó!”

Trần Thuật đầu cũng không ngẩng: “Kia vậy bán cậu!”

“Trả tiền!”

“Tiền gì?”

Quý Cảnh Trạch theo lý đương nhiên: “Tiền mua tôi nha, tôi muốn bán cũng chỉ có thể bán cho anh, người khác ai mua?”

Trần Thuật nhin không được cười: “Quý bảo bảo giá thị trường của cậu rất tốt, không cần xem nhẹ bản thân, tổng giám đốc Trần của Hoa Nguyên liền nói thích kiểu có cá tính như cậu!”

“Uây, kia giám đốc Trần của chúng ta có thích loại có cá tính như tôi không?”

“Giám đốc Trần của chúng ta thích cậu co được giãn được!” Trần Thuật cười xấu xa: “Các loại tư thế đều phối hợp, tựa như tối hôm qua vậy!”

“Ha... ha ha ha ha ha.” Quý Cảnh Trạch đột nhiên cười một tiếng, một lát sau ức chế không được tự mình càng lúc càng cười to!

Trần Thuật khó hiểu: “Làm sao? Động kinh cái gì?”

“Không có việc gì không có việc gì.” Quý Cảnh Trạch nén cười: “Tôi chỉ là cảm giác tổng giám đốc Trần của Hoa Nguyên vận khí đủ xui, tán tỉnh khắp nơi, một cái 1 đều tán không được, chúng ta lại là cả đôi, còn đều đẹp trai như vậy! Phân bố tài nguyên rất bất bình đẳng! Đáng thương thật!”

Trần Thuật bị cậu chọc cười: “Hừ, người ta đáng thương cái gì, có tiền như vậy, bộ dạng còn dễ nhìn!”

“Tiền nào có chừng mực, đủ tiêu liên nên thấy đủ, người thường chẳng lẽ không thể yêu đương sao?” Quý Cảnh Trạch không phục: “Bộ dạng cũng chỉ là bình thường thôi, hần tính dễ nhìn sao? Đàn ông đàn anh cảm nhận hoắt! Cảm anh dễ nhìn bao nhiêu, cười còn có lúm đồng tiền đây, tiểu gia liền thích cái cảm này của anh!”

“Ừm.” Trần Thuật gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Tôi cũng không thích cảm nhận, tôi thích kiểu song cảm của cậu, vương phu!”

“Ai song cảm ai song cảm!” Quý Cảnh Trạch gào gào kêu to, không ăn cơm đứng lên soi gương: “Đệch, tôi hình như béo lên, mỗi ngày cân nhắc làm món gì cho anh, trước đem mình ăn béo rồi! Máy làm bánh rán trái cây thật không thể để lại, buổi tối tôi liền treo topic bán!”

Trần Thuật vốn chỉ là nói đùa, nghe cậu nói như vậy lập tức nói: “Không được, bán cậu cũng không thể bán nó!” Dám đem tín vật đính ước của ông đây bán! Ngày đó nhìn thấy nó tôi mới hạ quyết tâm làm chó đây!

Quý Cảnh Trạch liếc xéo y: “Anh không nở à? Vậy đi, không bán, tôi sẽ nghiêm túc tập thể hình, tiếp tục như vậy thật không được rồi, tôi vốn là đồ hơn anh, vừa không lưu ý lại béo hơn anh, về sau sợ anh áp không động!”

Trần Thuật vốn cùng cậu nói bậy tán phét rất vui vẻ, nói tới đây đột nhiên nhớ tới một sự kiện: “Thể tập thể hình của cậu sớm đến kỳ đi, không phải nói dối tới nhà này của tôi sao?”

Quý Cảnh Trạch nhìn y một cái, cười một thoáng, nói: “Tôi nạp thêm tiền, không dối.”

“Sao lại không dối?”

“Phát Điểm gần công ty tôi, đi cũng tiện, nhà anh bên này...” Quý Cảnh Trạch cúi đầu: “Tôi cũng không phải ngày nào cũng đến.”

Trần Thuật trầm mặc một lát, biết cậu thực ra là chăm sóc đến cổ kị của mình, cuối cùng vẫn là không nói gì. Di động nhắc nhở vài tiếng, y cầm lấy xem, là nhóm bạn thân hẹn nhau ăn cơm, động thủ hồi phục vài câu, ngắt đầu nói với Quý Cảnh Trạch: “Cậu cuối tuần có thể nghỉ ngơi sao?”

“Cuối tuần...” Quý Cảnh Trạch suy nghĩ một chút: “Có thể đi, có chuyện?”

Trần Thuật gật đầu: “Theo tôi ra khỏi thành đi chơi đi.”

“Đi chỗ nào?”

“Một nông trang ở ngoại ô, ở một đêm, có thể hái nho câu cá gì đó.” Trần Thuật nhìn cậu: “Còn có một ít bạn bè của tôi.”

Ánh mắt Quý Cảnh Trạch sáng lên, một người cẩn thận nguyện ý mang bạn vào giới bằng hữu của y, kia ý nghĩa cái gì?

“Đều có những ai vậy?”

“Ừm... Đều một đám quen biết nhiều năm, có...” Trần Thuật lại nhìn cậu, “Có lần trước gặp qua cái kia, bạn trai cũ của tôi, Viên Dương.” Sau đó nhanh chóng bổ thêm một câu: “Còn có bạn trai cậu ấy.”

Ánh mắt Quý Cảnh Trạch càng sáng: “Người lái Hummer kia à?”

“Đúng.” Trần Thuật nhìn vẻ hưng phấn kia của cậu, đùa: “Thể nào, bởi vì thích Hummer, ghen cũng không ghen nữa phải không?”

“Tôi vốn cũng không ghen!” Quý Cảnh Trạch không thừa nhận: “Tôi rất thích bạn trai cũ của anh, với anh khóa trên của tôi một loại hình, kiểu như mặt trăng trên trời, sạch sẽ, rõ ràng, đây mới là kiểu dễ nhìn của đàn ông! So với Trần Vũ Mặc kia...”

Không đợi cậu nói xong, Trần Thuật dùng thìa gõ bàn: “Hưng phấn đúng không! Ai dễ nhìn! Có thẩm mỹ hay không! Còn mặt trăng trên trời! Cậu thật sự là cái gì cũng dám nói nhì! Trong mắt còn có tôi không đó! Bọn họ là mặt trăng trên trời, tôi là cái gì?”

“Anh là vẫn thạch dừng ở nhân gian!” Quý Cảnh Trạch cười ha ha, đi tới huyền quan đổi giày: “Anh rửa bát đi, tôi đi làm!” Trong nháy mắt mở cửa tươi cười thu lại 83%, cậu thử mặt mã vài lần, đều không đúng, mỗi ngày chỉ có hai cơ hội, nhập sai liền sẽ báo nguy, cậu đáng thương hề hề quay đầu hỏi: “Hôm nay có thể lại cho gợi ý sao?” Trước đó bởi vì cậu trên giường “biểu hiện” tốt, Trần Thuật cho gợi ý, nói mặt mã vẫn là bốn chữ số như cũ.

Người trước bàn ăn lãnh khốc trả lời: “Vẫn thạch nhân gian tỏ vẻ ”không thể“!”

Chạng vạng thứ sáu Trần Thuật vừa đón được Quý Cảnh Trạch liền cảm giác cậu không quá ổn, ngày cuối hạ đầu thu đã không còn quá nóng, Quý Cảnh Trạch ăn mặc hừ nhàn rất bình thường, nhưng vẫn liên tục ra mồ hôi.

“Cậu làm sao vậy?” Trần Thuật sờ tay cậu, tay có chút lạnh.

“Đừng nháo, nghiêm túc lái xe.” Quý Cảnh Trạch rút tay ra.

Trần Thuật nghĩ nghĩ: “Khẩn trương à?”

“Không có.”

“Đừng khẩn trương.” Trần Thuật an ủi cậu: “Bọn họ đều rất hiền hòa, khả năng sẽ nói đùa vài câu gì đó, quen là tốt rồi.”

“Anh đừng mù bịt tâm, khẩn trương cái gì, tôi cần gì nha.” Quý Cảnh Trạch nghiêng đầu tựa vào trên ghế xe: “Nói đùa tranh cãi tôi cũng chỉ phục anh, người khác đều không nói chơi!”

Trần Thuật cười: “Cũng đúng.”

Lúc bọn họ đến nông trang, Quý Cảnh Trạch thể nhưng đã ngủ, Trần Thuật lắc đầu, xem ra kẻ vô tư này xác thật là không khẩn trương, y cười đánh thức Quý Cảnh Trạch, xuống xe hội hợp cùng bạn bè y, bảy người, ba đôi rưỡi.

Vị lẽ ra kia vừa thấy Quý Cảnh Trạch liền oán giận: “Là cậu thu phục lão Trần? Tiểu Quý cậu phải tới bồi anh đây uống mấy chén!” Hắn chỉ hai đôi khác: “Trước kia bọn họ ngược cẩu, tôi cùng lão Trần còn có thể sưởi ấm lẫn nhau, hiện tại tôi chỉ có thể một mình đi ôm túi sưởi! Có thẩm hay không, cậu nói có thẩm hay không!”

Mọi người đều cười ha ha, Viên Dương khách khí hỏi: “Tiểu Quý uống được rượu chứ?”

Trần Thuật gật đầu: “Không thành vấn đề, hai người nhà các cậu trối cùng nhau cũng không uống đổ được hẳn.”

“Lợi hại vậy?” Bạn trai Viên Dương Nghê Kiến Phong cười: “Kia uống đi, dù sao hôm nay cũng không đi, uống bao nhiêu đều không có chuyện gì!” Hắn vỗ vỗ bả vai Quý Cảnh Trạch: “Tôi hôm nay lái ác điếu đến, ngày mai tìm con đường, anh mang cậu đi một vòng!”

Hai người bọn họ lần trước nói chuyện phiếm cũng rất hợp ý, Quý Cảnh Trạch cảm thấy hứng thú hỏi: “Quá tốt, anh bình thường lái cái gì? Tôi nhớ rõ lần trước anh nói đi làm lái một quả còn ngon hơn!”

“Ai nha lão Nghê lợi hại lắm!” Mọi người đều cười, “Đó là chân chính lão tài xế, chỉ có giấy phép lái xe thôi còn không được, còn phải thi chứng chỉ thao tác!”

“Viên Dương, hai người ”thử“ bao lâu mới cho hắn qua?”*

(*Có lẽ nhiều người hay đọc truyện TQ cũng biết rồi, “lái xe” ở đây là ám chỉ làm tình, lão tài xế là chỉ người nhiều kinh nghiệm, kỹ thuật tốt)

“Ha ha ha ha!”

Viên Dương cười cười, nói với Quý Cảnh Trạch: “Đừng nghe bọn họ vô nghĩa, hấn lái máy xúc.”

“Đệch!” Quý Cảnh Trạch sùng bái: “Trâu bò vậy?”

“Được rồi đừng nháo, để Tiểu Quý cạn một chén trước, sau đó chúng ta lại từng cái giới thiệu một lần, sau này liền thường xuyên tụ!”

Quý Cảnh Trạch bưng chén rượu lên do dự một chút, quay đầu nhìn Trần Thuật một chút, Trần Thuật cười nhìn cậu, khẽ gật đầu.

Cậu đứng lên cười nói với mọi người: “Chúng tôi cùng nhau hơn nửa năm, đây là lần đầu Trần Thuật mang tôi ăn cơm cùng bạn bè anh ấy, đang ngồi khẳng định đều là người quan trọng nhất đối với anh ấy, cho nên khác tôi đều không nói, đều ở trong rượu!” Cậu nói, cạn chén này.

Sảng khoái, nói cũng thực thà, khiến bạn bè Trần Thuật đều rất cao hứng, từng cái giới thiệu chi tiết, theo thứ tự kính rượu. Một vòng đều chưa đi xong, mới uống ba ly, Quý Cảnh Trạch vừa đứng lên liền hôn mê, cả người lẫn rượu lại ngã trở lại trong ghế dựa, Trần Thuật ngồi bên cạnh cậu hoảng sợ: “Cảnh Trạch? Cậu làm sao vậy?”

Tất cả mọi người đơ, ngồi một bên khác Quý Cảnh Trạch Nghê Kiến Phong thò tay sờ soạng trán cậu một chút, lập tức nói: “Cậu ta phát sốt.”

Mọi người đều rất hoảng, ồn ào xôn xao: “Có phải uống Cephalixin không?”

“Kia uống rượu còn không xảy ra chuyện sao?”

“Trần Thuật cậu không biết cậu ta phát sốt à?”

Viên Dương lãnh tĩnh nói với Nghê Kiến Phong: “Anh còn chưa uống đi, nhanh chóng lấy xe, đi bệnh viện.” Nói, đứng dậy tìm phục vụ viên hỏi bệnh viện gần nhất ở nơi nào.

Bọn họ rồi ren tìm xe tìm người, Trần Thuật nắm tay Quý Cảnh Trạch, lạnh lẽo, còn lạnh hơn lúc ở trên xe. Y không biết là do triệu chứng bệnh của Quý Cảnh Trạch rất không điển hình, hay là do chính mình rất vô tri, thì ra có người lúc phát sốt tay không phải nóng, mà là lạnh. Y thực ra từ lúc đi ra đã nhận ra Quý Cảnh Trạch không ổn, cậu khẳng định lúc ấy liền không thoải mái, thế nhưng chưa nói, trước lúc uống rượu do dự nhìn y một cái, nhưng cũng chưa nói...

Quý Cảnh Trạch mở to mắt, hoảng hốt hỏi: “Làm sao?”

Trần Thuật lập tức hỏi cậu: “Cậu uống Cephalixin sao?”

“... Không có.”

“Uống thuốc khác sao?”

“Ừm, viên nang cảm mạo.”

“Uống bao nhiêu, uống lúc nào?”

“Bốn, hôm nay uống, ngày hôm qua cũng uống...”

“Vậy cậu còn uống rượu!”

“Được rồi!” Viên Dương đánh gãy y: “Lúc này là thời điểm nói này sao, nhanh chóng đi bệnh viện!”

Lúc Quý Cảnh Trạch tỉnh lại trong bệnh viện ngoại ô, đã là đêm khuya, phòng bệnh rất im lặng, Trần Thuật không ở, nhưng khí tức của y còn tại. Cậu cúi đầu mới thấy, trên người đắp áo khoác của Trần Thuật. Bạn trai này không giống như trong điện ảnh diễn chút nào, không canh giữ ở bên cạnh chờ cậu tỉnh, rót cho cậu chén nước cái gì, còn đứng ở ngoài hành lang hút thuốc đầu. Còn là cậu kêu một tiếng, mới dụi thuốc đi vào.

“Bọn họ đâu?”

“Đều trở về.” Trần Thuật ngồi xuống bên giường cậu.

“Tôi làm anh mất mặt?” Quý Cảnh Trạch nhìn mặt y trầm như nước.

Trần Thuật không để ý đến cái này, hỏi cậu: “Cậu cảm mạo từ lúc nào?”

“Đêm qua.”

“Vì sao không nói cho tôi biết? Uống thuốc không thể uống rượu cậu không biết?”

Quá muộn, tôi lại ở cùng một tiểu khu với cha mẹ anh, nói cho anh anh cũng tới không được. Đây là lần đầu tiên anh mang tôi đi ăn cơm cùng bạn bè, tôi phi thường coi trọng, không muốn mất hứng.

Quý Cảnh Trạch cái gì cũng chưa nói, cậu không nói, Trần Thuật cũng biết tất cả đáp án này.

“Trần Thuật...” Quý Cảnh Trạch thật suy yếu giả suy yếu đều có, giả vờ đáng thương nhấc tay muốn ôm một cái, nhưng Trần Thuật lo lắng cậu đang truyền dịch máu chảy ngược, không ôm lại nhét tay cậu trở về.

“Tôi thật là khó chịu...” Quý Cảnh Trạch rầm rì: “Anh ôm tôi một chút lại làm sao...”

“Tôi có một cái càng an ủi cậu hơn.”

“Cái gì?”

“Mật mã mới, là sinh nhật cậu.”

25. Chương 25

Quý Cảnh Trạch không lái được Hummer, Ác Diệu, về nhà ẩn “1020”, cửa quả nhiên mở. Cậu lại vẫn có chút không thể tin được, quay đầu nhìn Trần Thuật: “Thật sự là sinh nhật tôi!?”

Trần Thuật ghét bỏ đây là câu vô nghĩa: “Không phải cửa có thể mở sao?” Y nói, lướt qua Quý Cảnh Trạch vào nhà, thay quần áo đổi giày, Quý Cảnh Trạch lại vẫn đứng ngoài cửa thử qua thử lại mật mã, mở đóng đóng mở, làm không biết mệt.

Trần Thuật nhìn bộ dạng cậu, nhớ tới lúc ở bệnh viện Viên Dương nói với y: “Vận khí của cậu không tồi, cùng Tiểu Quý, tôi về sau không cần lo lắng cậu sẽ biến thành kiểu thương nhân đầy mỡ rồi, tình bạn của hai ta cũng có thể tiếp tục.”

“Như nhau, tôi cũng là quen biết với lão Nghê rồi, mới không lo lắng cậu sẽ mặt than sống hết quãng đời còn lại!”

Quý Cảnh Trạch sống đến 100 tuổi, cũng vẫn như cũ là một trái tim đầy nhiệt huyết, cho dù người khác không nói, Trần Thuật cũng không nghi ngờ điều này chút nào. Y cũng nghĩ đến một ít lời thề y chưa từng nói với Quý Cảnh Trạch, chỉ có chính mình trong lòng biết đến: “Tại mỗi thời điểm cậu cần tôi, mặc kệ muộn bao nhiêu, mặc kệ xa bao nhiêu, mặc kệ là thời tiết gì, mặc kệ sẽ bị ai nhìn thấy, tôi nhất định đều sẽ đuổi tới bên cạnh cậu, vĩnh viễn sẽ không lại để cậu một mình.”

Sau khi trải qua một ít khắc khổ, thậm chí chia tay, bọn họ đều minh bạch tránh không thể chân chính giải quyết vấn đề, bọn họ đều tại bất đồng trình độ làm ra thay đổi. Mà hiện tại thay đổi này, y muốn do y chủ động bước ra một bước kia.

Trần Thuật gọi: “Tiến vào, tôi nói với cậu một chuyện.”

Quý Cảnh Trạch đóng cửa lại tiến vào, cười hi hi: “Tôi đoán đều quá mơ hồ, bởi vì mật mã lúc trước của anh một chút quy luật cũng không có!”

Trần Thuật cầm lấy di động, tay dọc theo 4853 vẽ một lần, hỏi Quý Cảnh Trạch: “Giống cái gì?”

Quý Cảnh Trạch nghĩ nghĩ: “Chính xác?” (hình dấu tích)

“Ừm.” Trần Thuật cười, rất hài lòng với trí thông minh của cậu: “Lúc tôi mua phòng liền đã nghĩ, mật mã nhà tôi, chỉ cho cái người đúng nhất kia.”

Quý Cảnh Trạch sững sốt nhìn y, bóng đèn trong ánh mắt cũng sáng rực lên: “Tôi chính là người đó sao?”

“Tôi không biết.” Trần Thuật trả lời, nhìn thấy bóng đèn của Quý Cảnh Trạch tắt, nhanh chóng hôn cậu một cái: “Sau khi hai ta cãi nhau tôi đặc biệt tức giận, tôi cảm giác cậu cùng hình tượng lý tưởng trước kia của tôi không giống chút nào! Bộ dạng cũng không thanh tú, nhiều chủ ý còn không nghe lời, còn mẹ nó muốn làm tôi... tôi còn thật cho cậu làm...”

Y đột nhiên trầm trầm cười: “Cậu cảm giác cậu là đúng người sao?”

Quý Cảnh Trạch tức giận quay mặt đi không nhìn y.

Trần Thuật thò tay bẻ mặt cậu lại đây: “Nhưng ngày đó tôi đột nhiên phát hiện cách nghĩ của tôi thay đổi, đi mẹ nó, không muốn tìm đúng, liền chấp vá với cậu!” Y cười lại hôn cậu một chút: “Cho nên tôi đem mật mã đổi thành sinh nhật cậu, nhắc nhở chính mình, cho dù có chỗ nào không đúng, cho dù cậu muốn cùng tôi chia tay, cậu vẫn là người tôi muốn tìm.”

Quý Cảnh Trạch nhanh chóng đem mặt chôn vào lòng Trần Thuật, mắt cậu đỏ, ngại mắt mặt không muốn cho y nhìn thấy, nhưng thanh âm nghẹn ngào vẫn như cũ bán đứng cậu: “Tôi cũng đâu có chia tay với anh.”

“Ngoan.” Trần Thuật sờ sau lưng cậu, chậm chậm vuốt.

Hoãn một lát, Quý Cảnh Trạch ngẩng đầu hỏi: “Anh vừa rồi muốn nói với tôi cái gì?”

“Ừm...” Trần Thuật trầm ngâm một chút, trong lòng thế nhưng có chút thấp thỏm.

“Làm sao?” Quý Cảnh Trạch nhìn vẻ mặt y rất nghiêm túc, hai người bọn họ đoạn thời gian trước vẫn không được tự nhiên, thật vất vả hòa hảo, cậu không muốn giữa bọn họ về sau biến thành nói cái gì cũng có kị: “Anh nói thẳng, chúng ta còn giống như trước đây được không? Có lời gì liền nói thẳng, chẳng sợ đánh một trận, cũng đừng đặt ở trong lòng.”

Trần Thuật cười: “Tôi sợ tôi đánh không lại cậu.”

“Tôi sẽ nhường anh!”

“Khoác lác!” Trần Thuật cúi đầu trầm mặc một lát, cầm tay cậu, nhẹ giọng nói: “Tôi muốn nói với cậu, hai ta sống cùng nhau đi?”

Quý Cảnh Trạch giật mình nhìn y, cậu đã yên lặng chờ đợi chờ đợi chuyện này rất lâu, lâu đến nỗi sau khi cãi nhau một trận, chia tay một lần, đã buông tay hi vọng, lại không nghĩ rằng hiện tại rốt cuộc đợi đến lời mời này. Nhưng là khi cậu đợi đến những lời này, lại không vui sướng như cậu tưởng tượng, trong lòng nặng nề, đều là có kị. Nếu nói vài khát vọng kia của cậu đã mọc rễ ở trong lòng Trần Thuật, kia có kị của Trần Thuật cũng đã ở trong lòng cậu nảy mầm.

“Ừm... Thực ra...” Quý Cảnh Trạch lắp bắp nói: “Thực ra như bây giờ, cũng rất tốt...”

“Cậu không muốn?” Trần Thuật hỏi.

“Không phải.” Quý Cảnh Trạch lắc đầu, “Như bây giờ đã rất tốt.”

Trần Thuật nhìn cậu: “Không tốt, cậu sinh bệnh tôi cũng không biết.”

“Tôi sợ... Tôi cũng không phải sợ, tôi không muốn làm anh khó xử.” Quý Cảnh Trạch xoa bóp lòng bàn tay y, “Anh không cần như vậy.”

Trần Thuật nhìn bộ dáng cẩn thận dè chừng kia của cậu, thế nhưng có chút xót xa, y trước kia luôn ngóng trông Quý Cảnh Trạch có thể “hiểu chuyện”, nhưng hiện tại cậu thật “hiểu chuyện”, sẽ thay y suy nghĩ, y vẫn là càng thích Quý Cảnh Trạch lúc ấy hơn!

Trần Thuật nghĩ, chưa bẹp cũng không phải bản chất của mình, dè chừng cẩn thận cũng không phải Quý Cảnh Trạch chân chính, như bây giờ càng không phải là tình yêu chân chính của hai người bọn họ! Nghiêm

túc trên mặt y quét sạch, híp mắt bắt đầu cười xấu xa: “Bây giờ là tôi cầu cậu tới ở cùng tôi, ngài đây là cự tuyệt?” Y cười gật đầu: “Cậu chờ, lần tới cậu cầu tôi, ít nhất cũng phải cho cậu cầu ba năm!”

“A?” Quý Cảnh Trạch choáng váng.

“Cho cậu một cơ hội cuối cùng, tới hay không? Tôi đếm tới ba – ba!”

Quý Cảnh Trạch ngao một tiếng bổ nhào vào trên người y: “Một đâu? Hai đâu? Đút chớ?”

Trần Thuật niết cầm cậu hôn qua, cười nhẹ: “Đút cậu!”

Cuối tuần hai người bọn họ đi Quý Cảnh Trạch bên kia thu thập đồ đạc, Trần Thuật vốn cho rằng “tế nhuyển” nhà Quý Cảnh Trạch sớm đều đã chuyển tới nhà mình, không nghĩ tới bây giờ lại thu thập ra vài thùng, y nhìn thẳng nhú mày: “Này đều là cái gì, đêch, cúp?” Y cầm cái cúp kia ra, là quán quân giải bốn năm câu lạc bộ bóng bàn của trường tiểu học nào đó... “Cúp hồi tiểu học còn cầm? Này phải chuyển tới lúc nào!”

Quý Cảnh Trạch giải thích: “Đây là quán quân đầu tiên trong nhân sinh của tôi, ý nghĩa phi phàm!”

“Miếng lót chuột này cũng có ý nghĩa phi phàm?”

“Cái này tôi chơi game cần dùng! Không có nó khẳng định đoàn diệt!”

“Trước kia không có nó cậu ở chỗ tôi cũng chơi không ít!”

“Tôi hiện tại không phải chính thức chuyển qua sao!”

“Ông trời của tôi ơi!” Trần Thuật buồn cười: “Đồ cưới chính thức của ngài rốt cuộc có cái gì đáng giá chút không... Quần áo lấy nhiều chút,” Y phiên đồ quả trách, “Nên lấy nhiều thì không cầm, ngày nào cũng mặc áo ngủ của tôi.”

“Tôi thích mùi trên người anh!” Quý Cảnh Trạch cười hì hì.

“Uây, có ai cầm ghét tôi dùng nước hoa ấy nhỉ? Thế nào lại thích mùi của tôi?” Trần Thuật cười lạnh: “Không phải chê tôi ẻo lả sao!”

“Nước hoa vốn là ẻo lả!” Quý Cảnh Trạch tròng mắt, “Tôi thích là mùi của anh, hương vị vốn có ấy!”

“Tôi có mùi gì?”

“Anh ấy à...” Quý Cảnh Trạch cười, “Mùi vẫn thạch nhân gian!”

Cuối cùng hai người bọn họ chỉ dẫn theo chút đồ có thể đặt được trong cốp xe, còn lại chuẩn bị mượn chiếc xe lớn chút tới lấy. Thu thập đồ đạc một quá sức, quyết định ở bên ngoài đối phó một ngụm, liền đi cái quán nhỏ hai người lần đầu tiên hẹn hò ăn cơm kia, tùy tiện gọi chút đồ ăn, Trần Thuật móc ví tiền ra trả tiền, kéo một tờ tiền mặt ra xong “ai nha” một tiếng.

Quý Cảnh Trạch hỏi: “Làm sao?”

Trần Thuật hơi dừng một chút mới nói: “Rốt biên lai.” Nói, y cúi người vịn thùng thủy tinh, xoay xoay tìm kiếm.

Cô gái thu ngân cũng tìm giúp: “Anh, tay khẳng định không thò vào được.”

Trần Thuật nghĩ nghĩ: “Đũa thì sao?”

“Cũng không được.” Cô gái lắc lắc đầu, bày ý kiến: “Nếu không anh sang cửa hàng linh kiện cách vách mượn thanh sắt gì đó?”

Trần Thuật nói với Quý Cảnh Trạch: “Cậu ngồi đợi cơm, tôi đi tìm thanh sắt.”

Quý Cảnh Trạch nói: “Tôi đi cho.”

“Không cần!” Trần Thuật cự tuyệt, cường điệu: “Cậu tìm chỗ ngồi, tôi lập tức liền trở lại.” Nói xong bay nhanh rời đi.

Quý Cảnh Trạch nghe lời tìm chỗ ngồi, đợi Trần Thuật. Vừa ngồi xong, cơm đồ ăn còn chưa tới, lại thấy cô gái giọng ngọt ngào lúc nãy, cô đưa một tấm thẻ tới trước mặt Quý Cảnh Trạch: “Anh Trần đánh rơi, em gõ gõ thùng thủy tinh, nó từ khe hở rớt xuống đất, liền nhặt ra.”

Quý Cảnh Trạch vừa nói lời cảm tạ vừa nhận lấy, vừa thấy liền vui vẻ, không phải biên lai gì, này rõ ràng là cái danh thiếp cậu hai tay đưa cho Trần Thuật ở chỗ thang cuốn trung tâm hội triển lãm hồi lần thứ hai gặp mặt!

Khó trách vừa rồi Trần Thuật che che lấp lấp, thì ra là then thùng! Cậu mau chóng trở về dài thu ngân, nhanh chóng đem tờ “biên lai” kia “không cẩn thận rơi vào” trong tủ thủy tinh, vờ vịt giải thích với cô gái thu ngân: “Kia, ừm, anh Trần người này à, anh ấy thích... tự lực cánh sinh, đúng! Anh ấy thích việc của mình tự mình làm!” Lại dặn: “Đợi một lát anh ấy trở về em đừng nhắc tới việc vừa rồi nha, để anh ấy nghĩ biện pháp lấy ra. Cảm ơn, cảm ơn nha!”

Quý Cảnh Trạch trở về chỗ ngồi trong ánh mắt sững sờ của cô gái thu ngân, lại một lát sau Trần Thuật mới từ cửa hàng linh kiện cách vách trở về, cầm trong tay một sợi dây thép thật dài, một đầu còn dính một khối keo dính hai mặt nhỏ. Y đem dây thép thò vào trong khe hở tủ thủy tinh khoảng một trận, cũng không móc được “biên lai”, cô gái thu ngân biết rõ là sao thế này, nhưng ngại với Quý Cảnh Trạch dặn cũng không thể nói.

Cơm đã lên, Trần Thuật còn đang mò mẫm, gấp đến đầu đều là mồ hôi, Quý Cảnh Trạch đi tới giả bộ mặt không chút để ý: “Biên lai gì vậy, đừng tìm nữa, về xin lại là được.”

“Không được, có việc.” Trần Thuật đầu cũng không nâng, một lòng một dạ đem dây thép thò tới từng góc một, “Cậu đừng quản tôi, đi ăn cơm trước đi.”

Quý Cảnh Trạch nhin cười: “Nếu không anh gõ gõ cái tủ thử xem, không chắc nó sẽ tự rớt xuống!”

Cô gái thu ngân: Đạo văn! Đạo văn trắng trợn! Này rõ ràng là biện pháp em nghĩ ra!

Quý Cảnh Trạch nói xong trở về trước bàn ăn cơm, Trần Thuật ấn cậu nói gõ gõ hộp thủy tinh, quả nhiên từ mặt đất nhặt được tấm danh thiếp kia, lúc này mới tươi cười, phủi đất thổi bụi, đặt về trong ví tiền như bảo bối.

Quý Cảnh Trạch nhìn y trở lại trước bàn ăn cơm như hùm như sói, trên trán còn có mồ hôi lúc nãy sột ruột vã ra. Cái loại danh thiếp này ngay cả chính cậu cũng không có, sau khi chính thức nhập chức sớm đã đổi phiên bản mới, không nghĩ cái người bình thường một lời nói buồn nôn nói cũng lao lực, lại vẫn giữ danh thiếp cậu đưa từ lúc hai người bọn họ mới quen, hơn nữa còn thả trong ví tiền mang theo bên người...

Về nhà, trước khi lên lầu, Quý Cảnh Trạch ôm đồ, ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhà Trần Thuật nơi tầng bảy.

“Phát gốc cái gì?” Trần Thuật vỗ vai cậu một chút: “Yên tâm đi, sẽ không tùy tiện đuổi cậu ra, nhưng...” Y có chút xin lỗi nói: “Lỡ như có người đến, khả năng cậu phải trốn một chút.”

Quý Cảnh Trạch căn bản không coi trọng, cười nói: “Trần Thuật, mấy thứ còn bên kia không cần nữa.”

“Làm sao?” Trần Thuật sững sờ, “Không phải đều có ý nghĩa trọng đại đối với cậu sao?”

Quý Cảnh Trạch xông lên trước vào tòa nhà ẩn thang máy, đẩy Trần Thuật đang đầy bụng khó hiểu theo ở phía sau: “Mau về nhà! Từ nay về sau nơi này cũng là sân nhà của tiểu gia!”

Bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt cố ý khả năng cũng không hề có hiệu quả, vết thương lành hẳn thường thường liền ngay tại trong nháy mắt lơ đãng nào đó.

Ngày đó vì để củng cố địa vị sân nhà còn chưa vững chắc, Quý Cảnh Trạch căn cứ tâm tính đi tiểu chiếm địa bàn, khai phá một ít chỗ mới chưa làm qua, giải khóa một ít tư thế mới, Trần Mĩ Lệ thật sự thể hội một lần thể lực của Quý Hiền Huệ, xong việc hừ cũng không hừ một tiếng, ngả đầu liền ngủ. Quý Cảnh Trạch thanh lý hiện trường, thế nhưng còn chưa thỏa mãn làm vệ sinh trong nhà! Đợi đến hết thấy đều làm xong, cậu đi tắm sau đó khóa thân trở lại phòng, xóc chân lên dùng cả tay cả chân ôm lấy người, cũng không quản người ta ngại cậu ngủ triển người, treo trên người Trần Thuật, hít sâu hương vị của y.

Tôi, phi thường, thích anh. Thích đến mức, hiểu được một phần bản thân anh chưa từng biểu đạt, cũng một lần nữa nhận thức được chính tôi.

Cảm giác an toàn cùng lòng tự tin trước kia rất khuyết thiếu, phải thông qua vật phẩm quen thuộc, sự đồng tình của người khác mới có thể đạt được, hiện tại tôi đã có. Bởi vì ở trên thế giới này có một người, trong ví tiền có một tờ giấy mỏng đến không thể mỏng hơn, đại biểu cho trong lòng anh ấy có một tôi, nặng đến không thể càng nặng hơn.

Tất cả những vật ngoài thân kia, tôi sẽ không y lại nữa, tôi chỉ muốn làm chính bản thân mình cho tốt, ôm chặt lấy anh.

26. Chương 26

Giữa tháng mười, Trần Thuật phải đi công tác ít nhất một tuần. So với hồi trước, hiện tại tính tích cực đi công tác của y giảm thấp trên diện rộng, nhất là đường dài, có thể trốn liền trốn, nhưng hợp đồng ở Nội Mông này quá lớn, boss dặn đi dặn lại y chắc chắn phải lấy được. Vốn hơn nửa năm nay tránh né đi công tác khiến y thâm tích lũy một ít áy náy với boss, với công ty, nhưng vừa thấy an bài nhật trình lần này, áy náy lập tức thanh không chỉ muốn tiêu cực bãi công, sinh nhật của Quý Cảnh Trạch chính là tuần này!

Y cũng không biết nên nói với Quý Cảnh Trạch thế nào, đây là sinh nhật đầu tiên của Quý Cảnh Trạch từ sau khi hai người bọn họ cùng nhau, y cảm giác dù là về tình hay về lý y đều không nên đi công tác.

Buổi tối trước khi ngủ, Quý Cảnh Trạch muốn cùng y nhàm chán một trận, y cảm giác Quý Cảnh Trạch muốn làm, tay cũng phối hợp sờ loạn khắp nơi. Quý Cảnh Trạch giữ chặt tay y: “Được rồi, này còn làm thế nào, trong lòng anh còn có chuyện đâu, đã vài ngày, nhanh lên nói với chồng xem, đều ảnh hưởng đến cuộc sống về đêm của hai ta rồi!”

Trần Thuật cười: “Cậu nhìn ra rồi?”

“Tôi ngốc sao?” Quý Cảnh Trạch cũng cười: “Dừng lỗ tai chờ nghe anh nói đâu, làm sao mỗi ngày muốn nói lại thôi, muốn vay tiền tôi?”

“Muốn mượn cậu...” Trần Thuật nghĩ nghĩ: “Mượn một ngày năm nay, sang năm trả gấp bội.”

“A?”

“Tôi phải đi Nội Mông công tác, không nói trước được lúc nào mới về, ít nhất phải một tuần, nhưng sắp tới sinh nhật cậu...”

“Chỉ chuyện này à, tôi còn tưởng cái gì đâu!” Quý Cảnh Trạch nhẹ nhàng thở ra, nắm tay y sờ xuống phía dưới mình: “Làm dọa tôi mềm ra rồi, anh nghiêm túc sờ sờ cho tôi.”

“Cậu không tức giận?”

“Tôi là người nhỏ mọn vậy sao, kia liền thật thành cô vợ nhỏ!” Quý Cảnh Trạch trừng y, tâm đã không để ý chuyện này, sớm đã bay về phía đủ loại 18+, nửa đêm lên giường Trần Thuật: “Tôi nhưng là người đàn ông đích thực của anh đây!”

Quả nhiên là đàn ông đích thực, Trần Thuật sờ soạng vài cái, Tiểu Quý Quý đã mạnh mẽ đứng thẳng, y cười nhẹ: “Vậy tôi liền đi, đợi sinh nhật sang năm lại...”

Quý Cảnh Trạch không đợi y nói xong đã hôn lên, bịt lấy miệng y hôn rất sâu rất lâu, tay đều thò ra mặt sau khuếch trương mới thả miệng y ra, cười nói: “Còn chờ sang năm cái gì, hôm nay anh hầu hạ tiểu gia cho tốt, tôi liền không so đo!”

“Được... nha, không đúng đi!” Trần Thuật kịp phản ứng, siết chặt tay cậu: “Mẹ nó lần trước đã là cậu! Cậu lấy ra! Nền đến phiên ông!”

“Mất mặt chết được, anh xem anh ngang ngược cái gì! Đây là thái độ nên có khi nợ người ta sao!” Quý Cạnh Trạch chơi xấu, đầu ngón tay hoàn toàn chui vào đi: “Ai nha nha, cái miệng nhỏ nhắn đều lủng, hoan nghênh tôi đây, chúng ta đừng lãng phí thời gian...”

“Được rồi.”

Ôi dềch đáp ứng sáng khoái vậy, Quý Cạnh Trạch dứt khoát không thể tin được, tay ngược lại dừng lại.

Trần Thuật cười: “Tiếp tục nha, đừng lãng phí thời gian.” Nói, còn phối hợp thả lỏng, liếm liếm môi Quý Cạnh Trạch: “Quy củ của hai ta còn phải sửa! Sau này đổi thành trước sau nửa trận đi, tôi nhường cậu hiệp đầu!”

...

Một ngày trước sinh nhật Quý Cạnh Trạch, Trần Thuật ở Nội Mông ký xong hợp đồng. Y tra xét một chút, vé máy bay, tàu cao tốc đều hết rồi, đành mua vé tàu điện, giải thích giao công việc còn lại cho Tổng Lê Văn, thu thập hành lý liền đi nhà ga.

Lão đại lần này khẳng định là thật rồi. Tổng Lê Văn nghĩ: Hơn nửa năm rồi trình độ lưu luyến gia đình không giảm chút nào, còn càng ngày càng nặng, đây khẳng định là tình yêu đích thực trong truyền thuyết, xem ra ngày gặp chị dâu không còn xa!

Lúc Trần Thuật vào cửa, chỉ mới qua 0 giờ 4 phút, rất tốt, y khẳng định là người đầu tiên chúc Quý Cạnh Trạch sinh nhật vui vẻ. Rón ra rón rén đi vào phòng ngủ, Quý Cạnh Trạch thành thành thật thật nằm ở nửa bên giường của cậu, thứ duy nhất không quá thành thật là một cánh tay ôm lấy gối y, Trần Thuật cúi đầu hôn lên trán cậu, cậu mở to mắt, tỉnh!

“Anh thế nào trở lại?” Trong mắt Quý Cạnh Trạch có kinh ngạc, mừng rỡ, cũng có một tia... hoảng loạn?

“Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, bảo bối.” Trần Thuật lại hôn, triền quán lấy môi cậu mà hút, thoáng một lát sau, dừng lại ngẩng đầu: “Cậu làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Quý Cạnh Trạch ấn đầu y trở về, tiếp tục hôn.

Hai người bọn họ hôn đủ mới tách ra, Trần Thuật cởi áo khoác, ngồi ở bên giường, nắm tay Quý Cạnh Trạch hỏi: “Giờ nói đi, làm sao?”

Quý Cạnh Trạch nghĩ, thật sự là cái gì cũng không giấu được y: “Ngày mai... hôm nay, mẹ tôi hôm nay sẽ đến.”

Trần Thuật sững sốt.

“Không có việc gì,” Quý Cạnh Trạch nhanh chóng nói, ngồi dậy ôm lấy y: “Anh không cần khẩn trương, sinh nhật tôi mà, bà ấy lại đây thăm tôi.”

“Sao cậu không nói cho tôi biết?”

“Anh không phải đi công tác sao, tôi không ngờ anh sẽ trở về sớm.” Quý Cạnh Trạch gỡ tóc: “Hiện tại không nói cho anh cũng không được.”

“Tôi không đi công tác cậu cũng tính toán nói cho tôi biết đi?”

Quý Cạnh Trạch nằm trở lại, có chút khó chịu nói: “Anh không cần gặp bà, không tất yếu.”

Trần Thuật yên lặng nhìn cậu một lát, nắm lấy áo khoác đi ra ngoài, Quý Cạnh Trạch lập tức quay đầu nhìn y, khẩn trương tìm đập bùm bùm, cho rằng y giận, nhưng y chỉ là đi ra ngoài treo áo khoác, sau đó liền trở lại phòng ngủ, cởi quần áo nằm xuống bên cạnh cậu, lãnh tĩnh nói: “Ngủ đi, ngủ dậy nói với dì, tôi mời dì ăn cơm.”

Quý Cạnh Trạch vội vàng nói: “Lúc tôi come out thật không nhắc tới anh! Tôi biết anh không thích...”

Trần Thuật ngắt lời cậu: “Cậu nói với bà ấy cậu có bạn trai không?”

“... Nói.”

“Vậy cậu còn có bạn trai khác?”

“Tôi...”

“Được, mau ngủ.” Trần Thuật thấp giọng nói: “Tôi làm cậu xấu hổ sao, đi gặp mẹ vợ rất không lấy được ra tay?”

Quý Cảnh Trạch không phải không cảm kích, cậu cũng rất tin thời khắc mấu chốt Trần Thuật là người có thể khiêng được chuyện. Nhưng là tính cách trên trời dưới đất của mẹ mình, cậu luôn chưa từng hiểu rõ lắm, càng đừng nói kiểm chế, hai người này nếu gặp mặt, cậu tuy rằng cũng lo lắng mẹ mình không chấp nhận Trần Thuật, nhưng càng lo mẹ mình làm cho người vốn cẩn thận như Trần Thuật sợ!

Quý Cảnh Trạch còn định khuyên Trần Thuật không cần làm điều thừa, bỗng nhiên cậu cảm thấy Trần Thuật nằm bên cạnh mình toàn thân trầm tĩnh lại, bàn tay sờ soạng lại đây, mò đến tay cậu sau đó kéo qua đặt trên người mình, người cũng dựa sang đây, đầu dán bên cạnh cổ cậu, miệng nói mơ hồ: “Vẫn là ở nhà tốt... Mẹ, ở bên ngoài không ngủ được một giấc cho ngon... Tôi nhớ cậu muốn chết...”

Nói đến cuối cùng, giọng đã nhỏ đến không nghe thấy, Trần Thuật luôn cẩn thận trong tâm tư Quý Cảnh Trạch, sau khi ra quyết định đi gặp mẹ vợ xong, không hề trần trọc trần trở, mà cứ như vậy ngủ ngay lập tức. Ngược lại lưu lại cậu nhất thời khó ngủ, tay cậu nhẹ nhàng sờ sờ thất lựng Trần Thuật, chân cũng theo bản năng gác lên, Trần Thuật động cũng không hề động, vẫn như cũ ngủ say trong lòng cậu.

Quý Cảnh Trạch cười, có lẽ là Trần Mĩ Lệ hôm nay thích kiểu này, không thì cũng là tiểu gia ta tiến hóa thành công, người ta hiện tại ngủ đã không đáng ghét nữa rồi!

Nếu tại bất cứ trường hợp nào đơn độc gặp được Quý Tiệp, Trần Thuật cũng sẽ không tin tưởng bà đã 46 tuổi, không chỉ là bề ngoài cùng trang điểm, đương nhiên vẻ ngoài của bà cũng được bảo dưỡng phi thường tốt, nhưng so với bề ngoài càng hiển ra tuổi trẻ, là sức sống bắn ra bốn phía, là khí chất tươi đẹp chói mắt của bà. Trần Thuật từng nghe Quý Cảnh Trạch nói, mẹ mình mở công ty thời trang, y không hiểu về thời trang của phụ nữ, nhưng xem túi xách bà cầm đã thấy giá trị không rẻ.

Quý Tiệp là cùng Quý Cảnh Trạch tới khách sạn, gật gật đầu với Trần Thuật sau đó tự mình ngồi xuống.

Trần Thuật vẫn đứng như cũ, lễ phép chào hỏi: “Chào dì, cháu là Trần Thuật.”

Quý Tiệp cười cười: “Cậu ngồi đi.” Quay đầu nói với Quý Cảnh Trạch: “Bộ dạng xác thật không sai, có chút giống một nam diễn viên Đài Loan mẹ thích.”

Quý Cảnh Trạch không phải quá hứng thú: “Ai vậy?”

“Người trẻ tuổi như bọn con không biết đâu, giờ đã già rồi.”

Trần Thuật bị bà đánh giá bề ngoài trước mặt như vậy, có chút xấu hổ, đồng thời cũng hiểu được tính cách cách nói năng của Quý Tiệp xác thật như Quý Cảnh Trạch nói vậy, rất tùy hứng, ngược lại khó có thể tưởng tượng bộ dáng bà cho Quý Cảnh Trạch một bạt tai, chẳng qua con trai bà dù sao cũng là come out, cũng có thể lý giải được.

Bọn họ tự mình gọi đồ ăn mình thích, trong lúc chờ đồ ăn, Quý Tiệp đưa một túi giấy cho Quý Cảnh Trạch: “Quà sinh nhật.”

Quý Cảnh Trạch mở ra nhìn thoáng qua: “Này con có rồi.”

Quý Tiệp lập tức nói: “Không phải chỉ là vệt bóng, phía trên còn có ký tên!”

Quý Cảnh Trạch lúc này mới nhìn kỹ xem: “Cảm ơn mẹ.”

“Cảm ơn cái gì, đổi xe cho con con cũng không muốn.”

“Xe mẹ muốn đổi kia, bằng tám năm tiền lương của con! Lái người ta cho rằng con là tình...” Quý Cảnh Trạch nuốt trở vào.

Quý Tiệp quay mặt đi không nói lời nào. Trần Thuật không biết nên nói cái gì, may mà phục vụ viên bắt đầu lục tục mang đồ ăn lên.

Lúc ăn cơm Trần Thuật giới thiệu vài món đồ ăn, Quý Tiệp ngược lại cũng không cho y sắc mặt nhìn, ít nhất trên mặt mũi là không có trở ngại.

Cơm ăn xong một hồi lâu, ba người vẫn là có chút xấu hổ ngồi, Trần Thuật đoán Quý Tiệp nhất định là muốn đơn độc nói chuyện với mình, xúi Quý Cảnh Trạch đi, nói: “Cậu đi tính tiền đi.”

Quý Cảnh Trạch không nhúc nhích, hạ quyết tâm một bước không rời, kiên quyết không để hai người này đơn độc nói gì cả.

Trần Thuật rút từ trong ví ra một cái thẻ đưa cho cậu, nhân cơ hội niết tay cậu một cái, trong giọng nói mang theo một ít khẩn cầu: “Nhanh đi.”

Quý Cảnh Trạch nhìn y một cái, đành phải cầm cái thẻ tập thể hình này đi tính tiền.

Quý Cảnh Trạch vừa mới đi, Quý Tiệp liền cười lục trong di động mình một tấm ảnh ra đưa cho Trần Thuật: “Tiểu Trần, cậu xem.”

Trần Thuật nhìn thoáng qua, là một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai, đang nâng tạ tay, thân trên trần trụi, cơ ngực, cơ bụng đều phi thường rắn chắc dễ nhìn. Trần Thuật giật nảy, cho một gay xem soái ca nửa thân trần, đây là bài gì đây?

“Đây là bạn trai tôi.” Quý Tiệp thoải mái nói: “Đúng rồi, cậu bao nhiêu tuổi? 30? 29? Cảnh Trạch nói một lần, tôi không nhớ được.”

“30.”

“À, kia cậu ấy nhỏ hơn cậu hai tuổi.”

Ôi trời à! Trần Thuật không chỉ một lần từng nghe Quý Cảnh Trạch nói mẹ mình “làm ăn càng làm càng lớn, bạn trai càng lúc càng nhỏ”, “tôi không thích về nhà, đối tượng của bà ấy, lớn hơn tôi không bao nhiêu, không biết nên gọi cái gì”, nhưng bố vợ hờ thế mà còn trẻ hơn mình, quá ngoài dự kiến của y, trong lúc nhất thời thấp thỏm nôn nóng, lần đầu tiên trong đời cảm giác mình “già”!

Quý Tiệp nhìn vẻ mặt y, cười cười nói: “Lần trước đi thành phố K, Cảnh Trạch nói với tôi nó thích đàn ông, tôi tức giận cho nó một bạt tai. Sau này tôi nghĩ, nếu là vì chuyện này mà bị đánh, ba tôi sớm nên đem tôi đánh chết.” Bà nói còn cười ra tiếng, Trần Thuật sửng sốt không biết nên trả lời như thế nào mới tốt. Quý Tiệp nói tiếp: “Tôi cùng bạn trai tôi loại này, so hai người các cậu cũng không dễ chấp nhận gì hơn, nhà anh ấy, nhà tôi, còn có người khác, cũng đều chỉ trở, sau lưng còn không biết nói khó nghe thế nào đâu!”

Trần Thuật nghe ý tứ này của bà, hình như là đồng tình, lý giải bọn họ?

Quý Tiệp đột nhiên hỏi y: “Tiểu Trần, cậu đối với tiền đồ nghề nghiệp của mình, có quy hoạch gì sao? Mục tiêu gần là cái gì? Làm phó tổng của công ty các cậu, còn cần mấy năm?”

Trời à! Họa phong này có phải thay đổi cũng quá nhanh! Hơn nữa vấn đề cũng quá sắc bén! Trần Thuật không thể tưởng tượng được mình một người làm tiêu thụ, cũng có một ngày bị người hỏi đến cứng miệng như vậy, y sửng sốt một chút mới kịp phản ứng: “Dì, này, cháu không nghĩ cụ thể như vậy.”

“Vậy cậu hẳn là nên nghiêm túc ngẫm lại.” Quý Tiệp quay đầu nhìn Quý Cảnh Trạch nơi đài tính tiền: “Thằng nhóc này cái rắm gì cũng không hiểu, nó cái gì cũng không để ý. Nhưng tôi là người từng trải, người a, muốn bao nhiêu tự do, liền cần bấy nhiêu bản lĩnh! Tôi có thể khiến tất cả những người xem tôi không vừa mắt đều ngậm miệng, ít nhất là không dám ở trước mặt tôi nói lời khó nghe, không vì gì khác, chính là vì có tiền có năng lực! Chỉ cần cậu mạnh hơn bọn họ, mạnh hơn trên tất cả các loại ý nghĩa, kia bọn họ còn có thể nói cái gì?” Quý Tiệp cười lạnh hai tiếng: “Hừ hừ, có ý kiến cũng phải nghe!”

Trần Thuật ở ngoài mặt duy trì trấn định, nội tâm cũng sắp quỳ, y lúc này mới sâu sắc ý thức được, đây là một người mẹ đặt tên cho con trai là “Vật cạnh thiên trạch”, xác thật là ly kinh phản đạo, nhưng cũng xác thật có đảm lược có hùng tâm!

“Tiểu Trần, tôi cũng nghĩ thông, thằng nhóc này tôi sớm không quản được,” Quý Tiệp cười nói: “Nếu quản không được, nói cái gì đều là lời vô nghĩa. Cậu nếu gọi tôi một tiếng ”dì“, tôi liền để một yêu cầu với cậu: Cố gắng cho tốt. Nó muốn tôi không cho được, từ trước đây đã cho không được...” Giọng Quý Tiệp hơi run

rầy, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Thuật, vừa có mong đợi, cũng có cảnh cáo: “Thế nhưng cậu cho được, để những người không xem trọng các cậu đều ngậm miệng, đừng để con tôi chịu ủy khuất!”

27. Chương 27

Sau khi tiễn Quý Tiệp, Trần Thuật cùng Quý Cảnh Trạch cùng nhau về nhà, y lái xe một lát, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Quý Cảnh Trạch, hỏi cậu: “Cảnh Trạch, lý tưởng của cậu là cái gì?”

Quý Cảnh Trạch nhe răng cười xấu xa: “Tôi không dám nói, sợ anh đánh tôi.”

“Cút đi, ảo tưởng tình dục không tính là lý tưởng!”

“Ảo tưởng tình dục cái gì, lý tưởng của tôi có liên quan đến Koko!”

“A, tôi không thể không nói, bản thân lý tưởng này của cậu cũng rất ha ha!”*

(Koko: , nick name của Trương Kiến Khoa, vận động viên bóng bàn chuyên nghiệp, sinh năm 1988, tính tới tháng 8 năm 2016 đang xếp hạng thứ bốn bảng ITTF thế giới, vô địch Olympic Luân Đôn 2012 ở nội dung đơn nam.

Nhưng , còn là một từ hay được dùng trên mạng chỉ tiếng cười, kiểu cười mỉa như ke ke, he he, ho ho...)

“Ô, ghen à?” Quý Cảnh Trạch thò tay sờ soạng y một phen: “Đừng mất hứng, tôi nói đùa thôi, lý tưởng của tôi là tôi cùng anh ta đánh một ván, tôi toàn thắng, anh ta ôm chân tôi khóc, xin tôi ngàn vạn đừng tiết lộ chuyện này...”

“Ha ha ha ha, nếu một ván chấp 21 điểm mà nói, cậu vẫn là có thể toàn thắng!”*

(Từ năm 2001, () thay đổi luật, mỗi ván từ 21 điểm thành 11 điểm nhưng ván đấu 21 điểm vẫn tồn tại rộng rãi trong những cuộc thi đấu giải trí.)

Quý Cảnh Trạch cũng cười, cười xong hỏi y: “Nha, vậy lý tưởng của anh là gì?”

“Lý tưởng của tôi à, từ hôm nay trở đi, lý tưởng của tôi là kiếm tiền!”

Quý Cảnh Trạch khó hiểu: “Lý tưởng của anh không phải vẫn luôn là cái này sao?”

Trần Thuật cười nói: “Trước kia là đơn thuần thích tiền, không phải lý tưởng.”

“Kia ngài thật đúng là quyết tâm chuyên nhất không phải bình thường đâu!” Quý Cảnh Trạch chặc chặc khen ngợi: “Trần Thuật, tôi quyết định, tôi cũng cùng lý tưởng với anh! Tôi cũng muốn kiếm tiền!”

“Cậu kiếm tiền làm gì?”

Quý Cảnh Trạch vẽ đương nhiên: “Cho anh chứ sao, cho anh đi thực hiện lý tưởng!”

Trần Thuật cười lắc đầu thở dài, nhớ tới đánh giá của mẹ vợ: “Thằng nhóc này cái rắm cũng không hiểu.”

Cậu thật đúng là không hiểu, nhưng cậu chính là lý tưởng của tôi.

Thật vất vả nhẫn đến lúc về nhà mà không làm ra hành vi gì ảnh hưởng đến vấn đề an toàn giao thông, Quý Cảnh Trạch không kiềm chế được, đuổi theo Trần Thuật hỏi: “Mẹ nói với anh cái gì vậy? Không hù dọa anh đi? Chưa nói cái gì khó nghe đi? Tôi thấy vẻ mặt hai người đều còn được, nói chuyện được rất tốt?”

Trần Thuật bị cậu từ cửa đuổi tới buồng vệ sinh hỏi, xấu hổ nói: “Đi WC cũng đi theo?”

Quý Cảnh Trạch sốt ruột nói: “Nói mau nha, anh làm tôi sốt ruột chết!”

Trần Thuật đẩy cậu ra bên ngoài: “Cậu đi ra ngoài trước, tôi muốn đi tiểu!”

“Bớt đi, chỗ nào của anh tôi chưa thấy qua? Chưa mò qua?”

Trần Thuật cố sức đẩy cậu ra, nhốt mấy câu lưu manh linh tinh như “không hôn qua, không liếm qua” ở bên ngoài. Sau khi thả nước xong đi ra, cầm một cái phi tiêu trên bàn ném một cái, Quý Cảnh Trạch theo bản năng nhìn qua bảng phi tiêu, lập tức phát hiện ở chỗ đó đã dùng một cây phi tiêu khác găm một phong thư, trong lòng cậu hơi động, tạm thời dứt bỏ vấn đề mẹ mình rồi cuộc nói gì: “Đó là gì?”

“Quà sinh nhật.” Nét mặt Trần Thuật hơi có một chút không nắm chắc, phát phát tay che giấu: “Tự mình tới cầm đi.”

Quý Cảnh Trạch mỉm cười, nhảy dựng tới nhỏ phi tiêu xuống, mở phong bì ra.

Quà, thật sự rất “Trần Thuật”, là một tấm thẻ ngân hàng...

Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Trần Thuật đặc biệt xấu hổ, y biết món quà này có chút có lệ, nhưng không đưa quà lại thật sự kỳ cục, đánh phải kiên trì giải thích: “Xin lỗi, tôi không mua quà trước, lúc đi công tác ở bên kia cũng đi dạo vài vòng, không gặp được cái gì đặc biệt hay thích hợp, tôi biết cái này cậu khẳng định không hài lòng, mẹ cậu đưa cậu còn không hài lòng, cái này của tôi lại càng lấy không ra tay...”

Quý Cảnh Trạch vốn đầy mặt mờ mịt, nghe y nói như vậy, cười: “Không nhất định.”

“A?”

“Không nhất định không hài lòng.” Quý Cảnh Trạch đùa y: “Xem trong này là bao nhiêu, nếu là toàn bộ tài sản của anh, tôi có gì mà không hài lòng?” Nói, bắt chước Phó Viên Tuệ: “Tôi rất hài lòng!”*

(Phó Viên Tuệ: Nữ vận động viên bơi lội của Trung Quốc, đạt huy chương đồng Olympic Rio 2016, biểu cảm của cô trong cuộc phỏng vấn sau khi thi đấu rất nổi tiếng)

“Ừm...” Trần Thuật khô khan trả lời: “9999.”

Quý Cảnh Trạch làm ra một vẻ mặt sững sờ: “Không phải toàn bộ tài sản?”

“Không phải...”

“Vậy đó là ngụ ý mong ước hai ta lâu dài?”

“Cũng không phải...”

“Vậy đó là có ý tứ gì?”

Trần Thuật nhìn ra cậu không có ý định làm khó mình, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, cười hì hì nói: “Vạn dặm mới tìm được một nha, cậu không phải người tôi vạn dặm mới tìm được một sao!”

Quý Cảnh Trạch cười ha ha, đi tới chỗ chén nhỏ đựng tiền lẻ nơi huyền quan tìm năm mao tiền xu, trở về nhét vào tay Trần Thuật: “Đến đây, gia thôi anh năm mao.”

“Làm gì?”

“Nói vớ vẩn, tôi không phải vạn dặm mới tìm được một,” Quý Cảnh Trạch nằm ở trên sofa đá rút giày, “Tôi là vạn dặm mới tìm được 0,5!”

Hai người bọn họ nói đùa một lát, Trần Thuật vẫn là có chút áy náy: “Xin lỗi, đợi sang năm...”

“Ai nha nha, lão Trần, với trình độ nghiệp vụ này của anh, tôi rất lo lắng cho tiền cảnh công ty anh nha!” Quý Cảnh Trạch cười, “Chỉ biết nghĩ xa lắc xa lơ, động một cái là chờ sang năm, ngài không thể hiện tại liên biểu hiện cho tốt sao?”

“Nói đi, cậu muốn cái gì?”

Trần Thuật lòng tràn đầy lo lắng cho rằng cậu nhất định sẽ đề ra một yêu cầu rất 18+ rất bạo lực, không ngờ tới Quý Cảnh Trạch bẻ đầu ngón tay đếm đếm một chút, ngừng đầu cười nói: “Tôi muốn bảy chữ của anh!”

“Hả?”

Quý Cảnh Trạch chỉ chỉ túi y: “Đi cầm danh thiếp của anh tới!” Trần Thuật đầy bụng hồ nghi nhưng vẫn là đi, cầm danh thiếp trở về, nhìn thấy Quý Cảnh Trạch cầm một cây bút lông, đem hàng chữ “Phòng tiêu thụ Công ty TNHH máy lọc nước Khang Đạt” bôi đen, sau đó đổi một cây bút nước đưa cho y, nói: “Tự mình viết, đổi thành ”bạn trai của Quý Cảnh Trạch.”

Trần Thuật kinh ngạc nhìn cậu.

“Viết đi, tôi muốn cái này.”

Trần Thuật cầm bút viết bảy chữ này, Quý Cảnh Trạch cười cắt danh thiếp vào trong phong bì cùng thẻ ngân hàng, Trần Thuật che giấu cảm động, đùa: “Không phải chỉ cần bảy chữ sao, kia đưa thẻ cho tôi đi!”

“Nghĩ hay thật!” Quý Cảnh Trạch trừng mắt: “Chữ chỉ cần bảy chữ này, tiền thì tất yếu năm sau nhiều hơn năm trước!” Nói xong về phòng ngủ, cẩn thận dè chừng cắt phong bì vào tủ đầu giường bên phía mình bên kia, lại bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, quay đầu hỏi: “Trần Thuật, sinh nhật anh là tháng một đi.”

“Ừm.”

“Năm nay qua rồi.”

“Ừm.”

“Anh chờ!” Quý Cảnh Trạch hùng tâm bừng bừng tỏ thái độ: “Chờ đến sinh nhật anh, tôi nhất định sẽ đưa anh một món quà sinh nhật cực kỳ bất ngờ, cực kỳ khó quên!”

“Bất ngờ, khó quên hơn nữa,” Trần Thuật cười nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Cũng sẽ không càng bất ngờ, khó quên hơn năm nay.”

“Năm nay?” Quý Cảnh Trạch nghi hoặc hỏi, lập tức liền lại đề cao cảnh giác: “Ai tặng?”

“Xem như mẹ tôi tặng?” Trần Thuật nhin cười: “Xác thực mà nói là chó mẹ tôi tặng. Hôm sinh nhật đó tôi về nhà ăn cơm, ăn xong thay mẹ tôi dắt chó đi dạo, chó mẹ tôi nuôi thật sự là có linh khí, không cần tôi tự mình lo lắng một chút nào, vào ngày hôm đó giới thiệu đối tượng cho tôi! Ha ha ha ha!” Trần Thuật trốn tránh Quý Cảnh Trạch thò lại nắm tay y, cười lớn nói: “Thì ra hai anh em nhà tôi phẩm vị đều không sai biệt lắm, đều muốn dè cậu! Nha, cậu nói, Bia có tính là nhanh chân đến trước không? Tôi có phải nên tìm cơ hội đánh con chó này một trận? Nó làm kia cái gì cái quần gì gì kia của cậu đâu, lần trước đi thu thập đồ sao không phát hiện... Ha ha ha ha, giặt? Vứt? Sao cậu không giữ lại nha... Ha ha ha ha, có ý nghĩa kỷ niệm bao nhiêu!”

Hai người bọn họ cãi nhau âm ỉ vớ vẩn một hồi, Quý Cảnh Trạch vẫn là hỏi lại một lần: “Mẹ tôi đến cùng nói cái gì? Anh nếu thật sự không muốn nói, tôi không hỏi nữa, chẳng qua bà ấy nói gì anh cũng đừng để trong lòng...”

“Kia không được.” Trần Thuật ngắt lời cậu, nửa nghiêm túc nửa đùa nói: “Mẹ vợ nhắc nhở, không phải muốn để trong lòng, mà là tất yếu phải làm được!” Sau đó thản nhiên cười cười: “Thật không nói gì quá đáng cả, chỉ là đề ra một ít yêu cầu cùng hi vọng, tôi sẽ theo lời bà ấy đi cố gắng!”

Quý Cảnh Trạch nhìn kỹ y, nhìn hồi lâu cũng nhìn không ra vẻ gì gọi là ghen khuất “nhấn nhục chịu đựng”, “nghe khó mà lên” linh tinh, nghĩ đại khái xác thực là Quý Tiếp không quá đáng, cũng liền không đuổi theo hỏi đến cùng. Cậu ngược lại lại nhớ tới một việc khác, hỏi Trần Thuật: “Được rồi, tôi lại hỏi anh, có cùng bà ấy nói sau này không cho đánh tôi không, lần trước anh nói với tôi lần sau gặp bà ấy sẽ nói!”

“Ồi địch trí nhớ cậu tốt vậy!” Trần Thuật cười: “Xin lỗi, tôi quên mất.” Nội tâm thực ra là: Mẹ cậu khí tràng mạnh như vậy, tôi cho dù không quên cũng không dám nói...

“Trần Mĩ Lệ anh thật sự là không đáng tin cậy!” Quý Cảnh Trạch gào gào kêu to: “Anh nói muốn làm chỗ dựa cho tôi! Vừa thấy mẹ tôi là mĩ nữ, cái gì cũng quên đi!”

“Này thật đúng là phải công nhận.” Trần Thuật thừa nhận: “Cho dù tôi là gay không thích phụ nữ, cũng thấy được mẹ cậu phi thường có mị lực!”

“Đương nhiên!” Quý Cảnh Trạch vui vẻ: “Anh nhìn gen của tôi là biết!”

“Nhưng là gen tốt như vậy dừng lại tại cậu chỗ này.” Trần Thuật sờ sờ cằm cậu: “Cậu nói với bà ấy cậu thích đàn ông, tương đương với việc muốn cho bà ấy đoạn tử tuyệt tôn, chịu một bàn tay còn không phải hần là? Dừng mang thù, ngoan!”

“Ha ha ha ha.” Quý Cảnh Trạch vô tâm vô phẩy cười to: “Ba mẹ anh giận còn có lý, nói mẹ tôi đoạn tử tuyệt tôn không phải còn sớm chút? Bạn trai nhỏ kia của bà ấy còn trẻ đâu, muốn tự mình sinh, xem cái eo của tên kia...”

“Cậu mẹ nó còn nhìn eo người ta?” Trần Thuật trừng cậu, lật người áp trên người cậu: “Cái eo già này của tôi không đủ cho cậu xem đúng không!” Nói, hung hăng véo eo cậu một cái.

Quý Cảnh Trạch cười nhẹ: “Làm sao, bị kích thích?”

Cậu vừa nói như vậy, Trần Thuật càng chịu không được, lập tức bắt đầu công thành đoạt đất: “Bị kích thích lớn! Tất yếu cũng phải kích thích kích thích cậu!”

“Anh, anh nhẹ một chút... Ai nha... Đau đau đau... Anh, anh à anh không già, không già một chút nào! Tôi phục rồi tôi phục rồi... Ai nha! Ai nha! Anh để tôi nâng cái chân lên trước đã...”

Chớp mắt lại sắp đến Tết, đây là giai đoạn làm tiêu thụ bận rộn nhất, Quý Cảnh Trạch cùng Trần Thuật đều bận tối mày tối mặt, rất nhiều đêm, bọn họ mỗi người chiếm một bên giường, Quý Cảnh Trạch gõ phương án, Trần Thuật xem bảng biểu. Hai người năm trước còn đấu trí đấu dũng “bác gái múa quảng trường với thiếu nữ quần cụt”, hiện tại đã ngủ chung một giường. Hai người năm trước đi công tác còn nhăn nhó nhó không quá dám cùng đối phương nói, hiện tại mỗi người làm việc mình, thỉnh thoảng còn sai sử đối phương tính số liệu, đề chút ý kiến, cũng sẽ rót cho đối phương chén nước, đưa điều thuốc, sinh hoạt bình thản mà thỏa mãn.

Hôm nay Quý Cảnh Trạch lại gõ máy tính nửa ngày, quay đầu thăm oán với Trần Thuật: “Tôi phiền nhất việc biên khẩu hiệu này, sản phẩm đang tốt đẹp lại làm như là tà giáo, thế nào cũng phải kêu cái gì mới bán được sao?”

Ánh mắt Trần Thuật không rời bảng biểu báo cáo, cười nhạo một tiếng: “Là cậu hết ý tưởng biên không ra đi.”

Quý Cảnh Trạch cười he he: “Đại bảo bối nhi, anh thay tôi biên một cái, buổi tối hôm nay tôi nhường cho anh!”

Trần Thuật không hề xúc động: “Dừng dừng dừng, tôi một muốn chết, phải làm cũng là đến phiên cậu hầu hạ tôi!”

Quý Cảnh Trạch vui vẻ: “Trần Mĩ Lệ, hai 1 chấp vớ còn được, nếu đều biến thành 0, kia cũng không có cách nào sống nổi nữa!”

“Ai nha nha...” Trần Thuật đứng lên duỗi eo, “Nếu đều biến 0 cũng là do cậu đặt biệt danh ảo lả lung tung!” Y đi qua quét mắt nhìn máy tính Quý Cảnh Trạch: “Cậu nói tôi một quản lý tiêu thụ của Khang Đạt, nếu là khẩu hiệu marketing của các cậu đều biên giúp, chuyện này nếu lão Trịnh biết hẳn có thể biết ơn tôi sao?”

“Có tôi biết ơn anh nha!” Quý Cảnh Trạch nhìn chuyện này có vẻ có hi vọng, nhanh chóng cầu xin: “Anh lợi hại nhất, nhanh lên giúp tôi biên một cái, tôi nhường anh một tuần!”

“Hai ta bận như chó, một tuần có thể làm một lần đã là không sai rồi, tôi cần cậu nhường cái gì!” Trần Thuật lườm cậu một cái, lóe một cái ý tưởng lại cười xấu xa: “Được rồi, tôi thương cậu một lần, biên cho cậu một cái!” Y chớp chớp mắt giả vờ tự hỏi.

Quý Cảnh Trạch tưởng thật, ngóng trông chờ: “Muốn tám chữ, suôn miệng dễ nhớ.”

“Yêu cầu còn không ít...” Trần Thuật suy nghĩ một lát, cười nói: “Cái này cậu xem có được hay không, ”Ngũ Khánh Ngũ Khánh, uống không bệnh tật“!”

“Ông nội anh!” Quý Cảnh Trạch bỏ nhào tới cắn loạn: “Tôi còn thật chăm chú nghe đâu! Anh lại đùa giỡn tôi!”

“Ha ha ha ha ha ha, buông ra buông ra, tôi đùa cậu chơi thôi!” Trần Thuật đẩy cậu: “Lần này là thật! Tôi biến thay cậu!”

Quý Cảnh Trạch buông y ra một ít: “Anh nói đi.”

Trần Thuật sờ sờ cằm cậu: “Tiểu Quý Tiểu Quý, đặc hữu mị lực! Ha ha ha ha!”

Quý Cảnh Trạch nghiêng răng nghiêng lợi, xóc quần áo y lên: “Lão Trần lão Trần, phá lệ tiêu hồn!”

28. Chương 28

Quý Cảnh Trạch tết lại không về nhà, đừng nói Trần Thuật, ngay cả Quý Tiệp đều tỏ vẻ lý giải, công tác rất bận, không được nghỉ, không thời gian.

Nhưng Trần Thuật vẫn là phải về nhà, cùng một thành phố không trở về nhà thật sự không thể nào nói nổi. Nhưng mà cho dù có thông cảm lẫn nhau, ném Quý Cảnh Trạch lại một mình trong nhà, y cũng vẫn là không đành lòng. Buổi sáng lúc sắp đi ra ngoài lại lải nhải dặn: “Cậu buổi tối ăn cái gì đây? Đừng có gọi ship đồ ăn ngoài nữa. Nếu không hay là đi ăn cùng đồng nghiệp? Đi cùng bọn họ đón giao thừa đi, nghe nói quảng trường Tân Đô có bắn pháo hoa, cậu cùng bọn họ đi xem đi! Không cần trở về quá sớm!”

“Ai nha nhìn vợ yêu của tôi này lo lắng khắp nơi!” Quý Cảnh Trạch tìm ra một cái túi, giục y đi nhanh: “Dong dài như vậy có còn muốn làm người đàn ông của tôi nữa hay không? Anh hôm nay không phải còn phải họp sao, mau đi đi, không cần phải xen vào tôi. Tôi về chỗ tôi bên kia lấy quần áo dày, anh về nhà cơm nước xong trời cũng tối, lạng lẽ gửi tin nhắn cho tôi, tôi lạng lẽ xuống lầu, sau đó hai ta cùng nhau trở về, muốn xem pháo hoa, muốn đón giao thừa, muốn bận tâm như thế nào, muốn đề tôi ra làm thế nào, đều tùy anh! Ngài xem an bài như vậy được không?”

Trần Thuật vui vẻ: “Tên nhóc khốn kiếp thật không biết xấu hổ, hiện tại quả thật là mấy câu lưu manh há miệng liền ra!”

“Quá khen quá khen, anh đi nhanh đi!”

Trần Thuật về nhà liền gặp ngay mẹ y đang dắt chó đi dạo trong tiểu khu, cùng tản bộ một lát, mẹ y hỏi cuộc sống và công việc gần đây thế nào, tuy rằng cùng một thành phố, nhưng thực ra cũng không phải thường xuyên gặp con trai, mỗi lần gặp tổng muốn dần dần chuyện hút thuốc uống rượu. Thái độ của Trần Thuật đặc biệt tốt, nhất nhất đáp ứng, Nước Khoáng đi vệ sinh xong bọn họ liền đi về, chưa đi xa bao nhiêu, Nước Khoáng đột nhiên co cẳng chạy ào tới phía trước, Trần Thuật cùng mẹ y đều bị dọa nhảy dựng, mắt thấy chó bỏ nhào vào trên người một người, thân thiết đi cạo người ta!

Trong tay Quý Cảnh Trạch còn kéo bao quần áo dày buổi sáng cậu mới tìm ra, vừa xuống sân còn chưa đứng vững, liền lại bị chó nhà người ta gây tai họa! Ý niệm đầu tiên trong lòng cậu chính là kinh hoàng, thân hình Husky trưởng thành nhảy lên đã rất cao, hơn nữa cũng tương đối mạnh, lại nói bộ vị mấu chốt của cậu còn từng bị cắn qua đâu! Rất có bóng ma tâm lý! Cậu còn chưa kịp xem chủ nhân con chó này là ai, chỉ lo bản bị kéo Nước Khoáng từ trên người xuống.

Trần Thuật cùng mẹ y kêu ầm lên: “Nước Khoáng! Mau nghe lời! Xuống! Nhanh chóng đi xuống!”

Thực ra Nước Khoáng cũng không biết Quý Cảnh Trạch, nhưng nó dựa vào bản năng ngửi thấy “vị vẫn thạch nhân gian” trên người cậu, khẳng định không phải người ngoài! Không phải chỉ dấu thì là anh rể, tất yếu phải nhiệt tình chào hỏi! Nghe được tiếng gọi của chủ nhân, nó mới không chế được nhiệt tình của mình, bỏ xuống khỏi người Quý Cảnh Trạch.

Quý Cảnh Trạch kinh hồn chưa định, vừa đứng vững vàng ngẩng đầu nhìn, trái tim đều phải nhảy ra ngoài.

Trần Thuật cùng cậu đưa mắt nhìn nhau, cắn môi dưới, đầy mặt khản trương.

“Ai nha cậu không phải...” Mẹ Trần Thuật nhìn Quý Cảnh Trạch, quay đầu hỏi Trần Thuật: “Đây không phải... Đây là đứa bé lần trước Cola cắn đi?”

Trần Thuật theo bản năng giả ngu: “A? Lúc nào?”

Mẹ y nghi hoặc: “Con quên sao, con đưa cậu ấy đi bệnh viện mà.”

“À... Con, con quên.”

Mẹ y đối với trí nhớ này của y rất không hài lòng: “Con còn nói cậu ấy là đồng nghiệp! Sao còn có thể quên đâu, đứa nhỏ này!”

Trần Thuật không thể ngờ trí nhớ của mẹ y tốt như vậy, đang xấu hổ, đột nhiên nghe được Quý Cảnh Trạch giải vây cho mình: “Chào dì, anh Trần bận rộn như vậy, quý nhân hay quên mà.” Y lập tức quay đầu nhìn Quý Cảnh Trạch, trên mặt cậu rất bình tĩnh, cũng không nhìn y, mỉm cười nhìn mẹ y.

“Đứa nhỏ cháu ở chỗ nào vậy? Làm sợ cháu đi? Thật sự rất là xin lỗi!”

“Cháu ở tòa nhà phía sau kia, không có việc gì, không cần, dì đừng để trong lòng.” Quý Cảnh Trạch mỉm cười nói.

“Ai nha, kia, kia...” Mẹ Trần Thuật vẫn cảm giác thật ngại ngùng, hơn nữa rất có hảo cảm với Quý Cảnh Trạch lễ phép lại khách khí, nhiệt tình mời: “Vậy cháu lên nhà dì ngồi một lát đi, cháu với con dì còn quen biết, cháu nói có khéo không, lên nhà ngồi một lát! Chuyện lần trước dì liền mãi cảm giác xin lỗi cháu! Đi, lên nhà đi, dì làm đồ ăn ngon cho cháu!”

Quý Cảnh Trạch nghe vậy không nói gì, yên lặng liếc nhìn Trần Thuật.

Trần Thuật không có nhìn cậu, co quắp nói với mẹ: “Mẹ, năm hết tết đến, người ta cũng phải về nhà đi.”

“Dì, người trong nhà còn chờ cháu trở về ăn cơm đâu, lần sau lại quấy rầy đi.” Quý Cảnh Trạch lập tức lễ phép cự tuyệt.

“A... Vậy được rồi, lần tới nhất định phải đến nha!” Mẹ Trần Thuật dắt chó, cùng Trần Thuật xoay người đi về.

Đây là lần đầu tiên Quý Cảnh Trạch nhìn thấy bộ dáng Trần Thuật trước mặt mẹ y, cậu cho rằng cậu sẽ khổ sở thất vọng, nhưng thật ra chỉ có đau lòng không thôi, bởi vì cậu luôn chưa từng thấy Trần Thuật như vậy. Cậu chỉ từng thấy Trần Thuật tác phong nhanh nhẹn, Trần Thuật bình tĩnh thông dong, Trần Thuật thoải mái tự nhiên, Trần Thuật giỏi trò xấu gây chuyện. Vài phút ngắn ngủi này, cậu suy nghĩ rất nhiều. Nghĩ đến từ lúc bọn họ quen biết đến nay, Trần Thuật từ công tác đến sinh hoạt, vì vài chuyện cậu làm kia, từng nói với cậu rất nhiều lần. “Bảo vệ tốt chính mình”, “đừng làm cho người khác thương tổn mình”, “tôi chỉ muốn cậu tốt đẹp” – toàn bộ yêu cầu của y đối với người yêu, chính là như thế. “Mong cậu hiểu cho tôi”, “mong cậu khoan dung tôi”, “mong cậu nghĩ cho tôi một chút” – một lần cũng không có. Quý Cảnh Trạch luôn cho rằng dù là phương diện nào mình cũng đều rất công, đặc biệt cùng Trần Thuật cùng nhau, cậu thậm chí còn công trước, nhưng lúc này cậu nghĩ đến Trần Thuật từng nói với mình, một nam nhân có đủ công hay không, là nhìn hắn có thể quản tốt chính mình, chăm sóc tốt cho gia đình hay không. Quý Cảnh Trạch cảm giác, một Trần Thuật đứng ở trước mặt mẹ mình có chút vô thố, so với một Trần Thuật không nói hai lời liền đi gặp mẹ vợ càng công hơn. Bởi vì y vĩnh viễn làm nhiều hơn nói, làm vì đối phương càng nhiều hơn làm vì chính mình. Nhưng y lại cũng không bắt buộc bất luận kẻ nào lý giải cùng tiếp nhận, thậm chí cho dù là từ người yêu.

Trần Thuật xoay người chỉ dùng một giây, nhưng trong đầu cũng giống cậu, suy nghĩ rất nhiều. Cho dù mang Quý Cảnh Trạch về nhà, cha mẹ y khả năng cũng không phát hiện cái gì, nhưng cẩn thận đã thành một loại bản năng của y. Khoảng một năm trước, hoàng hôn ngày giao thừa đó, y cũng là tại tiểu khu này gặp được Quý Cảnh Trạch một mình một người. Ngày đó hai người bọn họ cùng nhau hút thuốc, hàn huyên một lát, Quý Cảnh Trạch xin số điện thoại y, hỏi y sau này có chuyện có thể gọi cho y hay không, sau đó lại một mình biến mất trong tịch dương. Sau này y vô số lần nghĩ lại, nếu có thể trở lại ngày đó, y nhất định sẽ ngăn Quý Cảnh Trạch lại không để cậu rời đi một mình. Nhưng khi vận mệnh lại cho y cơ hội này, y lại xoay người, y thích Quý Cảnh Trạch, cũng vẫn cố gắng chiều cậu, nhường cậu, nhưng mà y nghĩ về nhu cầu của Quý Cảnh Trạch quá nông cạn, mấy cái này còn xa xa không đủ. Lúc này y mới chính thức hiểu được

mấy lời Quý Cảnh Trạch nói khi muốn đi tham gia diễu hành, “với tôi mà nói, có ý nghĩa rất lớn”. Có lẽ Quý Tiệp từ sớm liền đã hiểu, cho nên mới nói với y, “nó muốn tôi cho không được, chỉ có cậu có thể cho”. Quý Cảnh Trạch hôm nay thực ra chính là Quý Cảnh Trạch hồi thơ ấu ở trong nhà lại cần phải trốn đi mỗi khi có khách đến, cũng là một Quý Cảnh Trạch vĩnh viễn không đợi được đến lượt mình được giới thiệu cho khách khứa, có thể thay đổi hết thảy chuyện này, an ủi hết thảy chỉ có y, nhưng y lại xoay người.

Trần Thuật đứng lại, dừng bước.

Y vừa định xoay người, liền nghe đến phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc của Quý Cảnh Trạch: “Anh Trần, đi thông thả.”

Nếu nói, có đôi khi “tạm biệt” cũng là một loại giữ lại. Như vậy, có đôi khi “đi thông thả” cũng là một loại thúc giục.

Trong giọng nói của Quý Cảnh Trạch có trấn an cũng có khấn trương, không có một chút trách cứ, phảng phất so với chính Trần Thuật càng lo lắng y sẽ quay người lại...

Cậu không đi, vẫn ở phía sau nhìn chăm chú vào y, lại không phải đang chờ y quay người.

Y đi, không có quay người, nhưng tâm vẫn hướng đến phương hướng quay người lại kia.

Yêu, là một nháy mắt. Là một câu, một ánh mắt, một lần tim đập. Mà tình yêu, là một đoạn đường dài. Là sờ soạng, là dựa vào gần, là tin cậy lẫn nhau, gánh vác cho nhau.

Cơ hồ tất cả mọi người đều từng có được cái nháy mắt kia, nhưng rất nhiều người chậm rãi liền tản đi, chỉ có người rất may mắn, mới có thể cùng nhau đi tới Bể Ngạn. Có thể đem nháy mắt kia, biến thành cả một đời, cần hai người cùng cố gắng.

Yêu một người, cùng người nọ cùng nhau trưởng thành đều đồng dạng quan trọng, gắn kết chặt chẽ.

Ngày đó sau khi Trần Thuật cơm nước xong, lái xe tới dưới lầu nhà Quý Cảnh Trạch, trong khoang xe tối như mực chỉ có màn hình di động là sáng, y ngồi trong bóng tối rất lâu, không gửi tin nhắn, không biết nên gửi đi lời nhắn nhủ gì, mới có thể khiến Quý Cảnh Trạch vui tươi hơn hờ xuống lầu.

[Trần Đắc Trụ Khí]: Xin lỗi.

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Về nhà chưa?

[Trần Đắc Trụ Khí]: Tôi rất xin lỗi.

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Xem pháo hoa sao?

[Trần Đắc Trụ Khí]: Cảm ơn cậu.

[Vật Cảnh Thiên Trạch]: Cùng nhau đón giao thừa đi.

[Trần Đắc Trụ Khí]: Cảnh Trạch...

Quý Cảnh Trạch kéo cửa xe ra: “Anh mẹ nó có thể dùng lòng nhằng như vậy hay không, biết rõ tôi không mặc quần ấm, muốn đông chết tôi à! Tôi đã nhìn thấy anh dùng xe đây nửa ngày! Trước kia anh cũng không như vậy, sao bây giờ lại chít chít như đàn bà, đều là do nước hoa của anh! Nếu không phải do anh cả ngày dùng mấy thứ này, cò đến tôi cũng một thân mùi, chớ nhà anh khẳng định sẽ không nhào lên đè tôi...”

Trần Thuật áp qua hung hăng hôn cậu, đem những lời còn lại đều đổ trở về, hai người bọn họ tại trong không gian nhỏ hẹp hôn môi đến quên mình, phảng phất như là chưa từng cùng nhau ngủ chung một giường lâu như vậy, mà là lần đầu tiên mới gặp nhau...

Qua hồi lâu mới thở hổn hển tách ra, Quý Cảnh Trạch nâng tay dùng ngón cái vuốt ve khóe môi Trần Thuật, bình ổn hơi thở, trầm giọng nói: “Đại bảo bối nhi, anh vĩnh viễn không cần nói ”xin lỗi” cùng ”cảm ơn” với tôi, tôi chờ anh nói với tôi câu khác, nói những gì tôi chân chính muốn nghe, anh còn chưa một lần nói qua đâu!”

“Kia...” Giang sơn dễ đổi a. Trần Thuật cười nhẹ một tiếng: “Vậy cậu vẫn là muốn toàn bộ tài sản của tôi đi!” Bản tính khó dời!

Trần Mi Lệ mặt già da nộn cảm giác mình cả một đời cũng nói không ra câu buồn nôn kia. Quý Hiền Huệ người nhỏ tâm thô ngược lại cũng không phải rất để ý, người đều ở trên giường cậu, tiểu gia trẻ tuổi như vậy, gấp cái gì, sớm muộn sẽ khiến anh ngoan ngoãn tự mình nói ra, nói đến khăng khăng một mực!

Trần Thuật cảm giác mình hiện tại tuy rằng là 0,5, nhưng cũng vẫn là đàn ông tinh khiết, sao có thể ngôn tình như vậy đâu, kia đều là chuyện phụ nữ mới làm ra được, không bao lâu liền bị đánh mặt, cho ý kiến thức được phụ nữ chân chính ngôn tình lên là như thế nào!

Sau Tết lại đến hội chợ triển lãm mỗi năm một lần, Quý Cảnh Trạch lại bị nhốt ở trung tâm triển lãm bày biện, Trần Thuật ngày nào đó vừa công vừa tư đến xem tiến độ của Khang Đạt, cũng thuận tiện xem bạn trai, ý đến cũng là ở trên đường bàn chuyện làm ăn lâm thời nghĩ đến, cho nên không gọi điện thoại, kết quả vừa lên tầng hai khu triển lãm, liền nhìn thấy Tống Lệ Văn đang đút Quý Cảnh Trạch ăn pizza!

Quý Cảnh Trạch ngược mắt nhìn thấy y, tạch một cái đứng lên, pizza đều rơi xuống đất.

Tống Lệ Văn quay đầu nhìn thoáng qua, mặt cũng tạch cái đỏ lên, hai tay đều không biết thả chỗ nào.

Trần Thuật trái tim đập rộn, lửa hướng lên trên nhảy, nhưng mà không phát tác được, người bình thường nhanh mồm nhanh miệng thế nhưng vấp vấp: “Đúng, đúng, xin lỗi... Cái gì...”

Tống Lệ Văn phục hồi tinh thần lập tức giải thích: “Lão đại, tay Tiểu Quý toàn là nước sơn, em giúp cậu ấy một chút!”. Nói xong lại xấu hổ cười hai tiếng: “Anh xin lỗi cái gì chứ, cứ như bọn em thật làm gì vậy.”

Cô giải thích thực rõ ràng, tay Quý Cảnh Trạch xác thật đều toàn là nước sơn, nhưng mà hai vị nam sĩ vẫn như cũ cười đến vô cùng cương ngạnh, cứ như trúng phong, khoe miệng giật giật hai phát.

“Lão đại anh đến xem tiến độ đi.” Tống Lệ Văn nhanh chóng chuyển đề tài đến công tác.

Trần Thuật “ừ” một tiếng, đi theo phía sau cô nhìn vị trí triển lãm của Khang Đạt, trước khi đi hung hăng trừng Quý Cảnh Trạch một cái.

Quá oan uổng!!! Quý Cảnh Trạch vô tội đứng lại tại chỗ: Là thủ hạ của anh nhất định muốn đút tôi ăn! Ta đã nói không cần mấy lần, đợi rửa tay xong tôi tự mình ăn! Nhưng mẹ nó chỗ quỷ quái này cúp nước! Thủ hạ của anh nói lại không ăn liền lạnh, đều đã đưa đến bên miệng tôi, tôi mới cần một ngụm anh liền đến! Tôi thật là oan uổng! Ôi địch còn trừng tôi! Tròng mắt đều phải trừng rút ra ngoài! Có thể nào bị bạo lực gia đình không, hù chết bảo bảo!

29. Chương 29

Quý Cảnh Trạch mỗi ngày tan tầm đều vội vàng hoảng hoảng đuổi về nhà, làm tiêu thụ thời gian này xã giao rất nhiều, nhưng cậu nói trong nhà có việc, có thể đẩy đều đẩy. Bởi vì cậu lúc bình thường làm việc luôn luôn ra sức, Trịnh Quốc Cường cũng không giữ cậu không buông. Cậu cũng không phải nói dối, trong nhà thật có chuyện, chuyện còn không nhỏ, sân sau nhà cậu cháy rồi!

Thời gian gần đây tính tình Trần Thuật rất táo bạo, ở không gây sự! Cậu đùa y: “Lão Trần, anh có phải tới thời mãn kinh không?” Bị Trần Thuật cầm dép lê đuổi đánh một trận.

Thực ra không phải thời mãn kinh tới sớm, là thời kỳ trưởng thành quay lại, tên không tiền đồ Trần Thuật EQ IQ lại quay về mười tám tuổi, từ hôm đó nhìn thấy Tống Lệ Văn đút pizza xong, liền bắt đầu cùng Quý Cảnh Trạch phân cao thấp, ban đầu còn khắc chế, chỉ nói vài câu chua lèm, mấy ngày nay lại có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng, đóng sầm cửa dài mặt!

Quý Cảnh Trạch ban đầu thấy y ghen còn cảm giác rất hạnh phúc, giờ mắt thấy đỡ không được, mới thật sốt ruột, cho nên tan tầm cũng không xã giao, mau về nhà.

Trần Thuật phiền lòng thương hỏa, thập phần khó chịu. Nhưng y tuyệt không thừa nhận mình ghen, hai người bọn họ đều cong thành đường núi mười tám ngoặt, còn sẽ ghen với phụ nữ? Loại tâm tình xấu này của y là lắp ráp từ nhiều phương diện, một hai câu không nói rõ ràng được!

Trần Thuật cảm giác mình là bị ghen khuất, y vô cùng ghen khuất! Y nhớ tới ban sơ Tống Lệ Văn đối với Quý Cảnh Trạch có hảo cảm, cũng chỉ là hảo cảm bình thường, là y lúc ấy không có phát hiện tính hướng chân thật của Quý Cảnh Trạch, không có việc gì mù mờ, thường xuyên qua lại lại thật làm Tống Lệ Văn động tâm! Đây là một, thứ hai là một năm nay y bị yêu đương phân tâm, làm việc chỉ có thể tính là chuyên nghiệp, xác thật không có cần cù bằng trước, nhất là đi công tác, có thể trốn liền trốn, coi Tống Lệ Văn như tấm mộc, làm Tiểu Văn bận rộn chống vó lên trời, chớp mắt một năm qua đi, công trạng lờ lờ phát sáng, người lại vẫn như cũ chưa thoát đơn, quay đầu lại theo dõi tên khốn kiếp nhà mình! Nếu chỉ có hai điểm này cũng thôi, còn có thứ ba, thứ ba là cái y không thể nói cùng người khác nhất, nhiều năm như vậy y dè chừng cẩn thận che giấu tính hướng của mình, giả vờ được tự nhận là phi thường giống một thẳng nam, mà Quý Cảnh Trạch nhất quán tùy tiện không lưu tâm, nhưng là cố tình Tống Lệ Văn không coi trọng chính mình ở ngay bên cạnh, ngược lại coi trọng Quý Cảnh Trạch! Đây dứt khoát là trực tiếp vả mặt, phán quyết y không có mị lực bằng Quý Cảnh Trạch!

Mấy hoạt động tâm lý ghen khuất này của Trần Thuật, cái nào cũng đều không thể công khai nói ra khỏi miệng. Y bắt đầu giống cái bé gái mười tám tuổi như vậy khác người lên, trong lòng oán trời oán đất oán chính mình, chứng thực bằng hành động chính là làm trời làm đất làm Tiểu Quý!

Trần Mĩ Lệ tâm tình rất rất không mĩ lệ, Quý Hiền Huệ nào dám không hiền huệ, mỗi ngày hoa thức đồ, càng đồ càng hưng phấn! Trần Thuật không phải là trà đặc thì là đồ ăn nhạt ép buộc Quý Cảnh Trạch, Quý Cảnh Trạch còn cảm giác rất có tình thú, bởi vì có thể nhìn thấy một mặt ngây thơ như vậy của lão Trần vốn nhân mô cầu dạng thật sự không dễ dàng! Nhưng là càng ngày càng nghiêm trọng như vậy đến lúc nào mới coi như xong đây!

Buổi tối hôm nay Trần Thuật ăn cơm đến một nửa nói trong đĩa dưa chuột xào có một quả bị đắng, hơn nữa đều bị y ăn phải, y ăn miếng nào cũng là đắng! Hỏi Quý Cảnh Trạch sao lúc cắt miếng không ném thử trước, vì sao không nghiêm túc nấu ăn! Bùm bùm bùm bùm phê bình mãi không xong! Quý Cảnh Trạch hôm nay không cười làm lạnh, đầu cũng không ngẩng tùy y nói, nhanh chóng lừa thức ăn vào miệng, Trần Thuật đối với thái độ này của cậu lại tức giận lại có chút không chừng, tự mình ngừng miệng.

Quý Cảnh Trạch cũng nuốt xuống một ngụm cơm cuối cùng, buông bát, mặt không chút thay đổi ngẩng đầu nhìn Trần Thuật: “Nói xong?”

Trần Thuật bị dạng này của cậu làm giật mình, không hiểu sao bắt đầu khẩn trương: “Nói xong... thì thế nào? Cậu muốn làm gì!”

Quý Cảnh Trạch đứng lên kéo y đặt trên sofa, không nói hai lời lột quần.

“Đệt! Ông nội cậu! Cậu làm gì!” Trần Thuật ngăn cản thế nào đi chẳng nữa, chung quy là mặc quá ít, trên người chỉ có áo ngủ.

“Tôi đền cho anh quả dưa chuột ngon!” Quý Cảnh Trạch nói chững chạc đằng hoàng: “Anh không phải chê dưa chuột đắng sao, quả này của tôi ngọt lắm, lát nữa cho anh nếm thử!” Nói xong lột sạch thân dưới Trần Thuật, một bàn tay ấn eo y, một bàn tay thò xuống phía dưới bàn trà lấy bôi trơn.

“Được, Quý Cảnh Trạch cậu được lắm!” Trần Thuật ồm ờ, ngoài miệng còn không chịu thua.

“Tôi được hay không anh lập tức liền biết!” Quý Cảnh Trạch vừa xoa ấn khuếch trương vừa nói: “Khít quá, mặt sau của anh đều hoang, là đến lúc nên làm cỏ.”

“Cút đi, muốn làm liền làm, bớt mẹ nó nói bậy!”

“Này sao lại là nói bậy đâu, đây là tình thú!” Quý Cảnh Trạch lung tung hôn Trần Thuật: “Đều tại tôi, gần nhất chỉ biết hưởng ”thụ“, không làm ”công“, khó trách anh cấu kính như vậy, hôm nay nhất định sẽ hầu hạ anh cho tốt, để anh thuận thuận khí.”

Trần Thuật nhin không được cười: “Hôm nay muốn dốc sức?”

“Tất nhiên!” Quý Cảnh Trạch liếm khoe môi y: “Phải làm anh dục tiên dục tử!”

“Xi!” Trần Thuật khinh thường, thò tay sờ thứ đã nửa cứng rắn kia của Quý Cảnh Trạch: “Chỉ bằng quả dưa chuột nhỏ này của cậu, tôi còn không ”tử” được đâu!”

“Anh đừng xem thường dưa chuột nhỏ của tôi, nó tuy không có hoa, thế nhưng nó” – Quý Cảnh Trạch nói, tay lại thò vào trong bàn trà, “Tôi nhớ rõ nhà chúng ta có bao gai mà... Tìm được rồi! He he, cái của tôi tuy rằng không có hoa, thế nhưng nó có gai! Đại bảo bối nhi, ngoan ngoan, hôm nay nhất định làm anh thích!”*

(Ày, giải thích một chút, Trần Thuật nói dưa chuột của Quý Cảnh Trạch là quả dưa chuột nhỏ, nên Quý Cảnh Trạch cũng ví von theo, dưa leo baby, dưa bao tử, đầu quả còn có cái bao hoa chưa rụng, với lại cả dưa chuột thì càng non gai càng rõ. Chậc.)

Hai người bọn họ hôm nay cả phòng ngủ cũng không về, ngay tại sô pha làm lớn một hồi, Quý Hiền Huệ xuất công xuất lực, Trần Mĩ Lệ nằm ngang hưởng thụ, làm đến hỏa hoa văng khắp nơi, cao trào hết đợt này đến đợt khác, Trần Thuật sau đó nghĩ nghĩ, vỏ sô pha này đứt khoát không có mặt mũi nào cầm đi giặt - thôi, trực tiếp đổi sô pha đi, có vẻ như cũng bị hai người bọn họ lay rụng rồi rồi...

Làm xong hai người bọn họ trần truồng ôm lấy nhau, tay Quý Cảnh Trạch còn đang trêu chọc, siết cây súng bắn huyệt mấy phát kia của Trần Thuật vuốt ve qua lại. Trần Thuật mặt đến híp cả mắt lại, đẩy tay cậu ra: “Đủ, không cho làm nữa.”

“Tâm tình tốt hơn chưa?” Quý Cảnh Trạch cắn vành tai y hỏi.

Mặt già của Trần Thuật không nhịn được: “Tâm tình tôi vẫn luôn rất tốt.”

“Tâm tình anh không tốt cũng không trách anh, đều tại tôi!” Quý Hiền Huệ nói dễ nghe như vậy, Trần Mĩ Lệ nghe đều cười, vừa muốn tiếp lời nói hai câu mềm mại, liền nghe Quý Cảnh Trạch nói tiếp: “Đều tại tôi phu cương không phần chắn, mãi không làm cổ, làm tâm can bảo bối của tôi đổi đến sớm muộn kinh!”

“Cút!” Trần Thuật cười mắng một câu, nhắm mắt lại nói: “Tôi mệt.”

“Ừm, anh nghỉ đi.”

“Còn chưa thu thập...”

“Tôi làm cho.”

Vốn nghiêm khắc kiểm chế bản thân Trần Thuật đến lúc này còn chưa quên quy củ nấu cơm không rửa bát của nhà bọn họ: “Phòng bếp cũng chưa dọn dẹp đâu.”

“Cũng để đấy tôi làm, anh nằm đi.”

Tại trong thanh âm trấn an của Quý Cảnh Trạch, Trần Thuật dần dần nhắm mắt muốn ngủ, cuối cùng mở mắt ra xem một chút, Quý Cảnh Trạch nửa quỳ ở bên sô pha, đang kéo thảm qua đắp lên cho y, nhìn thấy y mở mắt, lập tức cười cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi y một cái, nhỏ giọng nhưng vẫn rất rõ ràng nói một câu: “Ngủ đi, tôi yêu anh.”

Trần Thuật hết cả buồn ngủ, hoàn toàn thanh tỉnh.

Nếu việc này phát sinh tại trên người người khác, y nhất định khinh thường, chỉ vì một câu của một người, lập tức cảm thấy vô cùng an toàn cùng thỏa mãn, hết thấy cái khác đều không còn đáng giá nhắc tới – đây không phải ngốc sao?

Nhưng là y hiện tại chính là ngốc như vậy, giặt quần áo nấu cơm lấy lòng, tình ái phiên vân phúc vũ, đều không so được ba chữ này. Y nằm trên sô pha nhắm chặt mắt lại, e sợ sẽ tiết lộ cảm xúc chân thật. Y không biết người khác yêu đương sẽ như thế nào, nhưng y rất thỏa mãn, chẳng sợ thời gian, địa điểm, hết thấy đều bình phàm, nhưng những lời này khiến y ngâm mình ở khu vườn bí mật chỉ riêng y biết.

Tôi yêu anh.

Thì ra y cùng người khác cũng không có gì bất đồng, cũng chỉ muốn nghe người mình yêu nói câu này!

Từ quá khứ đến hiện tại, không quan tâm là phương thức ở chung, tư thế cơ thể lúc làm tình, cũng bỏ qua tuổi, bộ dạng cùng tính cách, chỉ nói đến kiểm soát cảm xúc, dù là lúc trước thích nhau sau đó thông đồng, vẫn là hiện tại củi gạo dầu muối, y vẫn cảm giác mình là chủ gia đình, là người mang theo Quý Cảnh Trạch đi về phía trước. Nhưng hôm nay, vào ngày y nhận được lời thổ lộ này, y thân thiết thể hội một lần Quý Cảnh Trạch cũng đồng dạng có phong cách nhất gia chi chủ đột phá chân trời!

Quý Cảnh Trạch từng nói, sẽ chờ y nói ra câu nói cậu muốn nghe kia, y cho rằng nếu y không nói, Quý Cảnh Trạch cũng vĩnh viễn sẽ không nói, việc này tựa như chuyện ai trước ai sau của bọn họ vậy, chẳng sợ cho dù trong lòng đã có, trên hành động cũng nhất định phải phân cao thấp với nhau! Không nghĩ tới tên nhóc này cứ thế liền nói, nói được thản nhiên như vậy, chân thành như vậy, là một loại tự tin như lúc trước y nhường ra lần đầu tiên giống nhau như đúc! Cái loại không sợ chủ động, có gan biểu đạt, toàn quyền gánh vác, chỉ có một công thật sự mới có!

Ngày hôm sau Trần Thuật lại đi trung tâm triển lãm, lúc này không phải vì xem tiến độ, hoàn toàn là vì việc tư. Ngày hôm qua y được thổ lộ, giống như tiêm một liều thuốc kích thích, toàn thân đốt đến hoảng, muốn đến đón tên khốn kiếp nhà mình tan tành.

Trần Thuật chưa nói trước, muốn cho Quý Cảnh Trạch một niềm vui bất ngờ, ở dưới garage dưới đất đợi nửa giờ, cả bóng người cũng không gặp, dừng nói là đã đi đi, y gọi cho Quý Cảnh Trạch: “Cậu ở đâu vậy?”

“Ừm...” Quý Cảnh Trạch nhìn quanh bốn phía, xác định vị trí của mình: “Nghiêm khắc mà nói, đang ở khu vực triển lãm của Khang Đạt các anh, tôi đợi chị Văn một lát.”

“Đạch! Cậu mẹ nó có thể đừng chọc ghẹo người ta không?” Trần Thuật lập tức nổi giận: “Tôi nói cho cậu biết, Tiểu Văn vừa tốt nghiệp liền đi theo tôi, người ta là cô gái tốt, cậu còn đi trêu chọc, tôi sẽ thật sự bạo lực gia đình với cậu!”

“Ai nha nha, thật đáng sợ quá.” Quý Cảnh Trạch cười: “Tôi dám đi trêu chọc ai chứ, trong nhà có một đã đủ bận việc! Anh yên tâm, tôi hơi ám chỉ một chút, chị Văn thông minh như vậy...”

“Cậu muốn làm gì?” Trần Thuật càng sốt ruột, sợ cậu lỡ mồm.

“Đừng khẩn trương đừng khẩn trương!” Quý Cảnh Trạch mau chóng trấn an y: “Không phải muốn nói với chị ấy hai chúng ta là một đôi, chỉ là ám chỉ một chút tôi có ”bạn gái“, chẳng phải liền xong việc?”

Nghe cậu cường điệu chữ “bạn gái”, Trần Thuật buông lỏng một hơi: “À.” Nghĩ đến Quý Cảnh Trạch đi làm cái này có lẽ đều là bởi vì gần đây y rất gây sự, lại có chút ngượng ngùng: “Thực ra cậu cũng không cần cố ý đi nói, tôi... tôi cũng không làm gì cậu đi!”

“Không có không có!” Quý Cảnh Trạch cười ha ha: “Là tiểu gia mị lực quá lớn, không nói ra, mỗi ngày bị nhiều người như vậy mơ tưởng, cho dù người đàn ông của tôi khoan dung rộng lượng, chính tôi còn ngại phiền đầu, ha ha ha, có phải hay không?”

“Phải cái trứng!” Trần Thuật nghe cậu tự biên tự diễn nhin không được cười mắng: “Nhanh nói, nói xong mau trở lại!”

“Biết, a, chị ấy đi ra, tôi cúp trước!”

Trần Thuật cúp điện thoại, trên mặt còn mang theo ý cười, nhìn quanh bốn phía một chút, xuống xe đốt điều thuốc, nghĩ hút xong điều này phỏng chừng Quý Cảnh Trạch cũng liền đi ra, không nghĩ tới thuốc còn chưa hút xong, Quý Cảnh Trạch cũng không đi ra, thế nhưng nhìn thấy thủ hạ y Tiểu Lý chạy như điên đi ra, lúc đi qua bên cạnh y cũng không dừng lại, chạy quá hai bước mới kịp phản ứng là y, lúc này mới đứng lại, vẻ mặt kinh hoảng nói với y: “Lão đại anh đến rồi? Chị Văn bị khóa trong thang máy! Chị ấy vừa rồi gọi điện thoại cho em, nói chị ấy cùng...” Tiểu Lý còn chưa nói dứt lời, nhìn thấy vẻ mặt Trần Thuật lập tức tái nhợt, mắt tròn to, vẻ kinh sợ khiến Tiểu Lý cũng nhin không được rung mình.

Trần Thuật nhanh chân chạy tới lối vào, Tiểu Lý ở phía sau đuổi theo gọi: “Lão đại, lão đại?”

Trần Thuật vừa chạy vừa gọi điện cho Quý Cảnh Trạch, nghe được đáp lại là “không thể kết nối”, lập tức chứng minh được phỏng đoán không xong nhất trong lòng y! Bọn họ tại bãi đỗ xe ngầm B1F, vị trí triển lãm của Ngũ Khánh cùng Khang Đạt ở lầu hai, Trần Thuật chạy vội tới cửa thang máy B1F nhìn thoáng

qua, bảng đèn hiển thị của thang máy đã không nhảy, đèn thui. Y lập tức chạy tới thang bộ, tòa nhà triển lãm vốn cao hơn tầng lầu nhà bình thường nhiều, bởi vì lý do thiết kế, tầng hai càng cao hơn, y một bước bước qua hai ba bậc thang, Tiểu Lý căn bản đuổi không kịp, nháy mắt đã đến tầng hai, đèn hiển thị vẫn như cũ không sáng, nhưng Trần Thuật đoán Quý Cảnh Trạch cùng Tống Lệ Văn nhất định liền ở thang máy tầng này, y bỏ nhào tới trước cửa thang máy, xả cổ họng hô to: “Cảnh Trạch! Cảnh Trạch!”

Bởi vì quá mức khẩn trương, giọng cũng vỡ ra, trong hành lang trống trải có vẻ khủng bố lại thê lương.

30. Chương 30

Cơ hồ cùng lúc với tiếng gọi của Trần Thuật, một thanh âm y quen thuộc cũng vang lên: “Trần Thuật! Tôi không sao!”

Trần Thuật lập tức ngậm miệng, dán lên cửa thang máy, vênh tai nghe, nhưng lại không nghe thấy gì nữa, y vừa sốt ruột vừa sợ mình la to không nghe được đối phương nói chuyện, cẩn thận dè chừng gọi lại: “Cảnh Trạch? Cậu ở chỗ nào vậy?”

“Không biết!” Giọng Quý Cảnh Trạch cách y có một đoạn cự ly: “Thang máy khóa chết sau đó lại đi thêm một đoạn! Hình như là đi lên trên!”

Trần Thuật gật đầu, tựa như y gật đầu Quý Cảnh Trạch có thể nhìn thấy vậy, lớn tiếng hô: “Cậu đừng kinh hoảng, tôi đi tìm cậu, đừng sợ!” Nói, lập tức lại chạy lên trên, từ tầng ba bắt đầu, lần lượt xác nhận, chạy tới tầng sáu, mới xác định thang máy khóa lại Quý Cảnh Trạch liền dừng ở tầng này, đây cũng là tầng cao nhất của tòa nhà triển lãm.

Trần Thuật vỗ cửa thang máy: “Cảnh Trạch?”

“Tôi ở đây, đây là tầng mấy?” Quý Cảnh Trạch ở bên trong trả lời y, xem ra đèn hiển thị ở bên trong cũng không sáng.

“Tầng sáu.” Trần Thuật nói, lại chửi ầm lên: “Thang máy rách này được thiết kế thế nào vậy, khóa cứng xong không thả xuống tầng một, còn hướng tầng đỉnh chui?” Y mắng mắng, đột nhiên nhớ tới tầm này năm ngoái, bộ thang máy này từng xảy ra chuyện, có một cô gái bị ngã, lúc đó chuyện xảy ra thế nào ấy nhỉ? Y vừa sốt ruột đầu đều là tương hồ, hoảng hốt chỉ nhớ rõ “tê liệt” cái gì, sợ đến mức còn hoảng loạn hơn lúc chưa tìm được Quý Cảnh Trạch, lập tức xoay người quay lại bên trong tòa nhà tìm công cụ.

Tiểu Lý cũng thở hổn hển chạy lên, đuổi theo y hỏi: “Lão đại, anh tìm gì vậy?”

“Xà beng.” Trần Thuật lật khắp nơi, không tìm ra cái gì hữu dụng, nói với Tiểu Lý: “Cậu nhanh đi tìm phòng bảo vệ của bọn họ, bảo bọn họ nhanh chóng điều người tới, cả công ty thang máy...” Y vừa nói vừa chạy về trước cửa thang máy, lấy di động ra tìm số điện thoại khẩn cấp.

Quý Cảnh Trạch ở bên trong nghe được y muốn gọi điện thoại, vỗ cửa nói với y: “Trần Thuật, điện thoại chúng tôi gọi rồi, trong thang máy có số điện thoại cố định, đã gọi cho công ty thang máy, cũng gọi cho phòng bảo vệ, anh đừng khẩn trương, phỏng chừng sắp có người tới rồi.”

Trần Thuật vừa nghe nhất thời phát hỏa: “Vậy cậu mẹ nó sao không biết gọi cho tôi một cú!”

Tôi mẹ nó đứng cùng thủ hạ của anh, làm sao gọi cho anh được! Quý Cảnh Trạch ngại còn có người khác ở đây không có cách nào giải thích, trong giọng nói ngoại trừ trấn an còn có cảnh cáo: “Anh bình tĩnh một chút! Tôi không sao, chị Văn cũng không có việc gì! Sắp có người đến rồi!”

Nghe cậu nhắc tới Tống Lệ Văn, Trần Thuật mới tỉnh táo lại một ít, đầu óc cũng bắt đầu vận chuyển bình thường, y xoay người nói với Tiểu Lý: “Cậu xuống lầu, xuống tầng một đợi người, đỡ phải bọn họ mò mẫm chậm trễ thời gian, đến liền trực tiếp lên tầng sáu!”

Tiểu Lý đáp ứng chạy.

Trần Thuật liền cứ như vậy dựa cửa thang máy đứng phát ngốc.

Mẹ nó rất sốt ruột! Y muốn nói, bảo bối nhi cậu đừng có kinh hoảng. Thực ra là chính y sắp bị dọa phát khóc. Y còn muốn nói: Sau này gặp phải chuyện gì, đừng quan tâm bên cạnh có ai, đều nhanh chóng gọi điện thoại cho tôi! Lỡ như cậu xảy ra chuyện gì, tôi không muốn ngay cả cơ hội nghe giọng cậu cũng không có... Nghĩ đến đây nước mắt xoát cái rơi xuống, y nhanh chóng đưa tay lên lau. Lại nói với chính mình đừng nghĩ lung tung, không có việc gì, ngàn vạn không thể có việc gì...

“Trần Thuật?” Quý Cảnh Trạch ở bên trong kêu y một tiếng.

“Hả?”

Quý Cảnh Trạch lại không nói, hồi lâu không nghe thấy tiếng y, không biết y có còn ở bên ngoài không, xác nhận một chút.

Trần Thuật cũng nghĩ đến điểm ấy, dựa vào cửa lập đi lập lại căn nhà căn nhàn: “Tôi ở đây, ở đây, cậu... mọi người đừng khẩn trương!” Y biết dựa theo lẽ thường lúc này y hẳn là cũng nên quan tâm đến Tống Lệ Văn một chút, nhưng y hiện tại rất hoảng loạn, kỹ xảo biểu diễn đã theo không kịp, nhiều lời nhiều sai, liền dứt khoát không diễn.

Không qua bao lâu, Tiểu Lý lĩnh một đám người đi lên, mang theo công cụ cạy thang máy ra, Trần Thuật bị chen ra phía sau đám nhân viên cứu hộ, nhìn thấy Tống Lệ Văn đi ra trước, sau khi nhìn thấy y lập tức cúi đầu không đối diện với y, y cũng không có tâm tư nghĩ nhiều, ngóng trông nhìn Quý Cảnh Trạch theo ở phía sau, sau khi nhìn thấy y còn cười với y một cái.

Người của công ty thang máy bắt đầu kiểm tra, duy tu thang máy, người của phòng bảo vệ hỏi thăm có cần đưa bọn họ đi bệnh viện hay không. Tống Lệ Văn lập tức nói không cần, chủ động nói với Tiểu Lý: “Cậu đưa tôi về nhà là được, cái kia...” Cô nói, ánh mắt vẫn có chút trốn tránh: “Lão đại, phiền toái anh đưa Tiểu Quý về đi.”

Tiểu Lý cùng Tống Lệ Văn đi trước, Trần Thuật cùng Quý Cảnh Trạch theo sau cũng đi thang bộ xuống lầu, hai người bọn họ đều chưa nói chuyện, thậm chí cũng không liếc đối phương một cái, đi xuống được nửa tầng lầu, Trần Thuật liền đi không nổi nữa, y vừa rồi quá khẩn trương, lúc ấy không có cảm giác gì, hiện tại tinh thần thả lỏng, cảm thấy dù là trái tim hay là hai chân, đều cần bình tĩnh một lát.

Nhìn thấy y đứng lại, Quý Cảnh Trạch cũng lập tức đứng lại, trong hành lang vẫn như cũ có thể nghe được tiếng ồn ào của đám công nhân, đây không phải chỗ im lặng hay an toàn gì, Quý Cảnh Trạch nhiều nhất cũng chỉ dám kéo tay y: “Làm sao vậy?”

Vừa mới hỏi, cảm xúc vừa rồi của Trần Thuật lập tức tìm được cửa phát tiết, bỏ tay cậu ra cả giận nói: “Hù chết ông đây rồi! Không thể gọi điện thoại cũng không biết nhắn tin sao!!!”

Quý Cảnh Trạch nhanh chóng “xuyt” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Kêu cái gì, bọn họ còn chưa đi xa!” Nói, nhìn lầu trên lầu dưới, lại giải thích: “Trong thang máy đi động không có tín hiệu, không gửi được tin nhắn.”

Trần Thuật bị dọa xù lông hoãn một hồi lâu mới một lần nữa biến trở lại Trần Đắc Trụ Khí*, lại tiếp tục đi xuống dưới, Quý Cảnh Trạch theo sát phía sau y. Lại đi xuống thêm một tầng, Trần Thuật đầu cũng không xoay, yên lặng vươn về phía sau một bàn tay, Quý Cảnh Trạch nhanh chóng thò móng vuốt qua, y bắt lấy cánh tay của Quý Cảnh Trạch, gắt gao siết chặt trong tay, không nói một lời tiếp tục đi. Quý Cảnh Trạch khoe miệng mỉm cười, ngoan ngoãn đi theo.

(*nick wechat của Trần Thuật, nghĩa là Trần Bình Tĩnh)

Trở về trên xe hai người bọn họ tiếp một cái hôn an ủi, môi chạm môi một phát mà thôi. Sau đó về nhà ăn chút gì, tắm rửa, xem email công việc, trả lời mail, thậm chí cũng không trò chuyện nhiều, sau đó lên giường nằm nghỉ sớm, cũng không có làm tình, chỉ ôm nhau không nói gì hôn hôn, liền đều ngủ.

Quý Cảnh Trạch hơn năm giờ liền tỉnh, Trần Thuật không ở bên cạnh, dậy tìm một vòng, người đang ở phòng khách hút thuốc.

Quý Cảnh Trạch từ phía sau ôm lấy y, hỏi: “Sao lại tỉnh sớm vậy? Tôi lại đập anh?”

“Không có.” Trần Thuật đưa thuốc lá tới bên miệng cậu, cậu cũng hút một ngụm.

“VẬY anh chính là sầu.” Quý Cảnh Trạch thở khói ra cười nói.

“Đúng vậy, ngày hôm qua bị dọa quên cả sầu.” Trần Thuật cũng cười, “Hôm nay nhớ đến, ngủ không được. Đúng rồi, ngày hôm qua cậu cùng cô ấy nói đến trình độ gì?”

“Trình độ gì cũng không có.” Quý Cảnh Trạch nói: “Tôi vừa cùng chị ấy vào thang máy, thang máy liền xảy ra chuyện, còn chưa kịp nói gì, liền bắt đầu gọi điện thoại cứu hộ, Tiểu Lý của công ty anh ở dưới tầng ngầm đợi sẵn, chị ấy liền gọi điện thoại bảo cậu ấy lên hỗ trợ, không nghĩ tới anh cũng lên đây.”

“Ừm...” Trần Thuật gật gật đầu dụi tắt thuốc.

Quý Cảnh Trạch xoay người y lại: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?”

“Tôi biết anh không muốn để bất luận người nào biết.”

“Lại không phải do cậu.” Trần Thuật nhìn cậu: “Ngày hôm qua là tôi thất thố.”

“Cũng không khác gì.” Quý Cảnh Trạch nói: “Ngày hôm qua nếu khóa bên trong là anh, tôi cũng sẽ thất thố, khẳng định còn thất thố hơn cả anh.”

Không có ai sẽ ở loại trường hợp kia không thất thố, cho dù bình thường có bao nhiêu nghiêm cẩn hay cẩn thận.

“Việc này cậu không cần suy nghĩ, đây là vấn đề của chính tôi.” Trần Thuật sờ sờ mặt Quý Cảnh Trạch, trầm ổn nói: “Tôi sẽ tự mình giải quyết.”

Cái loại khí tràng nên làm gì thì làm nấy lại trở về trên người Trần Thuật, Quý Cảnh Trạch lập tức cảm nhận được một loại bình tĩnh thỏa đáng, trong lòng cậu thừa nhận, Trần Mĩ Lệ xác thật là người đáng tin cậy trong nhà bọn họ! Nghĩ đến đây, Quý Hiền Huệ cười: “Ừm, tôi biết.”

Trần Thuật ngày hôm sau lại đến trung tâm triển lãm một lần, là tới đón Tổng Lệ Văn. Tên gốc Tiểu Lý kia hồn nhiên không nhận ra cái gì, nhưng Tổng Lệ Văn không gốc, hơn nữa Tổng Lệ Văn với y mà nói, không phải là người không quan trọng, vừa là cấp dưới, cũng là bạn bè, hoặc là trên trình độ nào đó mà nói, y cũng xem cô như em gái. Chuyện này ngoại trừ đề cập đến sinh hoạt cá nhân của y, còn có nguyên do là y cũng không muốn xúc phạm tới Tổng Lệ Văn.

Y gọi điện thoại cho Tổng Lệ Văn, nói tiện đường đưa cô về nhà, hơi đợi một lát, Tổng Lệ Văn liền đi ra lên xe.

Trần Thuật tự nhận là rất hiểu trung thanh niên nữ tính, ít nhất là rõ hơn so với Quý Cảnh Trạch. Y cảm giác từ mặc quần áo trang điểm mà nói, Tổng Lệ Văn so với bình thường cũng không có gì khác, quần áo công sở khéo léo cùng trang điểm tinh xảo, trước khi lên xe cởi áo khoác, bỏ cùng chỗ với túi xách đồng màu ở hàng ghế sau. Nhìn thấy y cũng hoàn toàn không có xấu hổ như ngày hôm qua, cười chào hỏi, rất tự nhiên ngồi ở ghế phó lái.

Lái một đoạn, Trần Thuật cười mở miệng: “Tiểu Văn Nhi, ngày hôm qua bị dọa đi.”

“Còn không phải sao!” Tổng Lệ Văn cũng cười: “Ngày hôm qua em đều ngủ không ngon!”

“Anh cũng ngủ không ngon.” Trần Thuật trải đệm một câu, vừa định nói tiếp, điện thoại vang, cầm lên nhìn một cái, là mẹ y, không dám chậm trễ nhanh chóng bắt máy: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Con à, ba nằm viện.”

“A?” Trần Thuật bị dọa nhảy dựng: “Sao lại nằm viện? Chuyện khi nào?”

“Không nghiêm trọng, con đừng khẩn trương,” Mẹ y nhanh chóng nói: “Buổi chiều nói không quá thoải mái, mẹ cùng ông ấy đi khám xem, bác sĩ nói huyết áp có chút cao, bảo ở vài ngày điều chỉnh điều chỉnh.”

“Vâng, con biết rồi. Một lát nữa con qua!”

Cúp điện thoại, Trần Thuật lặng lẽ liếc nhìn Tống Lệ Văn, y vốn đã nghĩ dùng một ít lý do mịt mờ thoải thác, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định thẳng thắn một ít, đó mới là thái độ nên có đối với bạn bè. Nương cú điện thoại này của mẹ, Trần Thuật cố ý ở trước mặt Tống Lệ Văn gọi cho Quý Cảnh Trạch, sau khi kết nối được, nói ngắn gọn: “Cảnh Trạch, ba tôi nằm viện.”

Quý Cảnh Trạch cũng bị dọa nhảy dựng: “Chuyện khi nào, ở nơi nào? Cần tôi đi qua sao?”

“Buổi chiều nay, huyết áp có chút cao, không nghiêm trọng lắm.” Trần Thuật nói: “Cậu không cần đi qua, tự mình về nhà ăn cơm đi, hoặc là đi ra ngoài ăn, đừng chờ tôi.”

Quý Cảnh Trạch trầm mặc một lát, lại nói: “Vậy tôi về chỗ tôi bên kia đi, cách nhà ba mẹ anh gần, có chuyện gì anh gọi điện thoại cho tôi.”

“Được, tôi cúp máy đây.” Trần Thuật cúp điện thoại, nghiêng đầu muốn nhìn phản ứng của Tống Lệ Văn một chút, cô đang mỉm cười nhìn y. Trần Thuật lúc gọi điện thoại còn tương đối trấn định, lúc này đối diện Tống Lệ Văn, lại ít nhiều có vài phần mất tự nhiên.

Tống Lệ Văn cười chủ động mở miệng: “Lão đại.” Trong ánh mắt cô có vài phần dịu dàng, đối với nữ cường nhân Tống Lệ Văn mà nói cũng coi như hiếm thấy: “Em vừa tốt nghiệp liền đi theo anh, đúng không?”

“Ừm.”

“Trước kia em từng cùng Tiểu Quý trò chuyện, cậu ấy tốt nghiệp ở thành phố C, sau lại đến Ngũ Khánh làm cùng lão Trịnh, khi đó em liền nghĩ, nếu so ai có cấp trên tốt, cậu ấy kém xa em! Em vẫn luôn là anh mang theo, bình thường dạy dỗ, ngấm ngấm nhắc nhở; kiếm tiền chưa bao giờ cắt xén; người cũng khô hài không phát giận lung tung... Em vẫn luôn cảm giác mình rất may mắn!”

Trần Thuật nghe cô nói mấy việc này, xúc động mềm hết cả ruột gan, trong lòng phi thường cảm động, lại nhìn Tống Lệ Văn một chút, thế nhưng thấy cô chớp chớp mắt với mình, trong tươi cười đều là trêu chọc: “Lão đại, có phải hay không, từ nay về sau, sẽ biến thành em hâm mộ Tiểu Quý?”

Trong lòng Trần Thuật bỗng dưng nóng lên, nhin không được cười ra tiếng: “Không thể nào.” Y cũng nói rất dịu dàng: “Tiểu Văn Nhi, vĩnh viễn đều là cậu ta hâm mộ em. Thủ trưởng cậu ta không bằng thủ trưởng của em, đối tượng của cậu ta cũng... thực bình thường, em không giống, tuy rằng người có thể xứng với em không nhiều, nhưng em nhất định có thể tìm được một người bạn trai đặc biệt đặc biệt tốt!”

“Lão đại, lời này em sẽ cho là thật!” Tống Lệ Văn cười: “Kia trọng điểm năm nay của em phải là tìm đối tượng! Anh không thể chỉ biết nói lời dễ nghe nha, anh ngấm lại một năm nay em thay anh đi công tác bao nhiêu lần! Từ giờ trở đi đến phiên anh thay em, lại chậm trễ thêm một năm em sẽ đi nhà các anh đá đổ thức ăn cho chó anh tin hay không!”

“Anh tin anh tin!”

31. Chương 31

Trần Thuật mang theo hộp cơm đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy cảnh tượng ấm áp vui vẻ ở bên trong. Ba y nửa dựa ở đầu giường, mẹ y ngồi ở cuối giường, Tống Lệ Văn ngồi trên ghế bên giường, đang gọt hoa quả cô mang đến.

Vốn y định đưa Tống Lệ Văn về nhà trước, nhưng Tống Lệ Văn nói nếu biết chú bị bệnh, vậy nhất định phải đến bệnh viện xem xem, Trần Thuật chối từ, Tống Lệ Văn đùa y nói, lần đầu miễn phí, sau này các anh cần yểm trợ, kia liền phải thu phí.

Trần Thuật không cần yểm trợ gì, nhưng không muốn vào lúc này cự tuyệt ý tốt của cô, vẫn là đưa cô đến. Tống Lệ Văn mua hoa quả cùng điểm tâm, vào phòng bệnh liền cùng ba mẹ y nói chuyện phiếm, y đi ra ngoài mua cơm tối, khi trở về Tống Lệ Văn còn chưa đi đâu, nhìn ra được ba mẹ y đối với việc cô gái trẻ tuổi này đến thăm có bao nhiêu cao hứng, trên mặt tất cả đều là tươi cười.

Nhưng tươi cười này ở trong mắt Trần Thuật mà nói, rất chói mắt.

Đây là một loại lừa gạt.

Tổng Lê Văn nhiệt tình, thiện lương, chỉ là đồng nghiệp của y, bạn trai cũng đồng dạng nhiệt tình, thiện lương của y, lại khả năng cả một đời cũng không thể quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt ba mẹ y.

Giờ khắc này tự trách cùng xin lỗi trong lòng y, đã phân không ra là đối với cha mẹ nhiều một ít, hay là đối người yêu nhiều một ít.

Tổng Lê Văn thấy y trở về liền cáo từ, trong phòng bệnh chỉ còn một nhà ba người. Trần Thuật dọn hộp cơm ra, đang chuẩn bị bảo ba mẹ ăn cơm, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy hai cụ đang trao đổi ánh mắt, không nói gì, nhưng vẻ mặt đều có vẻ ưu phiền. Y ho nhẹ một tiếng: “Ba, mẹ, ăn cơm đi.”

Cha mẹ y chưa nói gì.

Trần Thuật vừa ăn vừa nói: “Mẹ, cơm nước xong mẹ trở về đi, trong nhà còn có chó đâu, đêm nay con ở chỗ này, ngày mai buổi sáng mẹ tới đổi.”

“Con đi về trước đi.” Mẹ y nói, “Chó con chúng nó ăn một chút, dắt đi dạo hay không đều được, ba con còn có vài xét nghiệm chưa có kết quả, mẹ không yên lòng, chín giờ con lại đến đổi, đến lúc đó kết quả xét nghiệm cũng ra rồi.”

“Vâng.” Trần Thuật đáp ứng, trực giác cảm thấy cha mẹ là có chuyện riêng muốn trao đổi.

Y cơm nước xong về nhà cho chó ăn, sắc trời còn sớm, lên tầng 14 nhà Quý Cảnh Trạch. Bọn họ rất ít về bên này, phòng ở không mở hệ thống sưởi, bật điều hòa cũng đủ coi như không lạnh, lại còn có hơi nóng hầm hập thơm lừng toát ra từ phòng bếp. Nghe thấy tiếng y vào cửa, Quý Cảnh Trạch trong phòng bếp cũng không quay đầu chỉ hô một tiếng: “Anh trở lại rồi? Tôi đang hầm canh đâu!”

“Ghê gớm, còn biết hầm canh?” Trần Thuật cũng đi vào phòng bếp, từ phía sau ôm lấy eo cậu, cả người vô lực khoát lên trên vai cậu.

Quý Cảnh Trạch dành ra một bàn tay sờ sờ tay trên thắt lưng mình: “Anh mệt mỗi thì đi nằm một lát, tôi vừa đổi ga giường xong.”

Trần Thuật miễn cưỡng hỏi: “Hầm canh gì vậy?”

“Ai nha nha tôi hôm nay lợi hại lắm!” Quý Cảnh Trạch cười khoe thành tích: “Đây là canh cá trắm cỏ nấu với nấm hương và bí đao, bên trong còn thả hạ khô thảo cùng đậu đen, đặc biệt tốt cho bệnh cao huyết áp!”

Trần Thuật giật mình ngẩng đầu: “Cậu học đâu ra vậy?”

“Mẹ tôi nha, bà ấy gửi cách làm cho tôi, tôi theo đó đi mua đồ về làm!”

Quý Cảnh Trạch cười xoay người hôn y một ngụm: “Tôi đảm đang không? Ngày tôi làm xong rồi, buổi sáng ngày mai anh mang qua – anh buổi tối còn đi sao?”

Trần Thuật gật đầu.

“Vậy buổi sáng ngày mai tôi mang qua cho anh, đến dưới lầu gọi điện thoại, anh xuống dưới cầm lên, cứ nói mua ở khách sạn.”

“Được.” Trần Thuật cũng hôn cậu một cái, liền vội vàng đi phòng ngủ nằm. Quý Cảnh Trạch đảm đang như vậy làm y cảm giác không đứng nổi ở phòng bếp nữa. Đầu óc y nghĩ đều là hôm Quý Cảnh Trạch sinh nhật, y vừa bị Quý Tiệp kích thích một chút, về nhà liền bị Quý Cảnh Trạch làm ấm trở về. Quý Tiệp hỏi y muốn lên phó tổng còn cần mấy năm, Quý Cảnh Trạch lại dùng một bút bôi rớt chúc vụn trên danh thiếp của y, chỉ để ý y là bạn trai cậu. Trần Thuật xót xa nghĩ, ba năm năm sau trở thành phó tổng cũng không phải mộng, nhưng để có thể quang minh chính đại trở thành bạn trai Quý Cảnh Trạch, không biết có phải cần ba năm mười năm hay không...

Một lát sau Quý Cảnh Trạch cũng đi vào, nhìn y vài lần, có chút sợ hãi, nằm bên cạnh y lo lắng hỏi: “Không phải nói không nghiêm trọng sao, anh làm sao vậy, sắc mặt kém quá?”

“Ừm, không nghiêm trọng, tôi chỉ là mệt mỏi.”

“Ừ.” Quý Cảnh Trạch thò tay bóp vai cho y: “Hai ngày này dọa anh rồi.”

Trần Thuật cười nhạo một tiếng: “Nói vậy, gan tôi là gan con thỏ đầy à, còn bị dọa.”

Quý Cảnh Trạch nhìn thấy y cười mới thả lỏng chút: “Sao không ngủ một lát?”

“Không có cậu, tôi ngủ không được.”

“Ngài này cũng thật bị chiều ra tật xấu rồi!” Quý Cảnh Trạch nằm sấp bên người y cười nhẹ: “Không ly được tôi đi.” Cậu nhìn thế nào cũng vẫn cảm thấy Trần Thuật không có tinh thần, đau lòng ghê gớm: “Làm thế nào, tôi cũng không có cách nào thay anh được, nếu có thể thay ca cho anh đi chăm ba chúng ta thì tốt rồi.”

Một câu nói trúng ngay tâm khảm Trần Thuật, y miễn cưỡng cười cười: “Đúng vậy, chính là chăm người bệnh quá mệt mỏi, còn không có cách nào chia cậu một nửa, đừng nói chăm bệnh, ngay cả hầm canh cũng phải giấu, còn phải nói mua của khách sạn, tôi thật sự là... có chút thượng hỏa.”

Quý Cảnh Trạch xoay mặt y qua, nhìn sâu vào mắt y, bình tĩnh: “Anh chính là vì cái này à.”

“Ừm.” Trần Thuật lên tiếng, kéo tay cậu ra, siết lại trong tay mình.

Quý Cảnh Trạch cười cười, ôm Trần Thuật, cảm cọ cọ trên mặt y: “Tôi không vội.”

“Không vội cái gì?”

“Cái gì cũng không vội!” Quý Cảnh Trạch nhìn y, cười hì hì: “Tôi chờ anh, đợi hai chúng ta già đi, ba mẹ chúng ta cũng già đi,” Cậu chớp chớp mắt hỏi Trần Thuật: “Tám mươi tính là già sao? Tám mươi bọn họ khẳng định không còn sức tức giận với chúng ta, đến lúc đó anh lại mang tôi về nhà.”

Lời cậu nói, rõ ràng là vui đùa, nhưng dịu dàng kiên định trong giọng nói khiến Trần Thuật nhói hết cả tim, y theo lời Quý Cảnh Trạch miêu tả, tận lực tưởng tượng hình ảnh tất cả mọi người già đi, thì trào hỏi: “Mang về, tôi nên giới thiệu thế nào đây...”

“Tôi tự mình giới thiệu chứ!” Quý Cảnh Trạch nhếch miệng cười, “Tôi liền nói với mẹ chúng ta, ”mẹ, con là con dâu mà con chó gốc nhà ta tìm về đây!”

Không thể tưởng tượng được cậu thế nhưng sẽ nói đến chuyện này, Trần Thuật bị cậu đùa cười, Quý Cảnh Trạch cũng cười, bị câu nói hai ý nghĩa của mình chọc cười.

“Cậu mới là chó gốc!” Trần Thuật sờ mái tóc ngắn ngắn của cậu, khoe miệng nhếch lên, ánh mắt lại dần đỏ.

“Trời ạ!” Quý Cảnh Trạch trợn mắt, “Sinh thời, Trần Thuật, sinh thời tôi còn có thể thấy anh khóc một lần? Gia có phải làm anh cảm động quá không?”

“Cút cậu đi, ai khóc.” Trần Thuật phủ nhận, trong nháy mắt thần sắc lại như thường.

Quý Cảnh Trạch tiếc nuối vô cùng: “Ai, nói sớm, vừa rồi nếu là tôi không nói, nước mắt anh lập tức liền rơi xuống!”

Trần Thuật nhìn nhìn cậu như vậy cười khê một chút: “Cảnh Trạch, cảm ơn cậu đã hiểu cho tôi như vậy...”

Quý Cảnh Trạch không đợi y nói xong, liền dán lại đây nhẹ nhàng hôn hôn bờ môi y, trầm giọng nói: “Anh lại nói vô dụng, nếu không nói câu tôi muốn nghe còn không bằng trực tiếp đền thịt đâu!”

“Hừ!” Trần Thuật lườm cậu một cái, đập cậu một chút: “Không cần trông lửa à, dính vào tôi thế này?”

“Ôi đêch!” Quý Cảnh Trạch cả kinh nhảy bật lên trở lại phòng bếp.

Chưa đến chín giờ, Trần Thuật đúng hẹn trở lại bệnh viện, ba y đã ngủ, mẹ y ngồi ở ghế trên hành lang chờ y.

“Mẹ, sao mẹ lại ngồi bên ngoài, lạnh.” Trần Thuật nhanh chóng nói: “Kết quả kiểm tra ra chưa?”

“Ra rồi, không có chuyện gì?”

“Vậy là tốt rồi, con ở đây, mẹ mau về nhà đi.” Trần Thuật nói thò tay dìu mẹ mình lên, nhưng mẹ y không nhúc nhích.

Mẹ y vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh: “Con ngồi xuống, mẹ có lời nói với con.”

Trần Thuật tim đập thình thịch ngồi xuống, cảm giác ba mẹ y nhất định đã câu thông xong, làm không tốt là muốn giục y và Tổng Lệ Văn kết hôn.

“Trần Thuật.” Giống như tất cả những người con khác, mỗi khi cha mẹ kêu tên đầy đủ của mình, cho dù trưởng thành đã lâu, vẫn là nhịn không được có chút phát run.

“Mẹ.” Trần Thuật lên tiếng.

Mẹ y không nhìn y, cúi đầu nhìn tay mình, co quắp mở miệng: “Năm ấy tìm ba con có vấn đề, gọi con từ Dương thành trở về, thực ra ba con không đồng ý.” Tay mẹ y vô ý thúc vò hoa văn trên quần áo: “Ông ấy nói ông ấy là người đã dạo qua Quỷ Môn Quan một vòng, không có gì nhìn không thấu hay luẩn quẩn trong lòng, không tất yếu vì mấy chuyện này làm chậm trễ tiền đồ của con.” Mẹ y ngẩng đầu liếc nhìn y: “Nhưng mẹ vẫn là gọi con trở lại, ai bảo con là con trai đầu. Cha mẹ tốt hay xấu, cho dù là làm chậm trễ con, con cũng phải chịu, mặc kệ con có nguyện ý hay không.”

“Mẹ.” Trần Thuật vội vàng nói: “Con cũng nguyện ý trở về, thật!”

“Ừ.” Mẹ y gật gật đầu: “Chuyện khác cũng là như thế, chuyện của con...” Mẹ y nói rất gian nan, nghĩ đến cũng là phải khắc phục chướng ngại tâm lý rất lớn mới nói được ra: “Chuyện của con, trong lòng mẹ cũng biết, không hiểu, nhưng ba con không để mẹ quản nhiều, ông ấy nói mấy cái này là chuyện của chính con. Ba mẹ cũng, cũng chưa tạo áp lực gì, nhưng cho dù ba mẹ có gây áp lực, hoặc là người khác có nói ba nói bốn, kia con cũng phải tự mình chịu, ai khiến đây là chuyện của con đâu, con không thể đi thương tổn người khác.”

Trần Thuật nghe đoạn trước mới mơ mơ hồ hồ hiểu, một câu cuối cùng lại bị làm cho không hiểu ra sao: “Thương tổn ai?”

“Hôm nay Tiểu Tổng đến thăm ba con, con khả năng cảm giác ba con rất cao hứng, thực ra ba con so với không ai đến thăm càng thượng hỏa hơn.” Mẹ y nói, có chút giận: “Ba mẹ không cần cái này, con không thể bởi vì có áp lực, tìm một cô gái đến ứng phó ba mẹ, lợi dụng người ta, lừa gạt người ta, chúng ta không thể làm chuyện thiếu đạo đức như vậy!”

“Mẹ!” Trần Thuật lúc này mới minh bạch, nhanh chóng giải thích: “Không có, không phải! Thật không phải!” Y sốt ruột nói: “Tổng Lệ Văn chỉ là đồng nghiệp của con, con cùng em ấy... Ai nha bọn con không có, con thề tuyệt đối không lừa gạt bất cứ cô gái nào.”

“Vậy là tốt rồi.” Mẹ y lau nước mắt nơi khóe mắt: “Con có thể có lỗi với ba mẹ, nhưng không thể có lỗi với người khác, không thể làm chậm trễ đời con gái nhà người ta, con nhớ kỹ chưa?”

“Con nhớ rồi.” Trần Thuật không nghĩ tới mẹ y là lo lắng cái này, nhìn mẹ y khóc, thật sự là tim đều phải nát: “Mẹ, mẹ đây là làm gì, mẹ đừng khóc...”

“Được rồi, con ở chỗ này cùng ba con đi, mẹ về nhà.” Mẹ y nói, đứng lên gài nút thắt áo khoác.

Trần Thuật đưa mẹ y đi ra ngoài, đi đến đại sảnh tầng một, Trần Thuật nhịn không được kêu một tiếng: “Mẹ.”

Mẹ y dừng bước.

Y thấp giọng nói: “Mẹ, xin lỗi. Con, con...” Trong hành lang bệnh viện, dù là đêm khuya, vẫn như cũ có người đi lại, y gấp gáp tổ chức ngôn ngữ: “Mẹ, con thực ra, con không phải một mình... Mẹ, mẹ có đồng ý hay không...”

“Mẹ có đồng ý hay không, cũng phải chịu.” Mẹ y ngắt lời y: “Đó chính là mẹ nên chịu, ai khiến mẹ là mẹ con.”

Mẹ y nói xong, biến mất ở trong bóng đêm. Trần Thuật lên lầu trở lại phòng bệnh ba mình, nhìn ba mình đang ngủ say, cơ hồ thức trắng một đêm.

Sáng sớm ngày đông lúc dương quang chiếu vào phòng bệnh, mẹ y lại trở lại, mang theo bữa sáng, giục Trần Thuật đi mau: “Về nhà thu thập một chút, thay đổi quần áo, còn phải đi làm đâu.”

Trần Thuật đứng không nhúc nhích, tim đập bùm bùm, phồng dưng khí mở miệng: “Ba, mẹ, con có người bạn biết ba bị bệnh, muốn đến thăm, cậu ấy, cậu ấy là nam, tụi con quen biết một đoạn thời gian, cảm tình rất tốt, cậu ấy rất quan tâm đến ba.” Y nói chuyện giọng không ổn, có chút lắp bắp, hai câu cuối cùng còn run không chịu nổi: “Có thể, để cậu ấy đi lên sao?”

Ba mẹ y nhìn thoáng qua nhau, mẹ y cúi đầu, ba y lại cười với y, hòa ái nói: “Để cậu ấy lên đi.”

“Ai!” Trần Thuật lên tiếng, đôi mắt mẹ mình trầm mặc cười cười lấy lòng, vội vàng đi ra ngoài đón Quý Cảnh Trạch đã hẹn sẽ đưa canh đến, xuống hai tầng lầu, điện thoại liên vang.

“Trần Thuật, tôi đến rồi, anh xuống dưới đi.”

Trần Thuật đứng lại, từ cửa sổ tầng ba nhìn xuống, Quý Cảnh Trạch mặc một cái áo liền mũ màu đỏ đứng trong bệnh viện trông trái có vẻ đặc biệt chói mắt. “Ba tôi ở phòng 5011 khoa Nội, cậu trực tiếp đi lên đi.”

“A?” Quý Cảnh Trạch căn bản không coi là thật, vẫn như trước đi về phía trước, mũ trùm khẩu trên đầu cậu, khiến cậu có vẻ càng trẻ hơn tuổi, cậu cho rằng Trần Thuật đang nói đùa, cười hỏi: “Anh uống nhiều hay là ăn sai thuốc?”

Trần Thuật ổn định ngữ khí, trịnh trọng nói: “Đi lên đi, bọn họ muốn gặp cậu.”

“Ôi đêch, anh nói thật?” Quý Cảnh Trạch lập tức đứng lại, sau đó lại nhanh chóng xoay người: “Mẹ ôi, sao anh không nói sớm! Tôi trở về đổi bộ quần áo.”

Trần Thuật ngăn cản: “Đổi cái gì, bộ này rất tốt, mau lên đây.”

“Anh nhìn thấy tôi?” Quý Cảnh Trạch nghe thấy ý tứ trong lời nói của y, ngẩng đầu, lập tức thấy được Trần Thuật đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất tầng ba. Y ở bệnh viện một đêm, có chút tiêu tụy, nhưng cũng không lờn thoi, tây trang màu lam sẫm làm nổi bật lên, nhìn ổn trọng lại không mất tiêu sái.

Hai người bọn họ liền cứ như vậy cầm điện thoại, nhìn nhau.

“Cảnh Trạch,” Trần Thuật nhẹ giọng nói, “Khả năng cậu đi lên rồi, nghe được không phải đều là lời dễ nghe.”

Quý Cảnh Trạch rõ ràng trả lời: “Tôi biết, tôi không sợ.”

“Tôi cũng biết cậu không sợ.” Trần Thuật nhìn cậu chăm chú: “Nhưng tôi còn là muốn, ở trước đó, trước khiến cậu nghe tôi nói đã.”

Quý Cảnh Trạch gật đầu: “Anh nói đi.”

“... Tôi yêu cậu.”

Quý Cảnh Trạch giật mình đến hoảng loạn: “Tôi, tôi đi lên ngay đây!” Nói xong nhanh chóng phi tới.

“Cậu chạy cái gì, tôi còn chưa nói xong đâu.”

Quý Cảnh Trạch dừng lại, lại ngẩng đầu nhìn, cậu đã cách y càng gần, gần đến có thể nhìn thấy rõ mặt cười xấu xa quen thuộc bên môi y, giống như đúc mỗi lần Trần Thuật đùa cậu trước kia, chẳng lẽ lần này cũng là đùa? Quý Cảnh Trạch khẩn trương lại chờ mong hỏi: “Còn có cái gì?”

Trần Thuật từng chút từng chút liếm đi tươi cười, đặt tay lên ngực mình, lại nói vào điện thoại một tiếng: “Chỉ”.

Tươi cười trên mặt Quý Cảnh Trạch đã so dương quang sáng sớm còn xán lạn hơn: “Còn có sao?”

“Nhất.”*

(Có lẽ ai cũng biết rồi, nhưng vẫn nói lại một chút, câu của Trần Thuật nói đầy đủ nghĩa là “Tôi chỉ yêu mình cậu, nhất trên đời.”)

__END__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-that-khong-ngai-truoc-sau>